

Пројекат Русија

Прва књига

*„На први поглед ситуација је безизлазна.
Како се неорганизовани људи могу супротставити
организованим деловањима која су усмерена ка одређеном циљу?
На страни непријатеља су огромни финансијски, административни
и интелектуални ресурси, а у редовима патриота расцеп и нестабилност.
Да ли је могуће преокренути ситуацију, када је друштво поражено
наполеоновским амбицијама и потпуним неповерењем?*

Ми чврсто одговарамо - могуће је. Могуће и неопходно.“

*„Русија је наш посао!
Не могу нас збуњити никаквим технологијама које шире идеју да је
учествовање у судбини своје земље политика, а да је политика прљав посао.
Судбина наше Домовине је наша ствар. Схватаете ли? - Наша и ваша!“*

Пројекат Русија

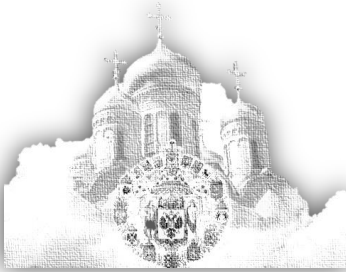

Превод: Мирјана Радосављевић

ПРОЈЕКАТ РУСИЈА

прва књига

*„Русија је наш посао!
Не могу нас збунити никаквим технологијама које шире идеју да је учествовање у
судбини своје земље политика, а да је политика прљав посао.
Судбина наше Домовине је наша ствар. Схватате ли? - Наша и ваша!“*

Наслов
ПРОЈЕКАТ РУСИЈА
прва књига

Превод
Мирјана Радосављевић

Лектура
Биљана Диковић

Издавач
СРБски ФБРепортер

ПРОЈЕКАТ РУСИЈА
прва књига

Преводацац
Мирјана Радосављевић

СРБски ФБРепортер
2016.

ISBN 978-1-365-30919-9

90000

9 781365 309199

Садржај

Реч аутора.....	1
ПРВИ ДЕО: ИДЕЈА.....	15
Глава 1: Кључни појам.....	15
Глава 2: Добре намере.....	18
Глава 3: Идеја.....	22
Глава 4: Приказ ситуације.....	24
Глава 5: О заштити.....	39
ДРУГИ ДЕО: СХВАТАЊЕ.....	53
Глава 1: Прапокретач.....	53
Глава 2: Велики смисао.....	59
Глава 3: Очеви и разбојници.....	74
Глава 4: Принципи пирамиде.....	78
Глава 5: Формулација првог закључка.....	82
ТРЕЋИ ДЕО: НОВО ВРЕМЕ.....	91
Глава 1: Почетак краја.....	91
Глава 2: Логика као бомба.....	95
Глава 3: Слепа улица.....	98
Глава 4: Нови оријентир.....	101
Глава 5: Рађање капитала.....	105
Глава 6: Међународно тржиште.....	107
Глава 7: Обнова паганства.....	110

ДЕО ЧЕТВРТИ: ДРУШТВО НОВЦА.....123

Глава 1: Нова форма државе123

Глава 2: Суштина савременог система131

Глава 3: Чудовишта.....134

Глава 4: Култ глулости136

ПЕТИ ДЕО: О РУСИЈИ.....147

Глава 1: Русија — посебна земља.....147

Глава 2: Друштвени раскол.....150

Глава 3: Адаптација на нове услове153

Глава 4: Речи -бомбе158

Глава 5: Напад новог типа160

Глава 6: Информациона агресија.....165

Глава 7: Значај православља.....172

Глава 8: Подла ситуација.....177

ШЕСТИ ДЕО: ЗАВРШНИ СТАДИЈУМ.....182

Глава 1: Криза запада182

Глава 2: Све се понавља184

Глава 3: Тенденција распадања.....189

Глава 4: Филозофско одступање195

Глава 5: Тешко схватаљиви моменти197

Глава 6: Улога Русије.....199

Глава 7: Резиме.....202

Глава 8: Отворена игра205

Глава 9: Суштина и видови државе.....212

Глава 10: Одлике оптималног државног модела213

Глава 11: Избор пута217

СЕДМИ ДЕО: АЛТЕРНАТИВА.....	228
Глава 1: Власт, заснована на сили	228
Глава 2: О партији.....	231
Глава 3: Недостаци диктатуре.....	235
Глава 4: Власт, заснована на ауторитету.....	239
Глава 5: Главна предност монархије	247
Глава 6: Теократија	248
Глава 7: Варијанте оптималне монархије.....	248
Глава 8: Нови систем.....	253
Глава 9: Проблеми савремености.....	260
Глава 10: Проблеми разумевања.....	262
Глава 11: Стремљење ка идеалу	268
Поговор прве књиге	272
Упозорење	280

Реч аутора

Кад су Александру Македонском предложили да ноћу нападне на знатно јачу војску персијског цара Дарија, он је одговорио: «Ја не крадем победу». Неки су ово сматрали лакостомисленишћу, али Александар је имао правилну процену. Тако моћан непријатељ, као што је Дарије, неће капитулирати због материјалних губитака и губитака људства. Поседујући огромне ресурсе, персијски цар би без теškoће надокнадио сваки губитак. Дарија је било могуће победити само сламањем његовог борбеног духа, а то се могло постићи само отвореном борбом.

Ми се налазимо у сличној ситуацији. Наш противник, који располаже огромним материјалним и интелектуалним потенцијалом, води против нас невидљив рат. Праузроци тог рата су сакривени, видљиве су само негативне последице. Непријатељ се може победити, сломивши његов дух. Наша крајња исправност може га натерати да устукне. Треба скинути са вука овчју кожу и открити његово право лице.

* * *

Данас је главни задатак - трагање за људима који су способни за стратешко размишљање тј. чији мисаони опсег обухвата Векове, Континенте, Цивилизације. Није чак ствар ни у томе да докажемо истинитост наших постулата, већ у томе да нађемо оне који су способни за свеобухватно мишљање – не у оквиру ове или оне гране, већ у планетарним размерама. Шта вреди доказивање исправности наше теорије људима који већ од самог почетка имају предрасуде и ову теорију сматрају суманутом?

Поређења ради, са истим успехом би могли позвати бакицу, која продаје семенке, да размотри пројекат чија се вредност мери

милионима. Иако је поштен, добар и храбар, човек такве мисаоне ширине не може се прихватити већег посла. Тај посао је за њега нералан, не зато што он уочава у њему неке недостатке, већ зато што излази из оквира његовог опажања.

Разговарати са човеком, који размишљања у уобичајеним категоријама, на теме које се налазе изван тих категорија, исто је што и разговарати са дететом. Већина људи, ако су још и паметни, неће озбиљно схватити такав разговор. Чак и ако неко до детаља разуме нуклеарну физику, или зна напамет све о грађи ножице комарца, то сведочи о постојању интелекта или великог обима знања, али не и о ширини његове мисли. Сам интелект, без целовитог размишљања ништа не може решити. Не можеш радити неки посао ако ниси способан сагледати његове размере. Зато што нећеш поверовати у реалност тог посла. А ако не поверујеш, сматраћеш га бесмислицом и пустом фантазијом.

Највише што могу урадити људи, који потпуно разумеју и деле нашу идеју, али који нису навикнути на опсежно размишљање, је – поразговарати на ту тему, и стајати по страни. Али ништа конкретно никада неће урадити. Зато што је то за њих нерално. *Човек се може бавити само реалним пословима. Али свако има своју реалност.* За једнога је реално гајити краставце, за другога освајати земље. Сваком своје. Променити поредак ствари је немогуће. Човек се никада не може бавити нечим другим, осим својим послом.

Човек бира свој посао независно од тога да ли располаже интелектуалним, административним и финансијским ресурсима или не. Професор великог знања, утицајан функционер или трговац-милијардер може схватати велики ресурс само као шансу да среди свој живот реализујући неке мање пројекте (куповину викендице или јахте, на пример). Са друге стране, сиромашан и неук човек, са микроскопским ресурсом, може тежити ка пословима колосалних размера. Да ли ће успети – то је друго питање. Ми говоримо о намерама и потенцијалу. Величина људских дела не зависи од ресурса којима неко располаже, већ од његовог мисаоног опсега. Човека не

одређује квалитет ципела, већ квалитет његових тежњи (намера). Тежње једног човека су велике, другог су мале. Оно што показује величину човека су — намере. Међу људима са малограђанским опсегом мишљења, велики човек се осећа као одрасли чика међу децом која се играју у песку. У дечјим очима је немо питање: чико, шта ћеш ти овде? Велики се у друштву малих осећа као авион који се креће улицом. Он је незграпан, сви му трубе, свима смета. И то само зато што он не треба да се креће по земљи, већ да лети.

Несагласност ресурса и посла за који се тај ресурс употребљава, је феномен своје врсте. Сам по себи велики ресурс неће покренути човека да ради у сектору чије размере излазе из опсега његовог опажања. Чак и ако он схвата да брод којим плови почиње да тоне, он ће свеједно сматрати да је боље ако не предузима ништа. Он никада неће спасавати брод због тога што је уверен — да није он предодређен да ради тако велике послове. Кома није дата велики мисаони опсег, тај неће имати довољно духа да се прихвати великог дела.

У својој делатности људи не полазе од познавања реалности, већ увек делују сагласно свом мисаоном опсегу.

У том смислу посматрано, јако је мали број великих људи. Основну масу чине — прости, обични људи. Они ће се, као деца, јако нервирати, ако им неки туђи чика одузме играчку. Али неће ни трепнути, ако им тај исти чика из стана изнесе све драгоцености. Зато што се оне налазе ван оквира њиховог опажања. За већину људи, основну вредност представљају — играчке. То исто важи и при одређивању размера нечије личности. Ако некоме опљачкају стан, то ће за њега бити велика несрећа. Али, ако опљачкају његову земљу, он неће на то чак ни обратити пажњу. Зато што се тај проблем налази ван његовог видокруга.

Какве су размере у којима ви осећате, мислите и радите? Да њима обухватате само себе? Породицу? Родбину? Државу? Човечанство? Одговор на то питање представља показатељ ваших размера. Ако се све ваше тежње своде на куповину нових «играчака», и баш на то

трошите новац, ви сте у ствари — дете које се игра у песку. Сва деца желе да праве «куле од песка». Једни су их направили, други желе да их направе, али у оба случаја њихове тежње не иду даље од кула. Играње у песку, са узрастом добија други облик. Улогу кула од песка сада играју станови и «ролс-ројси». Мења се квалитет «кула», али суштина остаје иста — играње у песку.

Човеку са дечјим типом мишљења својствено је да брине само о себи. То значи да, чак и ако неко има високо научно звање, имовину од 100 милиона и старост од 50 година, али мисли само о себи, он је у суштини — дете. Ако мисли још и о својој породици, он је мало старији. Ако брине још и о својим рођацима, он је скоро сасвим велики. Али и даље његов узраст не достиже потребне размере.

Русији требају људи који су способни да кажу: «Моја земља је — моја породица. Сви беспризорници су — наша деца. За њих ме душа боли, као за рођену децу. Ја желим све да их саберем, нахраним и угрејем. Све те несрећне баке и деде су - наше рођене баке и деде. Сви мушкарци и жене, који живе бринући своје мале бриге – су наша браћа и сестре, наши рођени стричеви и тетке.

Нашој Отаџбини су потребни мисаони људи, који су спремни да делују у складу са знањем - они, који су, ради добробити Русије, способни на дела која нису везана за личну корист. Као у песми: *«Прво мисли на Домовину а потом на себе»*. Верујемо да још постоје људи који се према Русији односе као према рођеној породици, и који размишљају у светским оквирима. Они, који се неће уплашити од ширине тог распона. Јер што је више нас, то је мање њих. То је залог нашег успеха.

* * *

Данас се људи понашају као једнодневни лептири (лептири који живе један дан) на броду који тоне. По сили свог мисаоног опсега, ни један «лептир» није у стању да схвати чињеницу да брод тоне. Лептир који живи неколико сати, не обраћа пажњу на тај проблем,

јер је за њега брзина потапања брода неприметна. Кад над водом буде остао само један јарбол и кад се преостало време почне мерити минутама, тј. када се брзина потапања изједначи са брзином опажања «лептира», тек тада ће схватити да тоне. Али од тога неће бити никакве користи, јер се више ништа не може учинити. И до тог тренутка је у друштву «лептирова» такође немогуће урадити било шта, јер «лептири» исмејавају сваку помисао на невољу која се приближава. Позив на деловање је увек у друштву «лептирова» — глас вапијућег у пустињи.

Распон мисли већине људи никада не прелази ван оквира: «посадити дрво, саградити кућу, васпитати дете». Све је то, свакако, прелепо, али неко треба да размишља и о засадима шума, изградњи градова и васпитању народа. Ако се тиме нико не бави, ако свако ради по своме, онда ће се испоставити да је судбина дрвећа, кућа и људи у рукама грабежљиваца. Они ће, као разбојници који су упали у кућу у којој нема одраслих, мирно плачкати, убеђени да ће проћи некажњено. Зато што знају да деца ништа неће разумети, а одраслих нема.

Питање: како се деца могу заштитити од паметних и талентованих плачкаша, који су дошли да им оробе кућу?

Одговор: *никако*. Никако и никада. Када деца остану без родитеља, они *увек* постану нечији плен. Народ се никада не може заштитити од геополитичких процеса, моралне корупције, варирања курса, политике цена, расипања ресурса и других проблема јер његов мисаони опсег искључује ту могућност. Да би "деца" могла безбедно "да зидају своје куле од песка", то јест, да одлазе на посао, да се жене и удају, свађају и забављају, потребни су одрасли. Требају нам личности државних размера, које ни теоретски не могу бити у искушењу да "зидају куле". Они никада неће прићи игралишту у песку, јер ни најбоље "играчке" њима не представљају никакву вредност. Они никада неће злоупотребити то што је народ несвестан да га плачкају. Они неће користити државна средства за куповину јахти и палата – то им није потребно из истог разлога као што вама

није потребан плишани меда или пластична лопатица. Као пример савремене "одрасле" особе можемо навести, рецимо, Махатму Гандија, бившег владара Индије. Човеку такве величине, не би пало на памет да користи државне ресурсе у личне сврхе. За њега би такво понашање представљало повратак у "детинство".

Да читалац не би стекао погрешно мишљење о ауторима, рецимо и то, да аутори ових редова такође нису људи великог опсега. Самог себе не можеш обманути. И нас ће срце више забоleti, што неко пљачка наш стан, него што пљачка нашу земљу. Само појединци су способни да осећају бол када се пљачка држава. У такве појединце можемо прибројати, на пример, Александра Невског или Јованку Орлеанку. Они су срцем осећали да је нападнута њихова Отаџбина, и то им је наносило бол. Тај осећај се у себи не може пробудити вештачким путем. Њега или има или нема. Можеш се претварати, али не задуго. Своју природу не можеш сакрити и преварити.

Према ономе што представља границе снова простог човека, истинска власт се односи на исти начин, као што се односи отац према играчкама свог детета. Тешко је и замислити ситуацију, у којој би људи величине Лењина, Стаљина или де Гола могли злоупотребљавати власт за подизање вила, куповину јахти итд. Ако су, наравно, при здравој памети. И супротно, немогуће је замислити обичног човека, који дошавши на власт, одбија да је искористи за остварење личних циљева.

Мисаони опсег одређује и начин коришћења државних ресурса. Са једне стране — за формирање ситуација у својој земљи. Са друге стране — за прилагођавање на ситуације које други стварају. Одсуство визије искључује велика дела. Човек је способан да делује само у границама свог разумевања. Располажући само обичним мишљењем немогуће је оперисати великим категоријама. Морални квалитети су овде без значаја. Поштени и непоштени људи ће поједнако брзо покренути разорне процесе, ако је опсег њиховог размишљања мали. Најтужнија ствар је - да они то чак неће ни схватити.

Кад нема «одраслих», глобалним процесима нико не управља. Никога низашта није брига, и нико неће бити свестан обима надолазеће опасности. Најактивнија и најпаметнија «деца» се труде да се докопају државних ресурса и да их искористе сагласно са својом скалом вредности. Погледајте већину функционера. Да ли се они брину за добробит државе и народа? Наравно, не. Они власт схватају не као власт оца, коме је добробит породице изнад свега, већ као могућност да на рачун апстрактног друштва прибаве себи нове «играчке». Погледајте, како милијардери управљају ресурсима. Они се понашају као деца, којој је поверен буџет дечијег вртића. Купују јахте, дворце, спортске клубове. Као што петогодишњи дечаци не могу да троше буџет за грејање вртића, тако и педесетогодишњи дечаци не могу да троше ресурсе за добробит друштва. Не зато што они неће, већ зато што су мали. Сваки ресурс ће схватити као могућност за куповину нових «играчака» и «бомбона». Ни петогодишњаци, ни педесетогодишњаци неће схватити, да својим поступцима уништавају друштво. Они једноставно не мисле у тим категоријама.

* * *

Између осталог, почетком 1990-их снаге безбедности Русије су се снашле да људе "дечијег мишљења" ставе у службу земље. Када се СССР распао, хитно је био потребан привремени систем контроле над огромним сировинама и стратешким ресурсима. Ни под којим условима ресурси нису смели да се користе без контроле политичког сектора. Ефикасност је стављена на друго место, а главни захтев је био да ресурси морају бити под контролом.

Одлучено је да се средства државе предају приватним лицима. Али не свима одреда, већ изабранима. Кључни услов за одређивање оних који су "прошли у ужи круг", је био веома занимљив. Да би оценили ваљаност тог услова, морамо разумети логику ситуације.

У време кризе било је могуће зарадити брзо велики новац, ако ти је то било дозвољено. Шта значи «дозвољено»? И какве то посебне

квалитете неко треба да поседује, да би се удостојио те дозволе? Ово је интересантно питање. Али одговор на њега је још интересантнији. Требало је, у најкраћем: наћи се у право време на правом месту! Међутим, многи су се тамо нашли, али није свима било поверено да усвајају токове буџета, тј. нису сви у Русији постали олигарси. Зато што нису сви поседовали главни „квалитет“. Од „кандидата“ се захтевало да не поседују сувише велик мисаони опсег. Да, да, ово није правописна грешка. Кључни захтев је био – не поседовати. Кандидат за улогу олигарха није смео имати ни визију нити политичке амбиције. Његове максималне жеље нису смеле излазити из оквира: «лепог живота на златним нужницима».

Такво опредељење се може прилично једноставно објаснити. Замислите, шта би се десило у Русији ако би људи са амбицијама и визијом једног Петра I, Гандија или Наполеона добили на располагање ресурсе чија се вредност мери милијардама? Лако се може закључити да би се они веома брзо заситили од аутомобила и јахти и усмерили расположиве ресурсе у политику. Своју политику. Затим би се запитали: «зашто не управљам ја, већ управљају са мном?» И тако даље, са свим варијантама и свим пратећим проблемима.

Да би се то избегло, улог је стављен на људе ограниченог мишљења. И тај услов је у целини био испуњен. Практично, сви новонастали богаташи Русије нису се издигли изнад материјалне сфере. У највећем броју случајева власт их је највише занимала ради постизања своје додатне безбедности и стицања трговачких привилегија. И ту се завршава ограда њиховог «игралишта».

Истине ради, треба рећи да су појединци искакали из тог «строја». Али нису стизали далеко јер нико од њих није имао јасну идеологију. Препевана демократија удружена са сујетом, није могла да изгради реалну снагу. До данас су сви ти «политичари» или побегли из Русије или доспели у затвор или погинули под неразјашњеним околностима..

Успешнија «деца» данас пљачкају и обмањују мање успешну «децу». *«Опет видјех под сунцем да није до брзијех трка, ни рат до храбријех,*

ни хљеб до мудријех, ни богатство до разумнијех, ни добра воља до вјештијех него да све стоји до времена и до згоде» (Књига Проповедникова. 9, 11). У суштини: једни се расипају у богатству док други умиру од глади. Нема никога да заведе ред у «дечјем вртићу». Зато што нема те снаге која би била способна да схвати ситуацију и предузме одговарајуће мере.

* * *

Све што се данас дешава са Русијом резултат је дугорочног смишљеног деловања. Неко је направио такве услове којима се на власт доводе људи малог мисаоног опсега, неспособни да сагледају ситуацију. У најбољем случају, ти људи су добри администратори и чиновници. Они немају срце Јованке Орлеанке и визију Петра I. Данас Русијом управљају малограђани који немају високе циљеве. Њихови циљеви не иду даље од личног богатства и материјалног благостања.

Не треба бити много паметан па предвидети понашање «малог» човека који је дошао у посед великих ресурса. За њега је немогуће да ради нешто што је изван његовог хоризонта. Не зато што је он лош или добар човек, већ зато што то превазилази његове оквире. Ако поставите дете да управља дечјим вртићем, оно ће га уништити. И оно то никада неће схватити, зато што размишља на други начин (у другим категоријама). Једни ће се трудити да на сваки начин набаве себи нове «играчке». Други ће се борити за слободу, истински се залажући за изградњу цивилизованог друштва. Укупан збир сличних тежњи чини да наша држава личи на брод којим у принципу нико не управља. Док непоштени распродају гориво из бродских резервоара, поштени демантирају своје оружје ради «мира у целом свету». И нико неће схватити шта се у суштини дешава.

* * *

Пре више од два века Жозеф де Местр је написао «Расуђивања о Француској». Кључни моменти, на које је он обратио пажњу, актуелни су и за савремену Русију. У време тих догађаја структуре власти су, баш као и данас, били попунили «мали» људи. И на исти начин су нагрисали ту некада велику империју. И то не зато што им је био циљ да униште Француску, већ зато што су се њихови циљеви, слично Херострату, налазили у границама материјалних жеља и сујетних тежњи.

Радници са краја XVIII века нису схватали куда воде прилике у њиховој земљи. Ж. Местр тврди да су догађаји довели до настанка Републике, и он је близу истине. Робеспјер, Дантон, Марат, Коло, Сен-Жуст или Барер нису намеравали да успостављају револуционарну владу и режим терора. На то су их неприметно приморале околности. Више од свега другог, њих је поразила добијена моћ. Нису знали шта с њом да раде и користили су је као што би то чинила искварена деца. Ови невероватно просечни људи од Француза су начинили поданике најужаснијег деспотизма. Вође побуне су грмеле са говорнице, опијене својом снагом, а вештији и лукавији су ту ситуацију окретали у своју корист. Свако је «магарчио» свакога, умотавајући то у високе речи Нико није схватао карактер настале ситуације и десила се катастрофа. Мирабо је рекао на самрти, да би, ако остане у животу, успоставио монархију. Данас сличне мисли падају на памет многим људима широм планете.

* * *

Све коридоре власти попунили су људи чије размишљање није дорасло реалним проблемима. Они се сујетно боре за власт, за личне удобности, за богаћење. Велики циљеви су им непознати. Свака велика земља умире без великих циљева. Свођење Русије, са нивоа светске државе, на ниво светског складишта са залихама, аутоматски уништава њену величину и моћ. Глас појединаца који правилно схватају дешавања, губи се усред заглашујуће дечје буке. Земља личи

на театар апсурда, на дечји вртић, препуштен на милост и немилост судбини. Шта су корени те ситуације?

Пођимо од тога, да у свету постоје снаге које су заинтересоване за то да се у корену униште традиционалне државе, била то Русија, или Немачка, или Француска. Најпростија и «најмирољубивија» варијанта њиховог деловања на слабљењу неке државе је: организовање процеса којима се на кључне позиције постављају људи који им нису дорасли. Нека су они и 100% поштени, али ако се проблем налази ван оквира њиховог разумевања, сваки њихов поступак водиће ка пропасти земље. Нису потребни никакви диверзанти нити терористички напади. Довољно је довести на власт одраслу «децу», и они ће гарантовано уништити сваки објекат.

За организовање такве ситуације способни су само веома «крупни» и максимално сакривени «играчи». У доба развијених комуникација, када свака кућа има интернет и телевизор, популарност искључује слободу деловања. Информатичко доба од сваке јавне личности прави таоца ситуације. Чим неко постане популаран, он губи способност да изгради (осмисли) ситуацију. Једино што може, то је да се у њу уклопи. Ситуацију гради онај ко у улози играча седи за шаховском таблом, а не онај ко стоји на њој у улози фигуре. Популарни политичар увек иде тамо, куда га гура тренутна ситуација. Ко се не понаша тако, постаће политички леш. Зато данас популарне фигуре не могу имати сопствену дугорочну стратегију. Реално гледано — то су пешаци у веома великој игри. Ко су онда играчи?

* * *

Џингис-кан је једном приликом рекао једноме од својих челника, да тај има гвоздену вољу, част, савест, памет, да је храбар као тигар, али... да никада неће постати велики владар. Зато што мисли да су сви људи исти. Ухвативши се великог дела, ми најпре морамо признати да нису сви људи исти. Човек, чији је мисаони оквир изнад просечног

нивоа, пре свега схвата да се «деци» морате обраћати на «дечјем» језику. Треба им представити информацију у таквој форми каква одговара њиховом начину мишљења. Из разумљивих разлога, њима не треба говори о геополитици, економији и филозофији са гледишта логике. Крупна информација им се мора представити у таквом облику, који не рачуна на разум, већ на срце. Војници ће брже усвојити неку информацију кроз патриотску песму него преко лекције о геополитици и међународном положају.

За већину људи, горе изречено представља крајње опширну тему. Појединци ће схватити тему, али ће и они тешко моћи о њој да говоре. И то из страха да не наиђу на огромно неразумевање, исмевање и питања типа: «Зашто ти је све ово потребно?». То чудно питање може да се чује само у болесном друштву. Зашто је потребно бринути се о слабима? Зашто спасити дете? У чему је корист од тога? Резултат таквих размишљања је тај - да негативне процесе нико не контролише. Они иду својим током, људи живе својим животима, а ствари у Русији (и не само у Русији) су, међутим, све горе и горе.

Полазећи од специфичности проблема кога смо дотакли, овај рад је у првом реду упућен оним људима, чији циљеви нису ограничени оквирима овог света, већ прелазе у област метафизике. Да би се добила потпуна представа о процесима који се дешавају у Русији, потребно их је повезати са планетарним процесима. Да би се разумела ситуација на планети, потребно је ући у област метафизике и повезати је у једну целину са реалношћу која нас окружује. Кома се размере представљене идеје чине претераним, тај ће се тешко заинтересовати за наставак.

Данашња ситуација је следећа: под маском добронамерног предлога «деци» су показали где стоје шибице. Објавили су њихову слободу од контроле родитеља, називајући све то лепим речима. Распалили су амбиције «нејаких», у духу: сваки човек има довољно знања за решавање сваког државног питања. И - даље се процес одвија сам од себе. Само је питање времена - када ће «малишани» запалити, разорити и распродати своју кућу.

ПРВИ ДЕО: ИДЕЈА

Глава 1: Кључни појам

Пред нашим очима ствара се Последња Историја. Почетак треће хиљаде година је почетак нове епохе. Руше се светске империје, преиспитују се вредности. Пропада стари светски поредак, рађа се нови. Историја поново директно поставља питања, за која је изгледало да су једном заувек пронађени одговори. Шта је добро? Шта је зло? Где је варварство? Где је цивилизација? Од правилног одговора на ова питања зависи живот сваког човека. Најгоре ће проћи они, уместо којих други дају одговоре.

Да би одговорили на ова питања и показали излаз, треба разматрати не само Русију, већ и друге земље, посебно Француску. Та земља представља не само старог руског пријатеља, већ и јединствени експеримент, чијим посматрањем се, као под лупом, могу проучавати кључни догађаји који су испланирани у другим демократским земљама. Интересовање за Француску је настало не само због старих веза између наших земаља, већ и због велике улоге коју предвиђамо овој земљи. Зато ћемо више пута обраћати нашу пажњу на тог старог савезника Русије. Русији, са њеним огромном површином и невероватно великим ресурсима, предстоји да одигра једну од најглавнијих улога у светском спектаклу који управо почиње.

Апсолутни показатељи сведоче о постојању великих проблема. Разара се наука, индустрија, пољопривреда, војска, образовање. Наталитет и морал се смањују. Смртност, проституција и наркоманија расту. Где је почетак ових процеса? Ко их покреће?

Свет се данас суочио са нетипичним начином ратовања. У тој игри губимо партију за партијом. Дуж света се преваљао талас чудних револуција. Круг се сужава. После догађаја на Балкану, у Авганистану и Ираку, после пада постсовјетске Грузије, Украјине и Киргизије,

лако се могу погодити последице. Народне масе у Француској, подстакнуте од некога, праве хаос, а у постсовјетским земљама — свргавају владе.

Ситуација подсећа на предвечерје другог светског рата, када се на руским границама примећивала повећана активност вермахта. Данас је слична активност приметна и то не само у пограничној зони, већ и унутар земље, у самом њеном центру. Овог пута реч је о активностима информационих трупа. И пошто ни информационе, ни војне трупе не прелазе у офанзиву, у ваздуху расте напетост.

Лако се може видети да иза целе те игре чудних «револуција» и масовних нереда стоји један једин центар управљања.

У општим цртама многи ће схватити озбиљност ситуације. Али нико ништа не може да уради. Данас чак немамо ни представу о томе, ко и како ратује против Русије. У штампи се повремено појаве међусобно неповезане чињенице, на пример, о неком мало познатом институту «Санта Фе» у САД, који се бави безопасним, али строго поверљивим, социјалним истраживањима. Наручиоци тих истраживања су, из неких разлога, Пентагон и ЦИА. Нико није узимао за озбиљно њихове тезе о технологији смене власти без војних конфликата, у оквирима закона. То је изгледало прилично чудно. Како је могуће упоређивати неке технологије, са тенковским дивизијама и нуклеарним оружјем? Али, десиле су се чудне «револуције» и свет је схватио, да је наступила нова епоха. Одлучујући значај добиле су те загонетне нове технологије.

Међусобна сличност сценарија «шлипаних» револуција, прилично јасно нас наводи на мисао откуд ветар дува. Али, шта с тим? Није нам познато како ће непријатељ деловати. Освојиће, а шта даље? На ту врсту неразумевања се и рачуна у игри која се не води само против Русије, већ и против Европе, и, ако хоћете, против целог света. Ако су у време офанзиве Хитлерових снага људи знали шта их чека, они се данас, насупротив томе, налазе не само потпуном мраку — људи су дезоријентисани. Њима се усађује мишљење, да су настала дешавања одлике цивилизације и слободног друштва. Да су сталне

смене влада и масовни немири — одлике здравог демократског друштва.

Коментари на ту тему више замагљују ситуацију, уместо да је учине јаснијом. Али основна маса људи умирује се таквим «објашњењима». Умиревши се, они ће наставити да се играју својим «играчкама». Као резултат тога, друштво, сликовито говорећи, остаје да седи на парном котлу у коме притисак стално расте. Предвидиво је чиме ће се то завршити, ако се не предузме ефикасна акција.

Слична ситуација се догађа у шаху, када се смисли принципијелно нова стратегија игре. Шаховски мајстор, као ледоломац, разбија старе методе заштите, вуче парадоксалне потезе и игра на сасвим неочекивани начин. Бесмислено би било механички проучавати редослед потеза, јер то не открива суштину стратешког мишљења. Свима је већ познат његов следећи потез, све је јасно, али то не вреди. Победнички поход мајстора ће трајати све дотле док противник у једном тренутку не буде «ухватио» његову логику и не буде схватио да ће веома брзо почети да се нижу неповратне последице. "Анализа лета" фокусирана на овим тачкама, даје нам нову стратегију одбране. Узвратно стратешко размишљање доводи систем у равнотежу. И опет ће победа у следећим биткама зависити од личних квалитета играча. И тако ће бити све док се не појави нова оригинална стратегија.

Глава 2: Добре намере

Озбиљност данашње ситуације увиђају сви мислећи људи. Доживљавајући невоље Русије као лични пораз, многи горе од жеље да помогну земљи. Једни се боре против наркоманије, други против неморала, трећи ломе главу како спасити економију од долазеће кризе, четврти формирају патриотске медије. У оквирима свог схватања и својих могућности, они раде много корисних и важних ствари. И њима смо за то дубоко захвални. И ризикујући да увредимо ове племените родољубе, ипак морамо рећи, да све дотле док свако исправља само видљиви део проблема, не дотичући целину, енергија ће одлазити «у ветар». Поштени људи се неће преобразити у праву снагу, зато што свако од њих, градећи један део, мисли да гради целину. Да би имали шансу да исправимо ситуацију, треба се издигнути изнад својих амбиција, изнад своје мале истине. И признати, да је свако од нас у праву у својој области, али није у праву у односу на целину. Борба против наркотика — то је добро. Оздрављење економије — одлично. Решавање демографских проблема — изванредно. Али време је да схватимо, да ако је болестан цео организам, бесмислено је лечити руку. Ако капље са плафона, треба се борити са рупом на крову а не са баром на поду. Да би спасили брод који тоне, треба све снаге усмерити на затварање рупа. Ако уместо тога спасавате појединачне кабине, потонуће сви. Акција има смисла ако је координисана са општим планом. Акција ради акције је бесмислена. Данас цео свет тоне, али где пронаћи људе, који су способни за решавање проблема оваквих размера? Ко се данас, макар и у мислима, може ухватити у кошпац не само са спасењем своје земље, него и целог света?

Овде настаје дилема: или не радити ништа под изговором: не знамо шта да се ради, или радити, очито схватајући да то, у глобалу, ништа не мења. Друга опција је пожељнија макар због тога, што оставља могућност схватања шта да се ради, и преласка на конструктивну акцију. Ако се не ради ништа, онда не постоји никаква

могућност. Нерад доводи човека у конфликт са својом савешћу. Зато, када се бира, куда усмерити своје ресурсе, да ли за повећање личне потрошње или за подизање храмова, пожељније ће увек бити ово друго. Бар због самооправдања.

* * *

Да би се уочио корен проблема, треба одбацити шаблонски начин мишљења и поставити једно једино питање: шта је узрок? И одговоривши на њега одлучити: чиме и како се борити. Постаће јасно на шта се треба усредсредити. Немогуће је започети дугорочан посао без одређивања камена темељца, тј. циља у сладу с којим треба деловати.

Ми се дотичемо веома великог проблема. Највећег од свих познатих проблема. Из историје се може видети да у тој области успехе нису постизали они који су говорили фразе, већ они који су имали целовито гледиште, које је омогућавало да се сагледају корени проблема. Колико су их правилно сагледавали, то је друго питање. Што је главно, они су их видели. Они су за одређену ситуацију примењивали ону меру која одговара тој ситуацији. На пример, револуционари су 1879. године сматрали да се проблем Француске огледа у монархији. Ако се власт преда парламенту, све остало ће се уредити. Руски комунисти су сматрали приватно власништво над средствима за производњу представља извор невоља у Русији. Ако фабрике и земља пређу у руке државе, остали проблеми ће нестати сами од себе. Кад се постави дијагноза, онда постаје јасно шта даље чинити.

Као што је историја показала, револуционари нису правилно поставили дијагнозу, али сад није реч о томе. Ми говоримо о значају целовитог разумевања ситуације, које чак и кад је погрешно, омогућава деловање, и неизбежно доводи до крупних резултата. Ако се не схвате размере ситуације, онда се борба неће свести на борбу за власт, као инструмент, неопходан за реализацију онога што је замишљено, већ на борбу за власт ради власти као инструмента који омогућава реализацију нечијих малих циљева. У најбољем случају, та

борба ће се свести на задобијање повластица, тј. управо на оно чиме се данас баве пропали имитатори револуционара. Присталице комуне су желеле да направе комуноу, а бољшевици - комунизам, јер је то био логичан наставак претходне идеје. Власт им је није била потребна ради попуњавања својих банковних рачуна већ за реализацију своје идеје. Данашњи комунисти не желе успостављање никаквог комунизма јер више не постоји размишљање таквих размера. Све се свело на синдикални рад. То су управо она «занатска удружења», против којих је иступао Лењин.

Око паролa за повећање плата и пензија може се окупити шаролика гомила, али је око тога немогуће окупити снагу која је способна да дође на власт и поправи стање у друштву. На популистичким слоганима је могуће, на пример, ући у парламент, али је немогуће око њих окупити праву екипу. Све савремене политичке партије представљају жалостан приказ. То је посебно приметно у Русији која тек почиње увиђа све чари демократије. Руси се још надају, да они нису достигли до демократије, и да ће одједном почети права демократија са правим изборима и томе слично. Они још не схватају, да је то још више неостварива утопија, него што је то било успостављање комунизма. Ни у једној земљи на свету не постоји демократија у облику који нам се представља. Све европске земље, које већ више од једног века покушавају да однегују овај модел, давно су схватиле његову неправилност. Али ништа не могу да ураде, и зато граде привид демократије. Сви, који су се бар једном у пракси дотакли ове теме, потврдиће истинитост ових речи. Они се теше надом да ће ту демократију, о којој се говори у теорији, успоставити само они новообраћеници у демократску веру, који још нису до краја испробали њене чари. Због тога трпе постојање фиктивних партија, које више личе на трговачке радње. Формално, те партије имају по 50 000 «чланова», али фактички немају ни једног. Уместо људи — ту се налазе потписи студената, пензионера и незапослених — од којих је сваки, рецимо, плаћен са по 20 рубаља. Нико нема илузија који су прави циљеви сличних партија и људи окупљених у њима. Али Руси

се надају, да ће одједном пракса почети да одговара теорији. Касније ће бити доказано да се узалуд надају. Французи су прошли двовековни пут, и на основу свог болног искуства кажу да је то слепа улица.

Без опсежног разумевања ситуације немогуће је сагледати корен проблема. А без циља се борба за власт претвара у борбу за гласове бирача. Уским разумевањем ситуације аутоматски се дегенерише циљ. Да би се сагледао корен, потребан је одговарајући мисаони опсег.

Да би се увидео узрок због кога брод тоне, треба се спустити у труп. Онај ко расуђује о томе не излазећи из кабине, никада неће ништа увидети ни разумети. Када свако покушава да разуме ситуацију, само на основу њему видљивог дела, ситуација ће неминовно постајати све глупља. Као резултат тога, наставници виде спас у обнови школа. Научници - у обнови науке. Доктори - у победи над болестима зависности. Демографи – у natalitetу. Војници – у војсци. Привредници - у индустрији, итд. Ово су сигурно добри људи, али све док они не виде целину, решење проблема ће бити немогуће. Добре намере ће се свести на прилагођавање на реалност у смутним временима. Да су Минин и Пожарски спасавали Русију шетајући око Кремља са транспарентима на којима се тражи повећање пензија, Пољаци би их у своју Думу изабрали. Да се Јованка Орлеанка бавила добротворним радом, Британци би је прогласила светицом, а не би је спалили на ломачи. Да је генерал де Гол спасавао Француску опорављањем економије, нацисти би му доделили орден.

Поново су се над Француском, Шпанијом, Русијом и другом земљама наднели смртоносни проблеми. Овога пута са својим специфичностима. Наведене земље су на реанимацији, али се њиховим лечењем, уместо лекара, баве болничари, чиновници и крадљивци. Једни болеснику стављају бесмислене облоге, други јадикују и тугују, а трећи, скривени под маскама, покушавају да му украду чак и прстен са руке.

У освојеним градовима увек се чује музика победника. У Берлину 1945. године у свим ресторанима и кафанама су се чуле совјетске

песме. Уђите данас у париске, московске или мадридске кафиће, послушајте каква се музика тамо чује и схватићете ко стоји иза нових технологија окупације. Нас побеђује нешто нељудско. Ритмови у стилу «бум-бум» немају корена. То је нешто механицистичко, технократско, страно, поникло из недара безбожне потрошачке цивилизације, нешто у чему се раствара и нестаје све оно што је живо и људско.

Глава 3: Идеја

Снага, способна да изведе земљу из кризе, може настати обједињавањем разбијених делова у једну целину. За то је потребно покренути енергије друштва, што са своје стране захтева и постојање целовитог погледа на свет који објашњава дешавајуће процесе, али исто тако и постојање носилаца идеје, окупљених у једну екипу. Патриоте без идеје личе на доктора који са много речи описује болест болесника, али не поставља дијагнозу и не предлаже лечење. Немогуће је борити се за све што је добро и против свега што је лоше, не утврдивши пре тога, шта се подразумева под појмовима добро и лоше. И Израелци и Палестинци се боре за добро. Нивоља је у томе, што имају различито схватање тога шта је добро. Немогуће је изградити «уопште» добру Русију или Француску, не утврдивши, какав се државни модел заправо под тим подразумева, као што је исто тако немогуће направити уопште «добар» мотор, не утврдивши претходно принцип његовог рада. Ако је у вашим рукама глина, ви од ње нећете направити ништа све док не одлучите шта ћете конкретно правити – циглу или крчаг.

Покушаји да се манипулише енергијама друштва без доктрине о циљу, претварају се у ситну трговину. Смешно изгледа армија, коју чини само комора, без ударних јединица. Још смешније изгледа држава коју чини само економија без идеологије. Данас се патриотске енергије или расипају или имају негативан смер деловања, зато што не постоји јасна непротивречна идеја, или бар неко теоретски вредно

гледниште, за које је вредно умрети. Демократска демагогија, екстремни национализам, руска чизма до индијског океана или носталгија за СССР — представљају све остало само не идеју. Сами по себи, позиви на борбу против пада економије и наталитета, или против раста смртности и криминала – такође нису идеја. То су само покушаји залечивања рана када је у ствари потребно открити њихове узрочнике.

Данас се много прича о идеји, али нико не каже, која је та сама идеја. Као резултат тога, за идеју се прихватају добре намере у духу «да свима буде боље, а да не буде горе».

Шта је то идеја? То је главни, темељни принцип, који одређује природу објекта и карактер његовог деловања. На пример, идеја мотора је - принцип претварања једног облика енергије у други. Идеја мотора на пару је једна, бензинског мотора друга, електричног трећа, итд. Све остало — дизајн, боја, тежина и други параметри — је мање важно. Жеље типа: «да мотор добро ради», не представљају идеју мотора. Све док се конкретно не каже, каква је идеја предложеног објекта, његова изградња ће бити нереална.

Држава је у ствари - џиновски механизам. Идеју мотора чини — извор енергије. Идеју државе — извор власти. Идеја државних модела произилази из различитих принципа формирања власти. У том смислу постоје три извора власти — народ, снага и вера. У оквиру ових праваца развија се свака политичка теорија. Власт се или бира од стране народа, или осваја силом, или сматра датом од Бога. Једна од ове три варијанте постаје компас, који указује на главни правац. Ако правца нема, земља почиње да личи на брод који плови у непознато. Као што је говорио Сенека, таквом броду ни један ветар неће бити повољан. А државни «брод» без идеје, Тржиште ће вртети око свог малог прста.

Глава 4: Приказ ситуације

Европа и Азија, Африка и Америка, запад и исток суочили су се са реалним опасностима. Екологија, глобално отопљење, пренасељеност, исцрпљивање ресурса и остали многобројни проблеми, стежу прстен око човечанства. Као што дете не може да примети кретање велике казаљке на сату, тако и човек не може да примети кретање оваквих размера. Али, казаљка се креће...

Пошто ови процеси имају целисходан карактер, може се закључити, да их неко иницира. О коме се ради, видећемо касније, а засад запазимо да све државе на свету, које располажу огромном територијом, ресурсима и чији је народ по нечему необичан, самим својим постојањем ометају успостављање светске доминације. Њих су више пута покушавали да поделе, али сви покушаји насилног решења нису дали очекиване резултате, а у неким случајевима су дали и супротан резултат. На пример, моћ Русије је после сваке одбијене агресије, расла.

* * *

У другој половини XX века разрађен је принципијелно нов, ненасиљан план за уништење традиционалних држава. Први пут у историји човечанства, као основни инструмент напада, стављене су у дејство манипулативне технологије. Раније су се оне такође користиле, али искључиво као помоћно средство. У новом типу рата акценат се не ставља на индустријске и стратешке објекте, као у класичном рату, већ на свест. Идеолошко бомбардовање свести довело је до замене традиционалног погледа на свет, потрошачким. На основама тог туђег погледа на свет градио се светли мит о потрошачком друштву и тамни — о традиционалном. У државном организму су се, после таквих идеолошких бомбардовања, појавиле дубоке пукотине, у које су затим почели да забијају различите «клинове» — од дивљења према потрошачком начину живота до

неморала. Гледано у целини, структура државе је почела да пропада. Нико, у суштини, није ништа схватао, зато што ни једна од влада није сагледавала цео обим настале ситуације. Отпочети процеси доживљавали су се као стихија. Ако су се државни лидери против нечега и борили, борили су се искључиво против последица. Они су трошили снагу на скраћење радног дана, повећање слободног времена и друго. Дубински корени проблема остајали су ван њиховог видокруга.

Уз помоћ таквих технологија пропао је СССР. Кроз пар десетина година разбиће и Русију. И то не силом, већ преко измењеног принципа формирања власти. Данас се у нашој огромној држави власт мора мењати стално, једном у четири године. Без обзира на то, какав је владар, добар, лош или идеалан, нови систем прописује да се он у сваком случају мора променити. Та новотарија не оставља у перспективи никакве шансе да се очува целовитост велике државе. Када се наруши темељни услов стабилности система — континуитет власти, земља ће се неизбежно наћи у власти група, састављених од малограђана најамника. Даље ће, по логици догађаја, те групе почети да се међусобно сукобљавају око министарских места и ресурса. Колико год земља била јака, овакав систем води ка њеном неминовном слабљењу.

Данас, са дистанце минулих година, видимо да се све одвија као по плану. Русија нема ни једну шансу да очува своју целовитост у условима демократије. Засад је спасава «небеска мана» у виду нафта-долара. Када не би било таквог поклона, Русије већ не би било. Та чињеница, да је Русија до данас очувала своју целовитост, не може се другачије назвати, него чудом.

Како би увидели да је пропаст неизбежна, треба схватити да свака власт по својој природи тежи ка постојаности и континуитету. То је њено природно стање. Ако се супротставите тој тежњи, отпочеће процеси разградње. Редовна смена руководећег састава гарантује распад државе. То је чињеница, која проистиче из човекове природе. Не може владар који има власт на један сат, правити планове за два

сата. Не може најамник да се односи према објекту исто као домаћин. У систему владавине «калиф на сат» државно-стратешко мишљење замењује се тренутним-комерцијалним. А то, са своје стране, провоцира сталне прерасподеле у привредној и административној сфери. Као резултат тога, руше се кључни ослонци државне конструкције и расте социјална напетост. Када се достигне критична маса негативних појава, државна конструкција ће се срушити сама од себе.

Привремена власт није у стању да се супротстави означеним тенденцијама, зато што се акције најамника не усклађује према дугорочном циљу, већ према мандату на који је добио власт. Краткорочни програми, оријентисани на тренутну корист, без генералног правца деловања, постају разарајући за друштво. И није ствар у личним особинама овог или оног човека, већ у суштини система. Од система зависи формирање типа свести и модела понашања. Људи увек поштују правила која диктира систем. Промените систем — мењају се и људи. Онај ко одређује правила игре, тај одређује и понашање играча.

Демократски избор власти може се назвати најмоћнијим средством за слабљење и разбијање сваке државе, а нарочито велике државе. У демократији се битка за власт претвара у битку коју воде технологије манипулације свести. Овакав изборни систем врши селекцију кадрова на тај начин што фактички пропушта на «кормило» само оне, чија су обећања вероватнија. Такав принцип попуњавања руководећих кадровских позиција значи - да ће све кључне позиције заузети људи са психологијом разбојника. Схватајући привремену природу своје власти, они ће тежити да узму што је могуће више, а да дају што је могуће мање. Они власт никада неће доживљавати као обавезу и начин за служење народу и Отаџбини. За оне који су победили на изборима, власт је пре свега «бесплатан» ресурс, који им омогућава да решавају материјална питања и задовољавају сопствене амбиције.

Данас се свест владе моделира у складу са условима који су настали под утицајем демократских процеса. Када су уместо јасних и разумљивих оријентира предложени крајње општи појмови: «слобода», «једнакост», «процват» и слични, власт је доведена у позицију да не разуме генерални правац кретања. И зато се она оријентише само на економију. Државно мишљење замењује се комерцијалним. Затим почиње слабљење и разарање индустрије, образовања, науке, војске. И то се не дешава зато што се држава у једном тренутку напунила лошим људима, већ зато што комерцијални приступ просто убија некомерцијалне институције. Чак се и економија, ако није усмерена на корист друштва већ на голи профит, претвара у усисивач, који из друштва исисава све сокове. У условима тоталне трговине, непријатељи треба да брину једино о томе, да комерцијализација политике и постојана смена власти буду присутни у животу посматраног друштва. Остало ће ићи својим током, зато што ће на тржишту преживети само онај, чија производња доноси више користи. Као што је лакше гурнути човека, него га подићи. То је услов којим је предодређен вектор развитка. Обратите пажњу на један веома занимљив детаљ из Русије. Сви протагонисти "наранџастих револуција" захтевају од Руса једно: да поштују Устав. Због чега су се Сједињене Државе одједном толико забринуле око поштовања закона у Русији? Због тога што тренутно важећи Устав за свој централни захтев проглашава - "проток кадрова". Овај захтев у Русији још ни једном у пракси није био потпуно задовољен. До дана данашњег, после свих превирања, империја постоји само зато што је очуван континуитет власти. КПСС, Горбачов, Јељцин, Путин – све су то карике истог ланца, који представља наставак совјетске власти. Систем се убрзано распада, али ипак постоји. Када континуитет власти нестане - систем ће пропасти. Земља ће личити на град који је предат разбојницима. Крађа ће постати отворена и јавна. Оно што сада гледамо – то није ништа у односу на оно што ће се десити када се прекине велики ланац континуитета. Као што каже Некрасов, "Прекинуће се и удариће једним крајем господара, а другим сељака".

У бившим совјетским републикама, где је покушај нарушавања континуитета власти успео – као у Украјини, Грузији, Киргизiji – почео је период активног распада. "Владари", дошли "ниоткуда", ускоро ће отићи у непознато. Њих ће заменити други, слични њима, и тако редом, све док агресор не одлучи да је жељени циљ постигнут. Када се заврше груби радови, нове земље ће се укључити у туђ систем. Најпре, ненасилним методама а затим, према ситуацији.

* * *

Отворено тржиште је тако организовано, да не пушта ван никога ко упадне у његову мрежу. Оно исисава ресурсе, не остављајући жртви никакве шансе. Људима се сервирају празни милозвучни слогани, позивају се на «очување слободе и независности». Као резултат тога – обманути људи својим рукама руше сопствену кућу.

Да би се искључио сваки облик континуитета, не препоручује се обична смена руководећих лица. У чему би био смисао Јељцинове замене Путином? Процес распада се одвија сувише споро, и непријатељ се прибојава - да се за то време може десити нешто неочекивано, да може одједном сазрети нека нова снага, као што се у нашој прошлости дешавало више пута, и да Русија може поново постати снажна. Зато САД и кује гвожђе док је вруће. Да би се процес распада убрзао, кључне позиције морају прећи у руке опозиције. Нова екипа мора бити баш из опозиције. То гарантује потпуну смену вишег и средњег реда руководећих кадрова, и искључује сваки облик континуитета. Из опозиционе елите формираће се влада, чији ће чланови гарантовано бити људи микроскопских мисаоних размера — јер они који другачије мисле просто не могу ни учествовати у игри «одбранимо слободу». Унапред нам је јасно како ће поступати «мали», када дођу на власт— почеће прерасподелу у привредној и административној сфери. Чак и ако на место лидера дођу поштени људи, ништа се неће изменити. Са непоштенима ће се процеси

пропадања одвијати брже, са поштенима мало спорије, али ће се одвијати у сваком случају.

Следећи корак је - преусмеравање енергије друштва из градитељског у рушилачки колосек. Нестабилност власти довешће на челне позиције велики број људи који не разумеју ситуацију и не знају шта треба радити. «Када држава одступи од закона, тада у њој настане много кнезова» (Пр. 28, 2). У таквој ситуацији огромна Русија мораће да се подели на низ патуљастих државица. Слична судбина чека све традиционалне државе. На пример, после коначног уништавања кључних ослонаца Француске, западна Европа ће бити потпуно незаштићена. После пада Русије остаће незаштићена не само источна Европа, већ и читав свет.

Поставља се природно питање: шта је са САД, главном тврђавом тржишне демократије? Не треба се заваравати. У САД функционише непроменљива власт. Мења се само њен видљиви део. Снаге које одређују општи правац, остају неизмењене, тј. чува се континуитет и наследност власти. Отприлике на исти начин, како је то било у СССР, где је било одређено да народ бира власт. Разлика је само у томе, што је у САД изборна представа квалитетније осмишљена.

Европа је, у облику фашизма, први пут окусила плодове логичког развитка демократије. Али то још није оно најстрашније. У догледној будућности изборни систем ће донети још веће проблеме. Очеvidна је тенденција све бржег смењивања влада. На пример, 2000. године Француска је, под притиском «општељудских прогресивних снага», скратила председнички мандат са седам, на пет година. Након пет година, смена власти је могућа, а након десет, обавезна. Дакле, у идеалном случају десет година, али шта је за Француску десет година? Чак и тих десет година није гарантовано. Велики број група, које претендују на власт, искористиће сваки реалан или измишљени повод како би сменили владу и заузели њено «топло месташце». Политичка борба се данас не одвија по друштвеним, већ по комерцијалним законима који су са собом донели конкуренцију и из ње проистекла правила, карактер и начин поступања.

У Русији, која својом површином премапује Француску, ситуација је још тужнија — прописана је измена власти на сваке четири године и на највише два мандата. У условима надолазеће енергетске кризе и проблема пренасељености планете, Русија, светска ризница сировина, са становништвом које полако нестаје, представља сувише привлачан залог. Операција уништење те земље налази се у другој фази. Први корак је већ учињен, а то је — успостављање система који за свој главни услов истиче правило смењивања власти. Темељ за «наранџасту револуцију» је постављен. Кроз четири године смена власти је могућа, а кроз осам година смена власти је обавезна. Ако би у моменту могуће смене и било неке шансе за очување континуитета, то таквих шанси у моменту обавезне смене власти, не сме бити.

У таквим условима Русију не може одржати слабо руководство. Само веома снажно руководство може управљати таквом земљом. Али потпуна безидејност на њеном челу искључује могућност настанка праве снаге. Последња времена не обећавају ништа добро ни за Француску, ни за Русију. Версај и Кремљ личе на пролазно дворште. Оно што следи је слањење и пропадање. Када нестану лидери, САД ће «прегазити» преостале делове света као што тенк прегази колибе од сламе. И никаква економија неће моћи да их заштити.

Не треба се заваравати нарастајућом привредном снагом неких земаља, на пример Кине. СССР је била још моћнија, и где је она сада? Световна природа Кине садржи у себи зрна пропаст. Једном ће та зрна порастати и довести до истих разарања, као и у СССР.

Русија је опасна за САД не због своје економије, већ у првом реду, због свог потенцијала. Данас је то једина хришћанска империја, која је сачувала религиозну основу. Значај овог питања касније ће се детаљније разматрати.

* * *

Све «норандасте» револуције имају своја три ослонаца — опозициону елиту, незадовољне масе и комерцијалне медије. У кључном тренутку народу се сугерише да је актуелна влада крива за све невоље и да је треба заменити. Затим се, с једне стране, на улици изводе масе (то је чиста техника), а с друге стране се у први план истиче нека опозиција. «Слободни» медији расветљавају догађаје одговарајућим коментарима и - смена владе је спремна. Ове технологије се најјасније испољавају на постсовјетском простору.

Вероватноћа, да ће у датој ситуацији регионални лидери одиграти своју улогу је — стопроцентна. Под паролата независности и суверенитета и ослањајући се на «мишљење народа», они ће урадити све могуће, само да се истргну од утицаја централне власти. Енергију «подељених кнежева» и «нових вишписта» ће неизоставно искористити покретачи «револуције», у циљу својих интереса.

На том пољу се одвија веома озбиљна игра. Наглашавају се амбиције «малог» човека, који се нашао на власти. Он не разуме целу ситуацију и зато му је лако сугерисати да је за њега боље да буде председник независне државе, него именовани губернатор. Као резултат тога, настаје цела војска «бораца за слободу». Суштина је у томе, што њих не треба чак ни финансирати. Они ће сами, као магарици, поћи тамо где им се окачи «шаргарепа». Достигавши своје ситне циљеве, они ће радити за туђе, њима непознате, стратешке циљеве, којих чак нису ни свесни. Милиони таквих слепих «бораца», искоришћених од стране САД, односе победу над својим земљама.

Затим, кад буде уклоњена и последња крупна препрека на путу ка светској доминацији, САД ће почети активније уситњавање «независних» и суверених држава. До тог тренутка «крупни» играчи ће спекулисати са тежњама ка тренутној користи.

Русија је тако велика, да ће и после могућег одвајања неких територија, она остати, као и раније, једна од највећих земаља. Да би достигли главни циљ, њу ће и даље слабити нашим рукама уз помоћ «ситне» опозиционе владе.

Коначан циљ свих тих процеса на постсовјетском простору је уништење народа који насељава територију бивше СССР, и прерасподела њених ресурса у корист «златне милијарде». За то је изабран прост и ефикасан начин — самоуништење. Његово покретање је планирано, координирано и усмеравано паралелно у неколико праваца: уништење националне културе, језика, националне религије, образовања, здравствене заштите, производње, војске. Данас се убрзано одвија процес деградације породице, морала, школе. Духовни свет човека се утапа у црнило. Додајте томе још и «полно васпитање», проституцију, наркоманију, алкохолизам — и добићете мање-више потпуну слику. То је зачарани круг из кога је крајње сложено изаћи. А посебно је тешко то учинити у атмосфери демократске реторике, када се са свих страна чују узвишене речи о препороду државности, нације и светлој будућности, и то речи оних који управо и раде све оно што води ка уништењу и државе и нације и светле будућности.

Ако неко од руководилаца и прозре и схвати смисао тих дешавања, то ништа неће променити. Десиће се као у Библији: «Јер где је много мудрости много је и бриге, и ко умножава знање, умножава муку» (Књига Проповедникова 1:18). Илузије и најпоштенијих људи ће се разбити, зато што ће сваки паметан човек схватити, да се за четири године у земљи тако огромних размера, као што је Русија, чак ни снагама јединственог руководства, ништа не може урадити. Противречна екипа на власти, састављена на брзину од опозиције коју мотивише сујета и жеља за профитом, овде је потпуно неспособна. Кад наступи колапс претходног система, покренуће се механизми колективног несвесног — таквог стања у коме човек губи своју свесну оријентацију и налази се у власти инстинката. Тако се понашају људи у паници. Ново руководство ће већ за месец дана, шестим чулом осетити да је ситуација погубна. Спасавајући се, они ће почети да граде «резервне аеродроме» и да раде све остало, што раде и сви други привремени руководиоци. А то ће повећавати кризу, рађајући нови талас незадовољства и нову

опозицију. И поново све по старом, укруг. И све дотле док систем не буде уништен.

У суштини, свака привремена влада од момента доласка на власт спрема «дрва за потпалу» следеће «револуције». Ситуација је безизлазна, јер се чини да непријатеља нема. У свом слепилу сви, маса, елита, чак и технолози, служе као инструменти. Због тога што човек без целовитог погледа на свет, увек представља нечији инструмент и продаје се као кромпир на пијаци. Он нема принципа, и спреман је да ради све што треба, ако му то иде у корист. По правилу, питање је само у цени. Сваки посао се одређује не у складу са глобалним циљем, већ према тренутној користи. Ако је уносно убацили у филм еротске сцене, убациће их. «Инструмент» притом није у стању чак ни да размисли о томе што то доприноси уништењу народа. Он просто жели да заради новац, зато што мора да храни породицу и жели себи да омогући лагодан живот.

Прави циљ увиђају само велики играчи, који и планирају све ове револуције и демократије. Они су ти који свима, од домара до политичара, постављају «шаргарепе» на потребним местима, и људи се зато усмеравају потребним правцима, задовољавајући притом своје тренутне потребе. Маса желе хлеба и игара. Елита тежи ка буџетним јаслама. Технолози зарађују новац. Сви нешто раде, али нико од њих не разуме општи карактер и правац деловања, у коме учествује.

Свет се уверио у застрашујућу ефикасност нових офанзивних технологија. «Плишане» револуције су потресле планету снажније од експлозија над Хирошимом и Нагасакијем. Али чуо их је само мали број људи. Маса као и раније живи у незнању, «и испуњава се над њима пророштво Исајино, које говори: Ушима ћете чути и нећете разумјети; и очима ћете гледати и нећете видјети» (Мат. 13, 14). У ствари, ти «једнодневни лептири» својим рукама себи копају гроб. И нико од њих никада неће схватити дугорочну штету свог чињења и нечињења. Човечанство везаних очигледно граби у пропаст, и засада нема никога ко би га зауставио. За Уништавање Русије, Француске и било које друге земље, данас се не користе лукави диверзанти, већ

сопствене енергије друштава тих земаља. Неки зли скретничар је преусмерио скретницу, и воз је појурио у пропаст.

* * *

Неспособност свих институција које граде систем доводи до тога да је ситуацијом немогуће управљати.

Становништво. Не разуме суштину процеса који се дешавају. Пропаст земље већина прихвата као природни ток догађаја. Нико не жели да ситуацију оцењује по резултатима. Сви је оцењују по медијским репортажама, којима се упорно намеће мишљење «све је добро, лепа маркизо». Кад би људи могли да изврше упоредну анализу, увидели би следеће: када су Русија или Француска биле бомбардоване правим бомбама, наносени су им неупоредиво мањи губици у живој сили и економији. Данас, у такозвано «мирно време», традиционалне државе губе више, него у време било каквог рата. И ти губици расту као лавина. Али уместо војника који носе непријатељске униформе и бомби које падају са неба, становништво пред собом види неонске рекламе, узбудљиве серије и блиставе журнале. У таквим условима ни народ нити влада «изабрана» од народа, не могу дати правилну оцену ситуације.

Влада. Систем «калиф на сат». Овакав систем пропушта на «кормило» само «малолетне». Ако се на том месту случајно нађу «одрасли», ограниченост мандата владавине искључује могућност деловања које би било адекватно датој ситуацији. У условима привремене власти испоставља се да су органи управљања запљуснути тренутним политичким и привредним кретањима. Стратешка активност је у принципу искључена. Руководство живи од избора до избора. Дугорочна стратегија се у таквим условима просто не може направити.

Армија. Беспомоћна је против коришћених технологија. О каквом супротстављању се може говорити, ако се сфера деловања пушака и сфера деловања информационог оружја налазе у

различитим равнима?

И најсавременији тенк је немоћан против телевизора. У насталој ситуацији бескорисна је било која армија и било какво оружје. «Неће помоћи цару велика сила, неће заштитити јакога велика снага» (Пс. 33:16). СССР је по војној моћи био раван са САД, али га то није заштитило од рушилачких технологија трећег миленијума. Моћан на војном плану, али идеолошки немоћан, СССР је претрпео страховит пораз.

Вера. У условима дезоријентације и духовног сиромаштва, становништво прихвата веру као нешто што је одвојено од живота. Вера посебно, живот посебно. Као резултат тога, свако себи измишља свој животни оријентир. Главни пророк постају медији са паролом «узми све што ти живот пружа». У здравом друштву вера подстиче човека да своје поступке усклади са ситуацијом. Учешће у судбини своје Домовине, данас огромна већина хришћана сматра политиком, прљавим послоним. И према томе, Домовином треба да се бави било ко, само не хришћанин. Ако су наши преци учешће у судбини своје Отаџбине, сматрали показатељем вере, наши савременици показатељем вере сматрају - неучешће. Максимално се дистанцирајући од проблема Отаџбине, они су веру свели на извршавање обреда. Али не треба за то кривити људе. Такво схватање вере није се образовало само по себи, оно је на тај начин моделирано.

Специјалне службе. Неспособне. Остати у оквирима постојећег система и истовремено се супротстављати догађајима које тај исти систем провоцира је и практично и теоретски немогуће. Тактика «наранџастих» технологија има потпуно законити карактер. Распад државе постиже се «законитим» методама, на бази Устава. Основни закон сваке земље, која се прогласила за демократску, штити оне снаге које уништавају њене темеље. Све личи на театар апсурда, али то нимало не умањује истинитост ове чињенице. Да би се заштитио државни систем, испоставља се да је потребно иступити против закона тог истог система. И то не иступати епизодно, као што некада

у пракси чине специјалне службе, већ систематски. Настаје зачарани круг, у коме свако деловање или неделовање даје негативан резултат. Не чинити ништа — значи дозволити пропадање земље. Предузимати праве кораке у циљу одговора — значи сипати керозин на ватру «револуције».

Политичке структуре. Посматрајући тренутну ситуацију, све партије, у суштини, представљају пословне субјекте који граде свој бизнис на проблемима своје Отаџбине. Од почетка направљене на принципу плаћања, оне су привлачиле људе који «партијску» делатност схватају као начин да нешто зараде или да направе себи каријеру. По својој суштини, те «партије» нису способне да дају нити једног човека, који би био спреман да бесплатно брани прокламоване идеје. Ако би сутра њиховим активистима престало исплаћивање плата, они би се прекосутра разбежали.

* * *

Гори наша родна кућа, али засад нема ко да је гаси. Што би се рекло, како год окренеш не ваља. Први знаци неспособности власти изазваће процесе сличне лавини. И поново ће, као и пре сто година, наши привремени руководиоци побећи на унапред спремљене аеродроме. А народи ће се поново наћи у хаосу, чије размере се не могу чак ни претпоставити.

Слични процеси се одвијају у свим Европским земљама. Голим оком се може видети курс ка подели и сиромашењу националних држава. Не треба бити нарочито паметан, па предвидети да ће се парламент Европске уније претворити у слику и прилику револуционог парламента Француске из XVIII века, то јест у стихију којом се не може управљати. Тој стихији нико није могао да се супротстави, па ни вође револуције. Пошто у демократској власти тон задаје већина, то ће одлучујућа снага постати све већи број лица оријентисаних ка материјалном. Револуционари парламент Француске се веома брзо претворио у «мочвару» (так су називали

групу депутата, који су од почетка ушли у политику ради личне користи). Њима није било стало ни до слободе, ни до братства, ни до Француске нити до њеног народа. Њихове жеље нису ишле даље од «златних клозета». Такве тенденције су давно уочене, како у Европском парламенту, тако и у руској Думи.

Људи малограђанског духа који су попунили парламент, изменили су свој социјални и материјални положај, али не и свој мисаони опсег. Они ће, независно једни од других, ићи у правцу личне користи, бришући све што им се нађе на путу. Карактеристичан је пример са Робеспјером. Требало је само да он подигне свој глас против те тенденције, па да депутати који чине «мочвару» моментално поставе питање његовог неповерења. Оптужили су га за узурпацију власти, деспотизам, охолост и друге грехове, који нису конкретизовани, али су зато били обилно нагнојени револуционарном реториком. Неко је изнео предлог да се Робеспјер казни. Предлог су дали на гласање. Већина је гласала «за». Они који су гласали, нису могли низашта да оптуже тог крајње принципијалног и поштеног човека који је имао надимак «Непоткупиви». «Мочвара» није уклањала Робеспјера као личност, већ Робеспјера као препреку на њиховом путу ка личном богаћењу.

Нико се није могао супротставити инерцији деловања «мочваре». Остало је запажено да Робеспјеру нису дали да каже ни једну реч у своју одбрану. Све се одиграло моментално: 26. јула је било покренуто питање о кажњавању, 28. јула Робеспјеру су одрубили главу. Због чега? Због тога што је сметао. Друге кривице није имао. Многи други су касније кажњени из истог разлога. Револуција је јела своју децу, која су њене принципе прихватала искрено, у свом изворном смислу. И то зато што се револуција у то време преобразила у ново биће, које је по свом духу у супротности са раније прокламованим принципима. У кратком тренутку рађања, када Бог још није био заборављен а идол још није био проглашен, Револуција је била сагласна са својом реториком. Чим се из револуционарне стихије изродила маса примитиваца лишених вере и жедних лагодног

живота а којима је дата власт, управљање је постало немогуће. Правац и тон основних тенденција почела је да задаје «мочвара».

Историја нас учи: народ који се одрекне Бога, аутоматски почиње да се клања идолу. Настају неповратне последице, које нико не може да спречи. Од тог тренутка људи постају играчке у рукама безличне силе. Нарастајућа маса уништавала је монархију и сваку духовну елиту, била она аристократска или револуционарна. Покретачка сила револуције постао је безбожник – примитивац, који тежи да се дочепа државних ресурса у нади да ће се њима окористити.

Жозеф де Местр у «Размишљањима о Француској» пише, да зликовци, за које се чинило да су вође револуције, учествују у њој само као проста оруђа, и чим покажу намеру да овладају њоме, они се свргавају. Штавише, просечни људи, су правилније расуђивали о Француској револуцији, него најталентованији људи. Ови први су у њу снажно веровали, док искусни политичари још нису потпуно у њу веровали. Баш та увереност је била једно од оруђа Револуције, која је могла постићи успех само захваљујући енергији револуционарног духа, или ако се тако може рећи, захваљујући вери у револуцију. На тај начин, недаровити и неуки су веома добро управљали оним, што су називали револуционарним колима. Они су се усуђивали на све, не бојећи се контрареволуције; они су се стално кретали напред, не окрећући се иза себе. И све им је успевало, пошто су били само оруђа неке силе. Чим би покушали да пливају против струје, истог трена би исчезавали са сцене. Из речи де Местра произилази, да не воде људи револуцију, већ револуција користи људе за своје циљеве.

Постаје јасно да ће у Думи или у европској унији бити немогуће да се избегне стварање «мочваре». То је природна последица демократских принципа. «Мочвара» ће задавати правац и тон. Робеспјере свих уверења «мочвара» ће казнити на овај или онај начин.

Расуђивања о Русији, због недостатка информација, имају карактер претпоставке. Засада је непознато, да ли се жели њено слабљење или уништење. Логична је помисао, да нико неће

повећавати хаос без потребе. Ако се логички расуди, распад ће бити доведен до оног степена који омогућава сламање кључних ослонаца власти и демонтажа нуклеарног оружја. Затим ће Русију поделити на низ «суверених» патуљастих државица. Историјски део Русије добиће улогу природног регионалног лидера, који извршава наредбе оних «одозго». Да би се обезбедило управљање, текућој власти ће дозволити да постане непроменљива елита, чији «елитизам» неће прелазити оквире «златних клозета». Такав систем ће сам потискивати оне личности које имају способност целовитог мишљења. Настаће ситуација као код касних монархија, када је елиту поразило паганство (просвећивање) и када су се потомци праве елите преобразили у богате примитивце, које не занима ништа осим новца и задовољства. Таквој «елити» ће бити дозвољено да очува континуитет.

На први поглед се чини, да се такав развој догађаја не тиче простог човека. За обичног грађанина нема разлике ко седи у Версају или Кремљу и какву политику он спроводи. Али ствар је у томе што се игра против Европе и Русије води не ради власти и доступности ресурса. Све је то — пролазни циљ. Коначни циљеви, око којих се и води битка, крију се у метафизици. Према демократској идеологији, за традиционалне народе нема места на Земљи. То нису претпоставке. То је тврђење, изведено упоредном анализом ситуације на планети. У наставку ћемо за то навести и доказе.

Глава 5: О заштити

Суочавајући се са опасношћу која се надвила, не можемо се заваравати. При трезвеној процени ситуације уочава се чињеница, да данас нема ни стратешког плана одбране, ни разумевања ситуације, чак ни снага које би покушале да нађу одговоре на многобројна питања. Политика «калиф на сат» претворила је власт у чувара «кључева од амбара», који користи «комору» ресурса сагласно са својим мисаоним опсегом, тј. - ненаменски. Постоји мали број интелектуалаца који правилно оцењују проблеме са којима смо

суочени. Али поред свог великог интелекта они демонстрирају и... велику немоћ. По свом понашању, то су они исти малограђани само сада обдарени већим талентима, којима и тргују. Њих не занима коме ће продати своје таленте, и у принципу их не може ни занимати, јер то излази ван њиховог мисаоног опсега. Они желе играчке и задовољства. И то одређује сву логику њиховог понашања.

Упркос привидној безизлазности, Европа, Француска, Русија и друге земље и овог момента располажу довољним капацитетима за решавање проблема. Ствар је у њиховом правилном коришћењу. Нису све битке изгубљене, главне борбе тек предстоје. Какав ће бити њихов резултат, зависи од тога како ћемо се ми данас показати. А «ми» смо и интелектуалци, и влада, и људски ресурси, и патриотски усмерен део становништва и уопште сви они који схватају озбиљност ситуације и који су спремни да делују у складу са њеним размерама.

* * *

Наш циљ је — стећи представу о стратешкој логици непријатеља. Најпре ћемо се сложити са Наполеоновом тврдњом: губи онај ко се спрема за рат који је прошао. Да би победили у савременом рату, неопходно је запазити «одлучујући тренутак», о коме смо говорили у примеру са шахом. Зато, ослободимо се од емоција и покушајмо да се снађемо у овој ситуацији. Поставимо се на место непријатеља и размислимо, како би се ми понашали, ако би желели уништити Француску, Русију, и шире — Европу и свет. Али не у физичком смислу, већ уништити као друштво, то јест сломити и растурити традиционалне друштвене конструкције, претворивши их у биомасу.

Прво, што бисмо уочили, то је бесперспективност насилне варијанте (у крајњем случају њу би узели за помоћну варијанту). После тога закључили бисмо да је оптимална варијанта — искористити у својству рушилачке силе управо енергије које постоје

унутар земље. Задатак би се свео на питање, како енергије руског друштва усмерити против Русије.

Да би решили тај задатак, потребно је уочити принцип формирања државе. Како се ствара држава? Концентрацијом енергија друштва у градитељском правцу. Услед чега енергије друштва почињу да се крећу баш у градитељском правцу? Јасно је да такав целисходан процес не може отпочети случајно, сам од себе. За то је потребан механизам који човекове природне тежње усмерава на градитељски колосек. Темељни принцип деловања тог механизма је – тежња ка добру. Човеку је својствено да тежи ка стању среће. Данас се за њено достизање ангажује потрошачки систем. Он одређује да ће човек бити тим више срећнији, што више потроши. Примитивни људи заиста налазе срећу у модним клубовима, расуђујући као жаба из цртаног филма «палчица»: «Јели смо, сад можемо на спавање. Наспавали смо се, сада можемо јести». Њихова срећа се може свести на ту једну реченицу «јести-спавати» и на набавку модерних сандала телефонским путем. Ван тога за њих срећа не постоји.

Кретање енергија друштва увек усмерава она снага, која ствара представу о добру. У освит човечанства ту функцију су вршиле вера и традиција. Током времена, ова функција је прелазила на првобитну државу. Што је друштво више добијало облик државе, тиме је ова функција добијала већи значај. Држава је за свој главни задатак сматрала формирање одређеног типа свести. Држава је увек одређивала оријентире којима човек треба да се руководи. Узимала се у обзир природа човека, његова природна тежња ка различитим задовољствима, под којима су се подразумевала не само задовољства из сфере чула, већ и задовољство услед племенитости, истинољубља, моралности. Од људи, способних да виде задовољство у највишим сферама, формирала се духовна елита, која је кретању масе давала потребан правац (касније ће о овоме бити више речи). Теорија руског монаха Филотеја, «Москва — Трећи Рим», одредила је понашање Русије, која је од тада себе почела сматрати наследницом Византије и чуваром хришћанства у целом свету, подразумевајући под

хришћанством - православље. Теорија покајничког ходочашћа као искупљујућег подвига, где су људи себе свесно осуђивали на оскудицу и смрт, довела је, на пример, у Француској и шире у Европи до Крсташких похода. Витешки кодекс је био распрострањен међу свим народима захваљујући моралности која представља суштину појма «витез». Од XIII века француски краљеви, а касније и многи европски, желели су да буду посвећени у витешки ред. Кључни задатак државе сводио се на свођење човекових жеља у потребну форму. Ако је главни задатак државе, формирање свести, решен, онда је стварање економије или армије само последица која из тога произилази и питање времена. Сви велики државници хришћанских земаља нису схватили смисао државе у развоју економије, већ у обезбеђивању услова, који доприносе спасењу душе сваког поданика, од сељака до херцега и краља. Када држава то не би обезбеђивала, она не би имала смисла. Развој економије схватао се као помоћно средство, које доприноси реализацији главног задатка.

Контуре свести, које су одређене као правилне, подржаване су посредством културе, медија, школа итд. Запазимо да у природи не постоји забавна, научна или специјална информација. То су само начини достављања информације и ништа друго. Када је информација упућена ка свести, она улази у свест и делује на њено обликовање. Свака информација обликује свест, независно од тога, да ли је стваралац информације свестан тог ефекта или није. Узгред речено, у већини случајева – није. Он просто репродукује своје подсвесне инструкције, које су му својевремено усађене. Одатле произилази да, у смислу неутралности, у природи не постоји забавна информација, као таква. Свака информација има формирајући ефекат.

Начин на који нам се доставља информација одређује какав ће бити наш однос према њој. Сложена информација, која се односи на темељне моменте, никада се неће достављати човеку путем логике. Без обзира да ли је човек паметан или не, његова подсвест, на коју ће се он ослањати целог живота, формира се без учешћа логике. То је

једини начин за формирање утемељеног погледа на свет. Човек не сме да се размишља о главним стварима. Он не сме да размишља, да ли да помогне детету које плаче или не. Да ли да заштити жену или не. За кључна питања он мора размишљати на начин који не захтева логичко образложење. Формирање основних принципа путем логике — је најнеефикаснији пут. Ако ни због чега другог, оно због тога што логички предату информацију обични људи тешко усвајају и лоше памте. Једном, кад човек заборави логику, и информација ће, поставши неразумљива, изгубити своју снагу. Док се осећај никада не заборавља. Ако је тај осећај јак, никаква логика га неће оборити. У неким случајевима чак ни чињенице не могу пољуљати подсвесне образце. Непријемчивост ка логици чини да су прости људи веома чврсти у својим убеђењима. То може бити минус или плус, зависно од тога, какви образци се налазе у свести човека. Данас ми уочавамо минус. Пагански (световни) поглед на свет је данас веома тешко пољуљати, тј. практично немогуће, зато што су га прости људи прихватили срцем а не свешћу.

Свест човека функционише тако да ће сваку информацију која је неразумљива, сврстати у бесмислице и одбацити. Пробе ради, покажите неком простом човеку одломак из неког филозофског дела, и он ће га веома брзо назвати бесмислицом. Не зато што га је разумео и дошао до таквог закључка, већ зато што га није разумео. Све што човек не разуме, за њега је бесмислица. У нешто што не разуме он може само да верује, али је за то потребан извор информације који има одговарајући ауторитет.

Зато се сложене ствари, по правилу, не уводе преко разума, већ путем осећања којима се формира подсвест. Главна информација се увек саопштава прикривено, заобилазећи логичку контролу. Сви ефекти и спектакуларне сцене нису ништа друго него трик чија је намена да скрене пажњу. Док особа седи у чуду, отворених уста, њој се шаљу основне информације. Управо такве трикове користи мађионичар, одвлачећи пажњу публике да би извршио замену, манипулацију, или неку другу акцију. Хоп, и нешто се појавило на

сцени, гледаоци су се окренули ка томе, а за то време мађионичар је извео трик. Хокус-покус је готов.

Човек никада неће приметити информацију која је уметнута у подсвест. Али при решавању главних питања увек ће се на њу ослањати. Свакој групи становништва информација се шаље на одговарајући начин. За малу децу — преко цртаних филмова. Они нису невина забава вашег малишана, они у његову подсвест усађују програм понашања. Слично је и са старијим групама. Девојке ће се, сигурно, веома зачудити ако им кажете да им блистави журнало преносе поглед на свет. Оне су убеђене да само просто разгледају моду и читају савете о нези коже и прављењу фризуре. Али, у суштини, њима се на тај начин моделира свест. Исто се може рећи и за серије, новине, позориште, шоу, «аналитичке» емисије, естраду и остало. Све су то инструменти, помоћу којих се граде оријентир и програм понашања. Али најчудније је то, што се креатори моде и серијала још више зачуде кад схвате како су лукави ти производи које сами праве. Знте ли због чега? Зато што их праве по аутоматизму. Суштина је у томе што се човек у свом стваралаштву увек ослања на подсвест. Тачка ослонца одређује мисаони правац. Такво понашање човек ће прихватити као резултат свог мишљења. Ако подсвесно прихватате потрошачки поглед на свет, онда ће дела вашег стваралаштва носити такво обележје. Али стваралац се тога никада неће досетити, њему ће се чинити да све то представља резултат његовог «слободног стваралаштва». Да, слободног, али у строго одређеним оквирима. То објашњава, зашто су наши дечаци одједном истовремено почели да урезају на оградама стране речи, музичари да свирају туђе ритмове, а режисери да снимају филмове у духу Холивуда. Па дечаци би са истим успехом могли да урезају и наше речи. Музичари да свирају нашу музику. Режисери да одражавају наше мисли. Могли би све што желе. Све зависи од тога, ко је наручилац подсвесне поставке. Данас се, по натписима на оградама, може закључити да наручилац моделирања свести није наша влада.

Несвесно је јаче од свесног. Када би неко покушао логички да расуђује о некој, на пример, атеистичкој информацији, онда - као прво, не би било атеиста, а као друго, нико не би хтео то да слуша. Зато се сложена информација увек представља у «соо!» и занимљивом облику. Маса је упијају и прихватају за свој оријентир. За усвајање неке информације није битно да ли је она истинита или лажна. Главно је да она буде достављена у привлачном облику. Зато, када се деца усађује у подсвест најштетнија од свих теорија, теорија еволуције, која представља платформу атеизма, она се не уводи пре причавањем досадних научних теорија, већ преко интересантних и узбудљивих прича и филмова о диносаурусима који су живели пре више милиона година. Индиректно формирање еволутивног погледа на свет отворено доводи до формирања атеистичког мишљења. Треба запазити, да непосредни преносиоци те информације, на пример, наставници, научници и остали, ни сами не схватају прави смисао свог деловања. У вези са овде покренутом темом, сви ти научници су такође деца, која су се нашао у телу одраслог. Да би опстали и да би куповали «играчке», они су принуђени да раде оно за шта им се плаћа. Ко девојку води на вечеру, тај и игра са њом. Када би могли, они би са задовољством напустили посао и бавили се «интересантнијим» стварима. Свако машта о свом «игралишту», ради кога и живи. Деца-научници, са озбиљним изразима лица, причају ученицима о еволуцији и човеколиким мајмунима. Они их називају својим прецима чак не размишљајући о чему говоре. Они просто верују у Дарвинову хипотезу, не оптерећујући се разумевањем. Треба запазити да је сам Дарвин, говорећи о својој теорији, до краја живота тврдио да је прва карика еволутивног ланца прикована за Божи Престо.

Ако су се научници нашли у таквом положају, шта рећи за певаче, новинаре, режисере, уметнике и остале делатнике шоу-бизниса? Они немају никакве шансе да увиде своју улогу у формирњу свести. Они «просто» певају, «просто» пишу, «просто» забављају или зарађују новац. Као резултат свих тих «просто»-деловања, формира се

личност. Каква ће бити та личност, зависи од тога са каквим се играчкама играла у детињству, какве је цртане филмове гледала, шта су јој певали на концертима и предавали у школи.

* * *

Сфера утицаја на свест увек се сматрала «наслеђем» државе. Странцима ту није био дозвољен приступ. Туђе уплитање у процес моделирања свести сматрао се смртном опасношћу по државу. Туђинац је могао усмерити социјалне енергије не у смеру који је користан за народ и земљу, већ у смеру који је користан њему. Убедљив пример је данашње стање нашег ума. Нама су певали америчке песме, чије речи чак нисмо ни разумели. Плесали смо уз њих у дискотекама. Гледали смо акционе јунаке и еротику, којима су нас хранили под паролом слободе. И нисмо постали срећнији. Али су зато од нас направили развратне аполитичне потрошаче. Већина је после такве обраде осуђена да цео живот вегетира без високог циља и без већег смисла.

Чим је непријатељ продро у сферу формирања свести нашег народа, најпре је учинио привлачним потрошачки начин живота. О свему што је ометало тај задатак, стварана је негативна слика. Данас се, под знамењем слободе, и даље наставља наметање народу таквих оријентира којима се наша енергија усмерава против нас. У првом реду негује се толеранција ка било којој категорији греха. Све што нас може интуитивно учинити опрезним, маскира се у облик невине забаве. Кривући се иза приче о људским правима, односно правима човека да ради све што жели ако то не наноси тренутну штету, они од људи праве моралне наказе. Читаоцу ће бити занимљиво да сазна, да се као најсигурнији показатељи динамике различитих феномена, користе индиректни показатељи. На пример, као показатељ заступљености хероина у граду, служи - број предозирања. Број позива «хитне помоћи» даје објективнију слику од званичних извештаја. Ако је у град доспела велика испорука хероина, његова

цена на тржишту пада, и као последица тога, расте број предозираних, укључујући и оне са смртним исходом. На сличан начин се, као индиректан показатељ развоја демократије, користи динамика распрострањивања порока. Педерастичка је прећутно призната као најпрецизнији показатељ степена демократије. Међународни експерти у својим истраживањима оцењују ситуацију управо према расту порока. Све је логично. Ако су свима заиста дата једнака права, носиоци порока добијају законити статус и пропагирају своју страст. Пропаганда увећава број људи који желе да пробају то што се рекламира. Није битно шта се рекламира, маргарин или нека идеја. Важно је да се број људи повећава. Исто тако, ако су поборницима педерастичке заиста дата иста права као осталима, они ће се трудити да у очима друштва оправдају своју страст. То се увек претвара у пропаганду педерастичке. У почетку се према њој негује толерантан однос, затим позитиван, а то је неизбежно праћено порастом педерастичке. Ако се број њених поборника не увећава, то значи да су њихова права ограничена, то јест – нема довољно демократије.

Маса не примећује пороке ако они не наносе тренутну штету. Обични људи су способни да се заштите само од онога што наноси тренутну и очигледну штету. Маса није способна да уочи прикривену штету, која ће се открити у будућности. У последицама које произилазе из педерастичке, обичан човек не може видети тренутну и очигледну штету, па је немоћан против овог напада. Он не схвата размере тог феномена и зато не разуме да су хомосексуалци – јалове ћелије тела, и да увећавањем њиховог броја, њему прети уништење. У сваком организму, такве ћелије се уништавају од стране ћелија имуног система. Ако је имуни систем оболео, превенција се не спроводи, и организам најпре слаби, а затим и умире.

Ово је веома интересантна тема која би захтевала посебну студију, што нам није у плану. Али ипак ћемо рећи да сама чињеница да неплодне ћелије (поборници педерастичке) постоје, значи да оне имају неку сврху. Можемо поставити хипотезу да је њихова суштина –

да врше улогу тренажера. Имуно ћелије се непрекидно боре са тим ћелијама, одржавајући тако своју борбену форму, тј. оне су непрестано на некој врсти војне вежбе. Као резултат тога, имуни систем је увек у форми, а проценат хомосексуалаца и других девијација опасних по здравље друштва не прелази максимално дозвољену меру.

Човек о томе никада озбиљно не размишља. Обични људи гледају на живот из свог угла. Оцењујући догађаје размерама и мерилима свакодневнице, они изводе погрешне закључке. Гледајући на порок који им се представља у веселом и блиставом облику, примамљени његовим сјајем, они хрле ка новијим још снажнијим доживљајима, као лептири на ватру. На крају ће им ватра спалити крила и претворити их у црве који су способни само да пузе. Летети више никада неће моћи. Они не могу да поверују у искреност високих намера. Сумњају у све, ничему не верују, и налазе срећу само у чулним задовољствима. Са оваквим "васпитањем", друштво се претвара у гомилу немоћних појединаца. Војна теорија и пракса доказују: јединица ће опстати ако је сваки војник спреман да погине. Јединица пропада, ако сваки војник настоји да преживи. Слично је и у миру, усмереност само на личну добробит, на крају ће све лишити личне добробити. То се догађало много пута у историји. Тако функционише свет. Губљење високих идеала преобраћа се у губљење способности ка обједињењу, то јест ка изградњи структуре. Конструкција која је некада била хармонична, на тај начин се претвара у гомилу смећа.

Сократ је у своје време показивао да обичан човек не може дугорочно да прати штету од новотарија у оним областима где се то јавља. Он је говорио да се треба пазити чак и од нове музике, јер она може бити опасна по интегритет државе. Под изговором да се ту ништа зло не дешава, кроз начин свирања се прикрада новотарија која мења усмерење свести. Та новотарија постаје све јача и полако, нечујно, она прераста у обичај и почиње да се испољава у комуникацији међу

људима, а затим са великом дрскошћу прелази и на државне законе и прописе, док коначно не преокрене све личне и друштвене односе. На крају, све што је добро постаје лоше, и обратно, оно што је лоше – постаје добро. Најстрашније је то што нико ништа не схвата, јер се промене одвијају брзином која се људским мерилима не може забележити.

У речима Сократа лежи најдубља истина, чији смисао се може уочити ако се друштво не оцењује по мерилима свакодневице, већ по државним и онтолошким мерилима. Данас силе мрака, уносећи скоро безначајне детаље у свакодневни живот, достижу грандиозне резултате. Када би човек могао да види сто пута убрзан процес разарања нације, он би се ужаснуо. Али нико се не ужасава, зато што је брзина разарања једнака брзини топљења ледника, тј. не приметна.

Нико не зна ко задаје правац, али пошто правац постоји, то значи да га неко задаје. Тај «неко» је — наш непријатељ. Он се пробио до светиње над светињама — до формирања свести нашег народа. Боље би нам било да се пробио до тајних нуклеарних постојења.

* * *

Да би дете дошло на свет, потешно је девет месеци. Да би се формирала свест, потребно је покољење, а идеално је два уколико децу васпитавају родитељи који су и сами васпитавани у новом систему. Само, у таквој ситуацији деци ће бајке причати баке, а не Волт Дизни. Привремени руководилац, са мандатом од четири године, чак ни теоретски не може да постави задатке чије извршавање захтева више десетина година. За то је способна само трајна власт. Када ње нема, моделирањем свести бави се непријатељ. Градећи од наших људи потрошаче, он убија нашу земљу.

Кад руководство почне да оцењује државне догађаје мерилима свакодневице, земља се претвара у незаштићену конструкцију која се може лако разрушити. Као корњача без оклопа. Масае, које теже

чулним задовољствима, ништа не виде и не примећују. Они плешу, певају и иду за «шаргарепом». Пред лица привремених руководилаца, у виду «шаргарепе», постављају се обележја демократије. То, што «шаргарепа» води ка пропасти, никога не узнемирава.

* * *

Анализирајући логику противника, покушајмо да пронађемо стратегију одбране. Генерална линија одбране изводи се из циљева, који су супротстављени циљевима непријатеља. Ако је циљ непријатеља стална смена власти, на основу чега се организује разарање кључних ослонаца државне структуре, онда је, према томе, наш општи циљ континуитет власти. Сама по себи, стална власт је препрека за образовање рушилачких процеса. И само схватање те чињенице чини нас јачим. У крајњој мери, знамо да се не боримо за демагогију која се односи на митске слободе и права. И не боримо се за место на државним јаслима. Ми се боримо за успостављање сталне власти и за прекид рушилачких процеса. Стална власт је — последња тврђава која стоји на путу непријатељу. Њеним падом биће отворен пут ка успостављању светске диктатуре.

Чим ово схватимо, све долази на своје место. Од тог тренутка ми знамо шта желимо. Непријатељ зна шта он жели. Све до тог момента били смо у неравноправној позицији: он је видео свој циљ, ми нисмо. Сада схватамо да предстоји прави рат. Желе да униште свет. Али не енергијом мача, нити енергијом зрна нити чак атомском енергијом. Желе да нас униште, користећи друштвену енергију. Желе да униште Европу, Француску, Русију, манипулишући незадовољством и чулним жељама масе и амбицијама плитко мислећих људи који су себе прогласили за елиту али који никада нису имали циљеве који одређују елиту. Да бисте схватили степен деградације савремене елите, замислите сцену, да су се кнежеви и витезови прошлих векова окупили поводом презентације новог модела кочија или поводом отварања крчме. Можете ли то да замислите? Наравно, не. То је

просто смешно. Али данас, презентација савремене кочије (аутомобила) или клуба представља повод да се окупи «елита». То они називају «проводом».

Поред све наше жеље, те нагиздане дечаке и девојчице, чији циљеви не иду даље од моде, аутомобила, јахти, немогуће је назвати елитом. Располажући огромним ресурсом, њима не пада на памет да га примене за нешто што је ван оквира њихове свакодневнице. Елиту одређују циљеви, а не количина потрошеног новца. Једни, који имају милијарде, освајају земље. Други — купују бескорисне играчке исисавајући ради тога све сокове друштва. А тако се понашају глисте. Ччињеница да неке глисте, накићене и богате, блистају негованим изгледом, мисаоне људе неће довести у заблуду.

ДРУГИ ДЕО: СХВАТАЊЕ

Глава 1: Прапокретач

Против мача ефикасан је мач, против оружја — оружје. Немогуће је борити се оружјем прошлости против оружја будућности. Зато је против социјалне енергије ефикасна само социјална енергија. На основу такве логике проиилази да је наш главни задатак — овладати енергијама протеста и прећи у контранапад.

Да би схватили како то да урадимо, замислимо да је наша планета џиновски механизам. Политичке, привредне, информационе и социјалне појаве међу људске судбине, као турбине на водама огромних река. Кретање тог невероватно великог механизма-организма подчињено је одређеним законима, и ако људи не знају те законе, они неће моћи ни да креирају ситуацију, нити да је исправљају. Не преостаје им ништа друго него да се на њу прилагоде, ма колико страшна она била. Али прилагођавање на скривене опасности које ситуација у себи крије, само погоршава њихов положај. Једини реалан излаз је — тражити начине за исправљање и уклањање недостатака.

Да би донели суд о ситуацији у Русији, треба је разумети у целини, што је немогуће ако се она посматра одвојено од светске историје. Обим задатка се повећава и тиме што човечанство и историју не треба разумети као низ догађаја и датума, већ као једну целину, и запазити хармонију кључних историјских чинова у размерама цивилизација, континената и миленијума којима се ти догађаји обједињују у једну џиновску «реку» — историју. Због тога је

потребно схватити шта је покретач човечанства и историје. Код задатака таквог обима, игнорисање детаља је не само неизбежно, већ и обавезно.

Велика историја је сакривена од нас невероватном количином споредних информација. Историјске чињенице представљају прашину, која сама по себи не значи ништа и чијим нагомилавањем настају огромне бујице чије су контуре видљиве само са веће висине. Гледано са земље, историја представља гомилу несхватљивих и неповезаних чињеница. Да би разумели смисао данашњих догађаја, потребно је осматрити ситуацију са космичке висине. Само тако се може увидети Историја и схватити природа њених покретачких сила.

Пре него што покушамо расветлити куда и каквим корацима се креће човечанство, треба подвући да је немогуће одредити тачне размере историјског корака. Његова величина не зависи од тога колико је пута Земља обишла око Сунца, већ од испуњења времена. На једном одсечку историје, корак се мери стотинама година, на другом — десетинама година. Пратећи ток историје уочавамо да се корак скраћује и време као да се сажима. Оно за шта је раније требало 500 година, данас се дешава за 50, и одржава се тенденција ка сабијању. Време као да се креће у вртлогу, збрка чињеница слива се у затворен круг, у неприметан вихор, у коме се више не могу распознати појединачне епизоде.

Да би се запазио општи правац историје, узмимо за корак такав временски исечак, на коме су се десиле фундаменталне промене. У оквиру тог исечка догађаји се могу одвијати било којим правцем, чак и уназад. Ми ћемо, игноришући ово цик-цак кретање, обратити пажњу само на континуирану тенденцију кретања. Наш систем ће се оријентисати на тачке нагомилавања, помоћу којих се може одредити корак. Да би избегли питања, усвојимо следећи договор: посматраћемо исход, не обраћајући пажњу на многе противуречности које су при таквом прилазу неизбежне.

* * *

Да би нам разумевање историје користило, треба имати јасну представу о томе шта је Историја и шта значи разуме Историју. Историја сваког објекта представља схватање природе тог објекта и услова у којима се тај објекат налази. Да би предвидели историју леденице, потребно је познавати њену природу и услове околне средине. Ако се леденица налази у топлој просторији, њена историја ће се свести на претварање у бару, која ће затим испарити.

Познавање објекта и ситуације омогућава предвиђање историје. У принципу није битна врста објекта чију историју треба предвидети, тј. није битно да ли је то леденица или човечанство. Знајући основне одлике природе тог објекта и познавајући ситуацију, знаћете његову будућност.

Историју треба сватати као проучавање природе објекта и ситуације у којој се тај објекат налазио. Знајући ово, могуће је изводити закључке. Просто утврђивање догађаја није историја, већ архив чињеница које утврђују оно што се већ десило. Ко не схвата природу објекта, у нашем случају човечанства, тај никада неће моћи да разуме историју човечанства.

Како би схватили принцип по коме се одвија историја човечанства, треба схватити природу њене покретачке силе, њеног прапокретача. Шта то гура историју баш тим правцем, а не неким другим? Покретач сваке цивилизације је природа чланова те цивилизације. Цивилизација ванземаљаца развијала би се на потпуно другачији начин него људска цивилизација јер је њихова природа различита од људске.

Нашу цивилизацију покреће људска природа. Дакле, треба схватити саму суштину човека. Ово ће и бити наш ослонац, помоћу кога ћемо моћи да запазимо хармонију историјских раздобља и да увидимо куда се креће човечанство.

Да би испунили постављени задатак, мораћемо узети у разматрање и апстрактне теме. Засад ћемо заобилазити сакралне моменте, остајући у оквирима логике и здравог разума.

* * *

Дакле, човек. Противуречно, сложено биће, обдарено јединственим способностима и потребама, телесним и душевним.

Главна телесна потреба је — инстинкт самоодржања. Човек жели да живи. Ова жеља није заснована на логици и прорачуну, она је неутуђиво својство наше природе. И најсилнија телесна страст се покорава пред смртном опасношћу.

Главна потреба душе је — самовредновање. Сваки човек зна своју вредност. Све остало се врти око те вредности. Тежња да одговоримо том нивоу достојанства кога смо себи одредили, потчињава наше мисли и жеље.

Према томе, човека одређују две доминантне потребе — инстинкт самоодржања и самовредновање. На њима су базирани мотиви свих човекових побуда, при чему је приоритетна само једна од њих. Кога једнога одлучујућу улогу игра страх од смрти, а код другог честољубље. Једни су спремни да се одрекну живота ради своје части, а други — одрекнути се од части ради живота. Логика не игра улогу у том избору. Човек који највећом вредношћу сматра своју част, нашавши се на прекретници, мора или часно умрети, или одредити себи нову вредност и продужити живот, изгубивши част. Трећег нема.

Реченоме се може додати и - постојање духовне ипостаси у људској души, кроз коју се остварује човечност. Мајка која живи љубављу према својој деци, живи управо том љубављу баш насупрот сопственом самовредновању и инстинкту самоодржања. Духовност чини од народа један целовити организам, који је способан на високо стваралаштво и надградњу. Уништење духовне компоненте, претвара човека у интелигентну животињу.

* * *

Друштво чине они који воде они који су вођени. Оно је у кретању због тога што једни људи иду за другима. Да бисмо схватили шта усмерава кретање маса, треба схватити шта усмерава оне који воде те масе. Уколико се људи увек оријентишу ка ономе што сматрају највишом вредношћу испоставља се да вођена маса иде у смеру највише вредности вођа. Поставља се питање: ко су то вође и које су њихове највише вредности? Због тога је потребно разумети - шта је човек уопште, сам по себи, посматрајући га у идеалном случају независно од његових инстиката и душевног стања.

Оно главно по чему се човек разликује од других облика живота, није разум и наравно, није тело. То је — слободна воља, способност да направи избор. Ја радим онако како Ја желим, и зато сам Ја — човек. Моје одлуке не зависе од спољашњих околности, већ од нечега што је унутрашње. Стање слободе или неслободе — је унутрашње стање. Човек је синоним слободе. Што сам више слободан, тим више сам човек. И обрнуто — без слободе нема човека. Апсолутно неслободан Илуструјмо ово малом причом о медведу који је живео у маленом кавезу зоолошког врта. Он је шетао по кавезу правећи два корака напред, два назад. Затим су га пребацили у већи кавез, али је он наставио да се креће само два корака напред, два назад, зато што је кавез «био» у његовој глави. Хипнотисани човек је онај коме су «направили кавез» у глави. Он постаје инструмент у туђим рукама. Он зависи од туђе воље и туђе слободе.

Испоставља се, да што неко има више унутрашње слободе, тим је више човек а мање животиња. И тада више никакав инстинкт, чак ни инстинкт самоодржања, није од одлучујућег значаја. Апсолутно слободан човек не зна за нијансе, нити за компромисе. Он представља потпуно затворен систем, он је апсолутно независан а ако је то немогуће, он умире. Али умире слободан, по сопственом избору, а не као роб страха или страсти. Чак ни страх од смрти не може утицати на одлуке слободног човека, јер он више није у власти страха. Он је изнад страха. Он је — господар страха, а не његов роб. Еталон слободног човека је војник-монах, спреман да у било ком

тренутку пође у смрт за своје идеале. Највиши облик слободе испољава се код људи који су изабрали да служе Богу. Познато је да је човек моралан ако своју слободну вољу потчињава служењу «апсолутном добру», то јест Богу. Овај свет за њега више нема значаја, и све његове тежње су усмерене иза границе постојања. Он живи у очекивању смрти, коју не свата као нестајање, већ као прелазак у вечни живот. Раније су такви максимално слободни људи прихватани као природни носиоци власти. После одређених промена, о којима ће касније бити речи, формирао се принципијелно другачији систем у коме нема места за наведени тип слободног човека.

Ако се највишим човеком сматра слободан човек, онда претензија на звање слободног човека представља највиши степен самовредновања. Човек који себе ниско вреднује претвара се у интелигентну животињу која се у потпуности налази у власти инстиката и жеља. На пример, да би животиња задовољила свој осећај глади, неће јој ништа сметати то што се храни на смећу заједно са псима. Људи постају бескућници не због сурових животних околности, већ због тога што себе вреднују оценом која је равна нули. Они себе не цене и због тога се не стиде се да раде то што раде.

Сваки човек жели да буде слободан у свом одлучивању, да поступа онако како жели, а не онако како га околности приморавају. Сваки човек жели да буде личност која живи по принципима, али живот тражи од њега многа прилагођавања. Различити инстинкти владају над човеком, па у том смислу и инстинкт самоодржања. Само су појединци способни да се изборе за своју слободу. Већина је оних који постају робови инстиката. На овој чињеници се гради друштвена хијерархија. Највиша места заузима властела духа, за које је част на првом месту, а живот и све остало — на другом. Слободни ратници-аристократе су представљали главну класу, која је давала тон целом друштву.

Довољно је речено да бисмо могли да закључимо — маса долази у кретање идући за ратницима слободарског духа. Ако је највиша вредност елите — слобода, онда је прапокретач људске историје —

стремљење ка слободи. Желиш да будеш слободан, — постани то. Нико није у стању да ти то забрани. Ако те спречавају околности којих се плашиш, савладај их. Ако не можеш, значи не радиш оно што желиш, већ оно на шта те приморава страх. Ти си роб, а не слободан, јер је немогуће приморавати онога ко је слободног духа. «Ко нема власти над духом својим, он је град разваљен без зидова» (Пр. 25:28).

Када су Персијанци код Термопила предложили Спартанцима да се предају, они су им одговорили: «Дођите и узмите». Тада су Персијанци рекли, да ће Спартанцима одузети све, и животе. Слободни су одговорили: «Нико нам не може одузети право да умремо за своју Отаџбину». С практичне тачке гледишта, овај поступак нема смисла, али он демонстрира слободу избора.

Ако слободан човек поступа онако како хоће, поставља се питање: од чега настаје «хтење»? Како се може закључити да ово желим баш ја а не мој инстинкт? Како на делу разликовати ратника који извршава своју жељу, од роба, који извршава жељу инстинката? Ово је веома сложено питање, и док се на њега не да одговор, робови ће прихватати за слободу - извршавање налога својих господара. Када наркоман каже да се његова слобода састоји у томе да се може дрогирати било кад и било где, то је плузија слободе. У суштини он је роб, јер је у потпуности потчињен свом господару — наркотику.

Глава 2: Велики смисао

Да би се обухватила покренута тема, неопходно је напустити схватање човека као самосталног субјекта, и посматрати га у систему човек—васиона. Треба разумети да човек није изолована честица, већ део џиновског космоса, који се у својим основним поступцима ослања на нешто целовито што превазилази оквире свакодневног живота.

Како људи вреднују свој живот? Једни сматрају да је живот, попут неке случајне физичко-хемијске реакције, краткорочна појава,

резултат грешке, игре случаја и еволуције. Они су убеђени да када се живот једном заврши, завршава се заувек. Своје постојање они посматрају као привремени боравку у хотелској соби, коју ће морати једном да напусте. Умрети, за њих значи отићи у ништавило, испарити, остављајући иза себе праку праха.

Други сматрају да је живот бесконачна појава. За њих је то кућа у којој ће се увек налазити. Они верују да смрти нема, да постоји само прелазак из једног стања у друго, уз очување свих црта личности. Мењају се облици живота, али његова суштина је непроменљива и вечна, и ми ћемо као личности, живети вечно.

Наша природа је таква да се на привременом месту боравка понашамо на један начин, а на трајном месту боравка, на другачији начин. Краткорочно поседовање нечега активира у човеку пљачкашко-егоистична начела, оријентисана на тренутну корист. Човек таквих начела не брине за то што све што му припада има случајан и привремени карактер. Девиза таквог односа је: «после мене потоп». Трајно поседовање нечега буди у сваком човеку осећање домаћина. Од нашег схватања живота зависи како ћемо живети. Однос према свакој вредности одређује се одговором на питање: да ли ми је ова вредност дата на трајно коришћење или ми је случајно припала на привремену употребу? Овим одговором одређује се и однос према главној вредности - животу.

Дотакнута тема налази се у области метафизике, коју већина схвата подсвесно, не утерујући је у круте логичке оквире. Произилази следеће: ако има Бога, значи наш живот је вечан, и однос према животу је један, а ако Бога нема, значи наш живот је привремен, и однос према њему је другачији. Ако у овом животу човек себе сматра за случајног госта који је случајно настао из небића и који је осуђен да нестане у небићу, онда се успоставља једна врста логике. Ако човек себе схвата домаћином живота, који намерава да живи бесконачно, онда се успоставља друга врста логике. Ко смо ми: случајни гости или домаћини? Одговор лежи у области вере. Једни верују да Бога има. Други верују да Бога нема. Из овога се формира смисао живота.

Смисао постоји код свакога, чак и ако се над тим никада нисмо замислили. Он се формира из два начина схватања живота.

Први начин: сматрати да је наше постојање случајна и привремена појава. Онда следи да је живот исти процес као и сагоревање шибице. У нашем случају то је процес који се одвија сам од себе и има највиши смисао. Произилази да је смисао живота — узети од живота што је могуће више, извући максималну корист од привремено наслеђеног богатства. Свако ограничавање страсти испада бесмислено. Испољавање добротe, морала и правичности који ограничавају испуњавање животних задовољстава је противречно тој логици. Са те тачке гледишта, сва средства која доприносе постизању задовољства су добра и исправна уколико помажу да се реализује смисао живота. Нема добрих и лоших поступака, постоје само корисни и некорисни. И најстрашнији грех престаје бити то, ако испуњава живот задовољством. Дакле, директан закључак је — ради шта хоћеш, не дозволи себи да увенеш, узми од живота све, и друге пароле потрошачке цивилизације.

Понашање човека зависи од нивоа његових животних циљева. Ако они превазилазе оквире овог света — понашање је једно. Ако су у оквирима овог света — понашање је друго.

Читалац има право да се успротиви јер је, тобоже, човека могуће приморати да се одрекне лоших поступака, ако би му они били некорисни, на пример, из страха од казне. Да, ово се слаже са изнетом логиком. Он вас неће пљачкати, ако постоји ризик да буде ухваћен. А ако се никада не сазна за то, шта онда? Шта ће приморати овог логично поступајућег човека да се одрекне свог задовољства? Можда мислите, да ће туђа патња пробудити његову савест, и да ће се човек, чији је смисао живота «узми од живота све», одрећи од свог задовољства? А зашто? Покушајте да то логички објасните, не користећи појмове «част и савест». Зашто би се он, имајући могућност избора, требао одрећи од онога што је «добро» и дати предност ономе што «није добро»? Ако нема свемогуће Силе, која све зна и види, ако је мој живот случајност од кога се сваког момента могу

растати, какав је смисао у одрицању од задовољстава? Никакав! Треба само испоштовати један једини услов — да људи не сазнају за извршен преступ. Главни задатак се своди на сакривање оних поступака, за које је забрањено казнама. Одбијање безбедно остваривог задовољства прихвата се за особењаштво, глупост, идиотизам. Можеш безбедно да крадеш, и не крадеш? Па ти си будала...

Од ове неумољиве логике не може се никуда побећи. Она слама традиционалне представе о нормама људског понашања. Испоставља се да је поштење — одлика глупости, а непоштење — резултат памети. Зато су људи, који свој живот схватају као привремену и случајно наслеђену вредност осуђени на живот потрошача. Главне вредности неизбежно постају чулна задовољства, чијим јурењем друштво ступа на разбојнички пут, разједајући само себе. Још је Аристотел говорио да ће друштво, које на штету морала тежи за привредном и војном моћи, ту нагомилану моћ одједном окренути против себе.

Други начин схватања живота настаје из убеђења да је човек творевина тајанственог и несхватљивог Највишег Бића — Бога. Бог му је дао вечно постојање. Једном започевши живот, човек ће живети вечно. Мењаће се облици живота и после биолошког почеће други живот, уз очување свих особина личности. Јер је душа бесмртна. Како ће живети у том неболошком животу, зависи од самог човека. Бог каже да ако човек почне да живи по заповестима (у световној варијанти — по савести), онда ће, по завршетку земаљског живота, добити као награду вечни живот у блаженству. Ако човек буде нарушавао Богом дата правила, сустићи ће га вечна казна. При таквом гледишту, живот се схвата као задатак, кога треба решити. За правилно решење очекује нас награда. За неправилно — казна. Сваки човек располаже талентима који су неопходни за решавање тог задатка. Интересантно је запазити да нас присуство талената не приближава ка решењу. Праља са својим јединим талентом, која целог свог живота поштено пере рубље, може задобити рај.

Најдаровитији владар и војсковођа који је освојио читав свет и сва његова блага, може се наћи у паклу. Рачун се своди на крају. (Руска изрека: «Пилићи се у јесен броје...»)

Човек, као слободно биће, бира бољу варијанту. Схватајући да је живот вечан, он ће наћи смисао у поштовању моралних принципа, који нису изведени из личне користи, већ из Божјих заповести. Чак и ако је то потпуно неповољно са гледишта тренутне користи, он ће свеједно живети по савести, јер се његова логика простире даље од логике тренутка. Он схвата да је цео његов живот пред Творцем као на длану. Ништа се не може сакрити, и казна за преступ је неизбежна. Бог види све.

Из наведеног разматрања произилази закључак који је потпуно супротан од преходног: ако поштене очекује велика награда на небу, значи поштење је одлика памети. Непопштено понашање схвата се као одлика глупости, некарактера и ограничености, јер човек, ради онога што је тренутно и пролазно, не само да се одриче од непролазне вредности - блаженства раја, него још и себе осуђује на мучење.

Уверени смо да човек увек ради оно што је логично. Риба тражи где је дубље, човек где је боље. Али у коју ће нас страну одвести логика, зависи од тога који смо ослонац изабрали. Постоје само два: постојање и непостојање Бога. Наше знање никада неће моћи поуздано да докаже да ли има Бога или Га нема. Можемо веровати у постојање Бога, можемо веровати у Његово непостојање, али и у једном и у другом случају, ми ћемо ВЕРОВАТИ. Ми то никада не можемо ЗНАТИ. Сва наша знања у односу на онога ко је Апсолутан су мања него што је кашика воде у односу на океан. Глупо је, после детаљног испитивања пуне кашике воде захваћене из океана, објавити да у океану нема китова. Још је глупље на основу наших знања објавити да у васиони Бога нема. Тобоже, Гагарин је у космос летео и тамо није видео Бога. Запамтите ову чињеницу. Касније ћемо је детаљније разматрати, када пређемо на метафизичке компоненте наших циљева.

Ослањајући се на различите полазне тачке, добијамо различита мерила помоћу којих одређујемо шта је добро а шта лоше. Човек никад неће жртвовати вишу вредност ради ниже. У време пожара најпре се спасава оно што је највредније. А никада обрнуто. Реците ми шта је за вас највредније и можемо предвидети ваше понашање у случају пожара.

Шта је за вас највећа вредност — вечна душа или привремени живот? Од одговора на ово питање зависе сви човекови поступци. Ово се најбоље могло видети на «Титанику» који тоне, где је свако спасавао своју највећу вредност. За једне је то била душа и спасавајући своју душу, они су уступали места у спасилачким чамцима женама и деци. За друге је највећа вредност био живот и они су, гурајући жене и децу, спасавали своју кожу. И једни и други су радили оно што је логично. Само, логика једних је имала различиту полазну тачку од логике других.

Ако човек ради насупрот логици, значи он је сишао с ума. Ништа неће приморати човека да искрено тежи ка оним поступцима који су са његове тачке гледишта нелогични. Баш зато је, на пример, немогуће победити корупцију. Малограђанин-атеиста не иде на посао да би спасавао душу кроз служење друштву, већ зато да би зарадио новац. То не значи да је он лош чиновник. То само говори да је он малограђанин који није способан да мисли у категоријама које превазилазе личну тренутну корист. Његов циљ је — новац или ресурси друге врсте. Када је пред избором да ли да уради оно што је штетно по друштво и да за то добије мито, или да се одрекне од новца ради добробити друштва, он ће и подсвесно и свесно тежити ка циљу ради кога је и дошао на ту дужност.

Другим речима, он ће радити оно што је њему логично. Ништа га не може натерати да ради супротно. Страх пред казном неће изменити његову тежњу ка циљу. Чиновник ће тражити начин за достизање циља, јер је то у складу са његовом логиком. Нелогичне, то јест бесциљне ствари неће радити ни један човек. Корупција је

неуништива зато што су њени корени — у мишљењу малог човека, којим су условљене све његове тежње.

* * *

Окончавши логички део, желимо скренути пажњу на неприхватљивост рационалне логике преко које смо саградили дати ланац расуђивања. У таквим питањима детерминистичка логика не може бити фундаментални ослонац. Односи између Бога и човека су неизмерно сложенији. Не могу се добра дела схватати као размена за рај. Царство небеско се не купује и не добија разменом. Овде не ради логика. Бог даје човеку спасење по милости, а не по прорачуну. Једна добра намера може превагнути у односу на све остало. У хришћанском погледу на свет, чин спасења се не може схватати као нагодба — отуда код нас таква неприхватљивост за праксу отпуштања грехова за новац (индулгенција). Бог може у последњој секунди живота све дати или све одузети. Један је напојио водом сиромаха — и спасао се. Други је храм подигао, али се није спасао. Човеку није дато да схвати, чиме се Бог руководи. Зато се понашање верника налази у оквирима детиње вере. Верник, као дете, не чини добра дела ради користи, већ зато што га душа на то позива. Овај осећај је близак материнском инстинкту или осећању сажаљења које је увек лишено сваке користи.

Верујући човек поштује заповести. Човек који не верује, потчињен је жељама свога тела. Монах се покорава власти Бога, наркоман-атеиста покорава се наркотику. Различити господари захтевају различите типове понашања. Монах се односи према свом животу као домаћин и гради дугорочне планове. Наркоман се односи према свом животу као егоиста према драгоцености која му је случајно допала на краткотрајно коришћење. Он ће црпи из ње максималну корист, све док се та драгоценост не потроши.

Произилази, да је сваки човек - роб. Ако обе варијанте представљају облике ропства, зашто онда слуге Божје називамо

слободним људима? Хајде да разјаснимо ову ситуацију. Почнимо од тога, да свако стање представља деловање. Свако деловање је могуће само уз постојање оријентира. Да ли су они прави или не — то је друго питање. Губљењем оријентира човек губи могућност деловања, а са њом и могућност самог постојања. Човек без оријентира претвара се у апсолутну нулу, безвољну биомасу, то јест престаје бити човек. Аналогно је и са народом. Ако се народ лиши смисла постојања, претвара се у масу.

Два извора могу да служе као оријентир — човекове страсти и заповести Божје. Да би се направио избор, потребно је имати најмање две могућности избора. Онај ко верује у Бога, тај може да изабере чиме ће се управљати. Код неверника избора нема. Он не зна за Бога и зато се увек поводи за својим страстима. Управљати се према нечему другом он чак ни теоретски не може, јер у његовој свести тог другог просто нема. Он има један пут. Он је роб инстиката чије се извориште налази у њему самом и ни за шта друго не зна. Насупрот томе, верник је слуга Божји. То значи да се ван човека налази извориште власти над њим. Зато верник увек има две варијанте избора — једну унутар себе (тј. своје страсти) и другу изван себе (Божју вољу).

Могућност избора представља слободу. Ја слободно бирам коме ћу се покорити, унутрашњем или спољашњем извору власти, и тиме сам ја слободан. Ја бирам, зато што имам од чега да бирам. Између два могућа изворишта, Бога или инстиката, ја ћу изабрати једну варијанту и ићи ћу изабраним путем. Ако не верујем у Бога, онда мени уместо две, остаје једна једина варијанта. Ако је могућност само једна, онда то није избор. Избор, то је постојање најмање две варијанте. Зато без Бога нема глобалног избора. Без избора нема слободе. Слобода постоји само у моменту избора. Баш тај тренутак избора чини човека слободним. Цео живот слободног човека састоји се из бесконачно много тренутака избора. Чак и онда када је избор направљен, верник, поред релативне слободе у оквирима изабраног правца, има и слободу останка или напуштања тог правца, то јест он

сваке секунде бира Божју вољу, имајући истовремено слободу да у том моменту изабере и своје жеље, то јест да направи грех. Стално бирајући Бога, он је целог живота слободан човек и истовремено роб Божји. Неверник — је просто роб, јер будући да нема више могућности за избор, он нема шта да бира.

Човек је увек слуга. Његова суштина је таква, да он не може бити друго. Он је или слуга Божји, или слуга страсти. Речено је у Писму: «Не можете служити Богу и мамону» и «Знам, Господе, да пут човјечји није у његовој власти нити је човјеку који ходи у власти да управља корацима својим.» (Мат. 6:24; Јер. 10:23). Безгранична слобода није чак ни теоретски могућа. Човек је увек у власти ових или оних закона, који га ограничавају и усмеравају. Чим се нађеш изван оквира једних закона, одмах упадаш у оквире других. Покушај Ничеове «плаве звери» да се нађе «са те стране добра и зла», у царству апсолутне слободе, је на крају потчинио ту «звер» апсолутном злу. Ако апсолутна слобода негде и постоји, онда је то само ван граница тродимензионалног видљивог света. У нашем земаљском свету, максимум слободе је — моменат избора.

* * *

У светлу дотакнутог питања, треба споменути и ничеанску варијанту слободе, «плаву звер» — апсолутно усмерену енергију, која ће пре прихватити смрт, него да измени свој пут. У ствари произилази да та слобода представља различите облике потчињавања сујетној страсти. Надчовек Ниче је потчињен страсти. Та страст није телесна, али то не мења суштину. Главно је, да је човек потчињен изворишту које произилази из његове природе. Верник се потчињава изворишту које лежи изван његове природе. Унутрашње извориште предодређује слободу «звери» као избор у оквиру људских страсти. Телесна страст је нижа од страсти духа, али «врата» су иста — страст. Другим речима, човек који налази оријентире у самом себи увек је плен својих страсти и никада се од њих не ослобађа. Надчовек

је, у суштини, испао надроб, плен страсти свога духа, гордости и сујете.

Оријентирани «звери» рађају се из претераних амбиција: изместити се изван оквира «добра и зла», постати слободан «као Бог». Али пошто је немогуће постати као Бог, «звер» запада у ћорсокак. Објављујући апсолутну непопустљивост, којом велича саму себе и свој циљ, «звер» је принуђена да призна апсолутну бесмисленост стремљења ради стремљења. Она не може да одговори, зашто тежи ка томе што је прогласила својим циљем. За разлику од верника, «звер» нема извориште одакле може да добије одговор на главно питање — зашто? Апсолутна слобода у пракси се претвара у процес ради процеса, без циља и смисла. Као резултат свега, носилац такве «слободе» увек је потчињен својој страсти.

Ниче предаје улогу Бога сили, чији корени нису у Богу. Хришћанин или муслиман иде у смрт ради части, чији корени се крију у Богу, и за то добија награду на небу. Али за шта иде у смрт «звер», ако је према Ничеу, «Бог умро»? Ако Бога нема, одакле је узет кодекс принципа који су за њу вредни поштовања? Сама их је измислила? Али тада није јасно, због чега их мора извршавати? Ради чега умирати? Ради самоиницијативе?

Ова питања немају одговор. Уместо одговора нуди се енергија емоција, тежња ка њеном апсолутном увећавању, позив на нестајање у тежњи за бесконачним увећавањем. Наравно, ништа се не може бесконачно увећавати. Једном ће се достићи границе могућности. Енергија која не признаје ограничења, на одређеном делу пута сукобиће се са немогућношћу реализовања својих амбиција и испчезнуће кроз самоуништење.

Не треба много памети да би се схватило да је такво тврдоглаво понашање бесмислено. Због чега је оно потребно? Ствар је у томе што се бесмисао, опчињен слободом, до момента смрти самопроглашава за максимум слободе, слободе без Бога. Понашајући се као Бог чија воља не зна за препреке, али немајући могућност да

вечно сачува такво прогресивно кретање, он одједном умире. И та смрт нема смисла. То је само емоција, адреналин, апсолутна воља.

То је веома опасна енергија. Она спекулише са истим енергијама, као и старозаветна змија. Поједи јабуку, и бићеш слободан. Као Бог. Слобода ради слободе рекламира се као пут којим се постаје Бог, надчовек, који се издиже изнад масе. У томе има нешто дивље привлачно, очаравајуће, што излази ван оквира разумне логике. Слобода, као реализација своје воље, где живот вреди једну копејку — па то је сурово. Али шта стоји иза те суровости? СС дивизије, ничеанског погледа на свет, биле су познате по нечовечанској смелости и презиру према смрти. Они су показивали фантастичну храброст, умирући да би тим поступком доказали своју надмоћ над простим човеком. Суштина њихове слободе састојала се у њиховој способности да енергично делују у свакој ситуацији. Они су прелазили све препреке које су очигледно биле несавладиве за основну масу људи, зато што су себе сматрали «женицима смрти» спремним да се у сваком тренутку сједине са својом «драгом». По Ничеу, то је било исказивање чисте и слободне воље, која се не оријентише ни на шта, осим на себе.

Чланови СС су фактички били чланови религиозног реда. При приступању у тај ред било је неопходно извршити одређени ритуал и «положити испит» о поседовању «надчовечности». На пример, један од захтева је био ископати очи живој мачки. Уважена комисија је процењивала, колико је кандидат савладао у себи људску природу. Специјални методичари су сламали традиционалну свест човека, замењујући је хладнокрвном логиком касапина. Није ни чудо што су људи после такве обраде постајали крволочне звери, способне да спаљују живе бебе. Савладавши људску природу, они су престали бити људи. Које и зашто су они демонстрирали своју надчовечност? Никоје и низашта. Просто је у њихову свест била усађена инструкција: ради све што желиш (слично слогану — узми све што ти живот пружа).

Овде се крије дубоки недостатак новоевропске филозофије. На примеру фашизма то се уочава у хипертрофираном облику. А све је почело тако безазлено! Декарт је тражио апсолутне истине у оквирима разума, без присуства Бога. И изнедрио мисао «мислим, дакле, постојим». То је једино у шта се не може сумњати. Све остало, цео свет око нас може бити илузија. Ми просто верујемо да није илузија. Верујемо својим чулима и мозгу. Верујемо да ће информацију, која је на пример примљена оком и пренета у виду импулса кроз нервна влакна до главног дела мозга, наш мозак правилно дешифровати у облику ликова. Мозак гради ликове из импулса које ми називамо околним светом и реалношћу. Читав свет није ништа више од отиска у нашој свести. Да ли је мозак правилно дешифровао ове импулсе, не можемо поуздано знати. Ми верујемо у то, али та вера се заснива на нашој жељи да верујемо. Ми желимо да верујемо да све око нас одговара лику кога гради мозак. Шта је у суштини свет, ми то не знамо. И не можемо знати, јер немамо могућност да на други начин добијемо информацију о свету, осим преко наших посредника тј. преко пет наших чула чије сигнале дешифрује наш мозак.

Обратите пажњу: ако нервне завршетке ока, уха, језика итд. повежемо са суперрачунаром који ће производити исте такве импулсе као што су импулси које ови органи добијају од околног света, наш мозак ће бити 100 % преварен. Он ће добијене импулсе препознати као реалност. Он нема ни једну једину шансу да разликује виртуелну реалност коју је сачинио суперрачунар, од реалне реалности (ако нам је она уопште доступна).

У светим списима се недвосмислено каже: «Не љубите свијета ни онога што је у свијету. Ако неко љуби свијет, љубави Очево нема у њему» (1 Јов. 2:15). Зато што живот и свет који нас окружује не представља истинску реалност у чије постојање се не би могло сумњати. То је предмет вере. Права реалност ће бити потом, када се игра заврши. Када се рачунар поквари или искључи. При таквом схватању, смрт не представља зло. То је буђење из сна и почетак

правог живота. Какав ће он бити, зависи од тога какав је био привремени земаљски живот.

Такво схватање света је постојало пре Декарта. Људи су били склони да више верују Откровењу, него својим чулима. Ослонац, на основу кога је грађен поглед на свет, нису била чула, већ вера. Онда се појавио Декарт и поставио метафизичку тачку ослонца ван вере. Ослањајући се на ту тачку, градио се принципијелно нов поглед на свет. Ми немамо могућности да ту тему овде у потпуности разматрамо, због њене сложености. Сажето речено, Декартову мисао је наставио Ниче, а реализовао Хитлер. Испоставило се да се над децом може вршити мучење јер Бога нема, а ти си надчовек за кога не постоје ограничења нити препреке за реализацију своје воље и жеља. Ако хоћеш — чини. Реализуј своју вољу или умри. Звучи сурово? Да сурово и опасно. Иза овога стоји некаква сатанска енергија, која примамљује својим необузданим одбијањем сваке врсте граница, ауторитета и закона.

Нови закон потрошачке цивилизације гласи — Хоћу. Хоћу, и то је све. Ни за шта друго не марим, ни на шта даље од своје жеље не мислим а не желим ни о њој да дубље размишљам. Ја просто хоћу, и усмеравам све своје напоре на реализацију свога «хоћу». При таквом свом усмерењу човек се неизбежно претвара у животињу, у хомосексуалца и перверзњака, у манијака који задовољава своје жеље не размишљајући чак ни о начину њиховог задовољавања.

Данас је тај страшни закон, који је у првом реду страпан за своје носиоце, ушао у крв западне цивилизације, постао њено друго «ја». Запад се физички не може одрећи своје нове природе, све док чува декартовско-ничеанску платформу. Он ће мењати спољашњи изглед не дотичући се суштине, извијати се и дограђивати али неће променити генерални правац. Што се даље буде развијао прогрес, изникао на тој основи, тим ће се јасније испољити његова сатанска суштина.

Упоредјујући две крајности, ничеанску «звер» и на пример, традиционалног француског племића, неизбежно се долази до

закључка да је племић изнад «звери». Он не улази у смртну опасност због сујете, већ због осећања обавезе и части. Светли пример тога је — подвиг Наполеоновог генерала Дезе у бици на Маренгу. Кад је генерал стигао са појачањем, све је било завршено и Французи су били поражени. Бојно поље је било прекривено телима Француза. Главномандујући аустријске армије, генерал Мелас послао је у Беч вест о величанственој победи. Генерал Дезе се осврнуо по бојном пољу, извадио сат и хладнокровно објавио: «Прва битка је изгубљена. Али још има времена да започнемо другу». И повео је свој одред у напад на десет пута јачу аустријску армију. У првим минутима боја генерал Дезе је погинуо, али Французе више нико није могао да заустави. Међу Аустријанцима, који нису очекивали такву храброст Француза, завладао је метеж и бекство. Страшан пораз се преокренуо у величанствену победу. Касније је, на острву св. Јелена, Наполеон написао да као три најлепша дана свога живота памти — дане победе на Маренгу, Аустерлицу и Јени.

Још више задивљује случај који се десио у Русији. Руски војвода Јевпатије Љвович Коловрат хитао је са одредом од две хиљаде ратника у помоћ граду Рјазању, кога је опсео татарски кан Батиј. Такође није стигао на време. Осврнувши се по згаришту, донео је одлуку да ступи у бој са татарском војском од 150 хиљада војника. Када су кану Батију донели вест о нападима, он је послао одред од десет хиљада ратника (један тумен) да реши то питање. Руси су одолели. Батиј је послао и други тумен. Руси су опет одолели. Поражен пожртвовањем Руса, кан им је понудио новац и службу у његовој војсци. Они су одговорили: «Не». — «Па шта онда хоћете?» — упитао је Батиј. «Хоћемо да погинемо», — одговорио је одред војводе Коловрата.

После таквог одговора Батиј је био принуђен да заустави своју војску која се враћала кући (нечувени моменат у историји ратовања), да је престроји у бојеви поредак и покрене сву своју силу на шачицу Руса. Затим се десило чудо, у које разум одбија да поверује. Армија са више од 150 хиљада војника није могла да савлада шачицу људи.

Трећег дана непрекидне битке, Батиј је, трпећи огромне губитке, наредио да се јунаци опколе машинама за избацивање камења. На руске витезове је полетело огромно камење...

У историји сваког народа може се наћи пуно оваквих случајева. А самим тим и код оних народа које потрошачка цивилизација презирно третира као дивљаке. Једном је, у време колонијалних ратова које је водила Енглеска, афричко племе Зулу, чији су ратници били наоружани само копљима, победило цео енглески пук (битка код Исандула). Ни артиљерија, ни пушке нису помогли. Зулу ратници су победили само зато што су презирали смрт. Енглези су их упорно засипали паљбом, а они су без обзира на то, ишли напред. Први редови су пали. Други су их прескочили. Трећи су прескочили преко других и тако све дотле док међу Енглезима, ужаснутим таквим пожртвовањем, није завладао метеж. Колонизаторе који су се дали у бекство победили су Зулу ратници. Ова славна битка је ушла у историју као пример ратничког духа који презире смрт. Наравно, после тога су Енглези, проанализиравши тако необичну ситуацију, извели одговарајуће закључке и на крају крајева покорили земљу Зулуа, јер се не може копљем против оружја и пушака. Али преседан је био направљен. А сада замислите на тренутак шта би се десило да је наоружање зараћених страна било приближно једнако.

Зауставимо се на овом тренутку. Одајмо ћутањем пошту француским, руским и Зулу херојима. Размислимо о њима, о њиховој верности свом народу, својој вери и својим речима. Осетићете чија је неустрашивост и слобода већа: генерала Дезе, војводе Коловрата, Зулу ратника или - есесоваца.

Глава 3: Очеви и разбојници

У свакодневном животу човека окружују различите појаве које он мора вредновати на један или други начин. Процена сваког догађаја врши се помоћу својеврсног моралног аршина. Тако људи одређују шта је добро а шта лоше. Као основа тог «аршина» може служити: а) лично мишљење; б) мишљење другог (или других); и в) Божји закон. Размотримо све три варијанте.

Прва варијанта: свако гради себи мерила по свом личном мишљењу. Када свако по свом нахођењу одређује шта је добро а шта зло, настаје хаос. Замислите шта би се дешавало када би сваки возач одређивао саобраћајна правила искључиво по свом нахођењу. Јесте ли замислили? Шта ће се добити? Тачно — вечити застој саобраћаја. Дакле, лично мишљење није употребљиво у својству моралног мерила.

Варијанта друга: мишљење људи са стране (туђих људи). Оно се само силом може наметнути у својству мерила. Чим сила нестане, испчезнуће и наметнути критеријум. Све док има силе, цветаће двоструки морал.

Остаје само једна једина варијанта — трећа. У својству оријентира који је исти за све могу се појавити само Божје заповести. Зато ће религиозно друштво по природи увек бити хармоничније од атеистичког. Без Бога се рађа маса завађених егоиста, који теже своме «добру» на рачун туђе невоље. Једном речју, демократски запад не само да је реализовао овај принцип, већ га је уздигао у статус закона.

Дакле, слободни ратници, одредивши се да буду слуге Божје, претварају се у вође, народне оце. Њима Божје заповести налажу да заштите слабије. У свету се ове заповести често називају обавезом, служењем и савешћу. Оне су записане у свачијој души. И последњи злочинац зна шта је добро а шта лоше. Корени савести увек леже у вери и ни у чему другом осим вере. Чињеница да човек ради по савести потврђује да он има веру, чак и ако себе не сматра верником. Он просто своју веру не «уклапа» у систем. У посебним случајевима

такав човек се може чак и погрдно изјашњавати о вери, али принципијелно то ништа не мења. Ако је он способан да изврши такво дело, које противречи његовој личној користи, то значи да он има метафизичке оријентире. Без таквих оријентира је, при здравом разуму, немогуће тако нешто урадити. То противречи здравој логици.

Ратници који не знају за Бога, налазе се у ропству страсти. Да би задовољили своје «хоћу», они угњетавају слабе и претварају се у разбојнике-егоисте. Тражећи заштиту од њих, слаби се обраћају вођама-оцима. Око вођа се образује маса која се организује и претвара у снагу. Разбојници пак не могу стећи такву снагу. Они се не могу чак ни међусобно удружити, зато што удруживање тражи поверење. На крају се испоставља да народне вође представљају снагу која усмерава друштво.

* * *

Специјално за атеисте, који верују (не знају али верују) да је све настало само од себе и да Бога нема, рецимо и следеће: ако добију задатак да изграде хармоничан модел људског друштва, они ће доћи до закључка да је, као темељна компонента друштва, неопходна вера. Без комплета закона којима се регулишу основне компоненте друштва, постојање људског друштва је немогуће. Из логике која се ослања на искуство немогуће је извести такве законе. Сви покушаји да се вера Откровења замени вером Разума претварали су друштво у руљу безобзирних звери, које не брину ни за шта друго осим за стицање личне користи. Кад човек нема апсолутне оријентире, поводећи се за својим разумом и доводећи у опасност друге а пре свега себе, он се спушта на ниво разумне животиње. Само вера је способна да обузда тај потенцијал. Да се не би срозали на ниво једноћелијског створења, треба признати да је Бог неопходан, независно од тога да ли ви верујете у Њега или не. Волтер, рушилац традиционалног друштва је тврдио, да кад Бога не би било, требало

би Га измислити. У супротном, ко ће народу дати правила којих ће се придржавати знајући да се њихово нарушавање не може сакрити?

Треба уочити да је вера у Бога логичнија него вера у Његово непостојање. Савремени човек нема основа да верује у чуда. На пример у то, да се сложени објекти могу стварати сами од себе. Али ево нонсенса: атеисти не верују у произвољно стварање простих објеката (нпр. часовника), али верују у произвољно стварање сложених објеката (Сунчев систем). Они не верују у могућност малог чуда, али истовремено верују у велико чудо. О чему нам ово говори? Само о унутрашњој противречности атеистичких гледишта. За разлику од верника, они су у најмању руку недоследни.

Верници кажу да не верују у чуда. Не верују да нека конструкција може настати сама од себе. Они чврсто изјављују да сваки објекат, от зрна грашка до васионе има свог творца. Атеисти немају тако чврсту позицију. Најсложеније конструкције су по њима настале саме од себе док за простије конструкције одбијају могућност самообразовања. Па где је ту логика?

Последња сламка за коју се држе атеисти је теорија Илије Пригожина, по којој произилази да се сложени системи могу саморазвијати. Заиста, ова теорија се потврђује многим примерима. Али се притом игнорише кључни моменат. Саморазвитак је могућ само на основу одређеног минимума сложености. Поставимо питање: ко ће довести неки систем до потребног минимума сложености да би се затим он почео самостално развијати? Сам ће доћи у такво стање? Али како се то може видети? Из каквих чињеница или теорија? Нема ни једне једине претпоставке која би поуздано тврдила да се дешава нешто слично. Постоји само атеистичка вера у самосаздање сложеног од простог објекта без учешћа Творца.

Овакве недоумице проузрокују код атеиста ограничено опажање света. Они кажу да постоји само оно што се може додирнути омирисати и слично, тј. оно што могу опазити наша чула. Истом том логиком руководили су се и цигани који су похитали у крађу у зони Чернобилске катастрофе. Они су расуђивали на следећи начин:

пошто не осећам радијацију, значи ње нема. И уследиле су остале — «логичке активности». Затим се код тих људи појавила болест настала од радијације, и они су поверовали у њено постојање. Али, било је касно. То говори, да ће и атеисти такође одједном схватити да Бог постоји. Али, да не буде сувише касно?

* * *

Изведимо следећи закључак. Као снага која даје тон друштву, појављује се елита чији се оријентир налазе ван граница видљивог света. Вера од њих тражи и дела која су у складу са њиховом вером. Ако гори кућа, вера нас приморава да је гасимо. Покушај свођења вере на посећивање религиозних служби је замена живе вере обредима. Таква вера се може упоредити са војничком службом која од војске захтева ношење еполета, салутирање, марширање, али не захтева одбрану друштва. Кад су инквизитори питали Јованку Орлеанку: - ти сматраш своје дело исправним. Зашто си онда позивала војнике да се боре? Зар се не би Бог заузео за праведну ствар и даровао победу Француској? - девојка из Орлеана им је одговорила познатим речима: «Да би Бог даровао победу, војници треба да се боре».

Вера није просто знање тога да Бог постоји. Сатана такође нимало не сумња у постојање Бога: «...Вера без дела је мртва... и ђаволи верују и дрхте» (Јак. 2:20, 19). Вера — то су дела. Притом не нека уопштена дела, већ дела која одговарају ситуацији. Човек не може сам себи да измисли «добра» дела, њих одређује ситуација. Ако видиш да се дете дави — спасавај га. Видиш да руше твоју Домовину — заштити је. У томе је твоја вера. Ако кажеш да ће Бог све уредити, то није вера, већ лицемерје. Ако кажеш да немаш кад да спасаваш дете јер си заузет «добрим делом» и на пример садиш дрво, то је још веће лицемерје. Ради оно што треба и биће то што ће бити — то је права вера. Ако верник нема дела која одговарају његовим талентима, онда се испоставља да је његова вера ђаволска.

Треба приметити и то да многе секте, које су процветале на темељима демократских слобода, негују пасивну веру. Оне

проповедају: ништа не треба да радиш, просто веруј да Бог постоји и живи како хоћеш. Али оно чиме се вера разликује од јереси, је то што вера тражи дела која одговарају заповестима.

Делатност је уопште својствена сваком високом осећању. На пример, када човек истински воли, он своју љубав показује на делу а не на речима. Ако човек говори о својој храбрости, онда је треба показати на делу а не на речима. Ако нема дела, већ само речи — онда, по правилу, ту нема ни љубави ни храбрости. Само празнословље.

Глава 4: Принцип пирамиде

Сваки човек има мишљење о свом месту у друштву. Као и они пре хиљаду година, тако и ми сада целим својим понашањем у ствари тражимо признање свог значаја. Има у свакодневном животу милион примера за то. Ми тражимо од свих, почевши од конобара па све до председника, да признају наше достојанство. Где год се човек налази, он пре свега ревносно пази на то да му се обраћају у складу са његовом оценом сопствене вредности. Платон у «Држави» пише, да ако нам се обраћају у складу са нашом оценом о себи, онда осећамо понос. Ако то обраћање није у складу са нашом самооценом — онда осећамо навалу гнева. Ако наше понашање није у складу са нашом самооценом, осећамо стид. Додајмо и то, да ако друштво оцењује човека вишим него што он у суштини јесте, и ако човек то схвата, он осећа збуњеност.

Самооцена је покретач човека. Славољубље елите даје правац целом друштву, и у оквиру тог правца рађа се енергија, која покреће човечанство.

Током историје, из друштва су се издвајали они који су могли да потврде своје претензије ка високом статусу. Кнежеви су, ризикујући свој живот, на делу доказивали своје претензије да буду вође. И сви би видели да ли је њима заиста одређено да буду вође. Многи људи могу говорити истините речи, али није свако спреман и да потврди

речено, посебно кад је у смртној опасности. Вођа би постао онај, ко је делима могао да потврди свој статус у ситуацији када му живот виси о концу. Ко то није могао, био би скрајнут.

Живот је приморавао да се друштво изграђује у облику пирамиде. Самовредновање је покретало супарништво, а успех је зависио од талената. Врх пирамиде су заузимали слободни људи који су били способни да ризикују живот ради нематеријалних циљева. На самом врху налазили су се људи од духа, талената и воље. Вођа који је поседовао све те особине стајао је на врху пирамиде. Затим су следили ратници снажног духа, али без великих талената. Најнижи део пирамиде чинили су трговци, земљорадници и занатлије. Они су се бојали сваке опасности и њима није преостајало ништа друго већ да свој рад размењују за мали, али гарантовани приход. Разбојници су остајали ван друштва. Занимљиво је то, да су неки мислиоци, посебно Тома Аквински, и трговце такође убрајали у разбојнике. Ту разлику, што су једни за пљачку користили батину а други - кантар, ови мислиоци нису сматрали значајном.

Ниво пирамиде прецизно је одговарао степену опасности. Као што пише Хегел, они који су ризиковали животе добијали су власт и статус вође. Ако један потегне мач, други мора или да се бори ризикујући живот, или да се покори. Онај ко није био спреман на ризик, тај је над собом признавао власт вође.

У наведеним примерима изостављене су многе нијансе, али овде нам није циљ детаљизација. Наш задатак је — одредити главне моменте. Тада ће нам постати јасно да је пирамидална конструкција друштва природни а не вештачки процес, који је последица саме људске природе. И покретач тог процеса је — славољубље.

* * *

Животни инстинкт заједно са самооцењивањем одређује наше схватање живота. Људи свој живот не посматрају као просто битисање, већ као живот додтојан човека. Ако бисте сместили човека

у хипербаричну комору, обезбедивши нормално функционисање свих његових биолошких процеса, свако ће рећи — то није живот већ мучење. Испоставља се да човек не жели тек просто да живи (у смислу постојања), већ жели да живи добро, у складу са својом оценом сопствене вредности. Та жеља управо и формира напредак који представља неизбежну последицу људске природе. Човекова тежња ка побољшању живота је исто тако природна као и рецимо тежња човека да дише или да има потомство. Моралне категорије су неприменљиве на прогрес. Ако се узме у обзир да тежња ка прогресу не повећава, већ управо супротно, уништава хармонију васионе, онда се та тежња може схватити као последица пале људске природе. Ово је посебно широка тема, коју нећемо овде дотицати.

У својој тежњи ка бољем животу човечанство прави научна открића. Славољубље непосредних стваралаца прогреса овде игра огромну улогу. Паметни и талентовани људи су активно тражили да се њихова предност призна. Чија оцена је могла да потврди и задовољи амбиције ових људи? Свакако да то не би могла да учини оцена земљорадника, трговаца и занатлија. Било је потребно признање оних највиших, то јест вођа. Да би им највиши признали статус стваралаца, било је потребно постићи успех у ономе што су ратници ценили изнад свега. Пошто су ратници изнад свега ценили све оно што је било повезано са ратовањем, амбициозни талентовани људи су се укључили у трку наоружања. Из овога следи да суштина пирамиде људског друштва није просто предодређеност за напредак, већ управо предодређеност за напредак у војној области. Све остало су - последице. Таква врста предодређености представља првородни грех. Захваљујући томе, енергија умних људи усмеравана је на војна усавршавања, положивши самим тим темељ за уништавање хармоније у природи. Нарушио се принцип изградње друштвене пирамиде. Што се више развијао прогрес, то је пожртвовање имало све мањи значај. Копаље у руци јунака било је немоћно против пушке у рукама кукавице.

Развој ратне вештине је непрекидан процес. Да би се издржавала војска која се стално усавршава, било је потребно све више новца, због чега се захтевао развој привреде. Историја је пред вође поставила избор: или развијати економију и имати снажну војску или се покорити суседима.

Да би се дошло до неопходних средстава, била је потребна централизација привреде. Почео је одговарајући процес. Они који су били најјачи, концентрисали су у својим рукама политичку и економску власт. Онај ко није могао да потчини друге вође (а без тога је било немогуће централизовати привреду), тај није могао издржавати војску и одлазио би са светске сцене.

* * *

Што је армија скупља, тим је више безбедност друштва зависнија од развоја привреде. Настаје зачарани круг. Прогрес све време доприноси да армија постаје све скупља. Настаје потреба за непрестаним унапређењем привреде. То ће довести до још већег прогреса, који ће још више утицати на усавршавање војске и тако до у бесконачност.

Развој привреде зависи од слободе предузетништва, која са своје стране зависи од степена ограничења. Што је мање ограничења, то је више економске слободе па је према томе и већи развој. Најкрупнија ограничења је постављала вера. Њен ауторитет је био тако велик, да је било немогуће отклонити захтеве вере у корист економије. Све док је вера играла главну улогу, прогрес је био ограничен на природан начин. Успостављала се равнотежа кочењем негативних процеса.

Вође су постале монарси и чинило се да је историја добила основне контуре свог изгледа. Даљи развој човечанства могао би се предвидети као међусобна борбу монархија. Можда би се то и до дан данас дешавало, да се међу хришћанима није догодио раскол. За релативно кратко време раскол је унео тако велике промене у развој човечанства, да то заслужује посебну тему.

Глава 5: Формулација првог закључка

Пре него што пођемо даље, подвучимо у најгрубљим цртама све што је претходно речено. Дакле, људско друштво. Њега чине субјекти који по својој природи имају особину самооцењивања, која их приморава да теже ка максималној слободи, и инстинкт самоодржања који савладава ову тежњу. Сви људи имају тенденцију да себе вреднују максималном оценом, али нису сви због тога способни да савладају инстинкт самоодржања, и уђу у зону смртне опасности. Страх од смрти и патње умирује амбиције. Већина људи признаје да нису способни да достигну идеал, и задовољавају се другим, трећим или неким следећим местом. Међуљудски односи сваког друштва граде се на принципу пирамиде. Човечанство се разбија на групе пирамида. Највиша места заузимају они најслободнији, племенити и паметни. Остали заузимају ниже нивое. Настаје хармонична структура, у којој «већи» брину о «мањима».

Приметићемо да је свакој групи људи својствено трансформисање у облик пирамиде. Ако поставимо следећи мисаони експеримент: населивши на пустом острву хиљаду случајно изабраних људи, та хаотична маса убрзо ће почети да се преображава у пирамиду, а можда и у две и више конкурентских пирамида. Једнакост није својствена људском друштву, по природи. Чланови друштва су једнаки само пред Богом и у моменту смрти. У реалним земаљским условима једнакост је немогућа.

Владачке амбиције и жеља да се добије нови извор прихода проузрокују сукобе међу групама. Једно друштво-пирамида напада друго. Вечно стање сукоба повлачи за собом и трајно усавршавање оружја, што са своје стране захтева непрекидан развој привреде. А то захтева слободу предузетништва, која наилази на препреку у виду вере. Развој економије се ограничава. Прогрес у целини, а посебно војни прогрес је успорен. Вође су принуђене да се ослањају не на квалитет оружја, већ на квалитете ратника. У таквој ситуацији

пожртвовање је од одлучујућег значаја. Усавршавање технике доживљава се као додатак пожртвовању.

Не може се рећи да је прогрес сасвим заустављен. Он се креће, али строго у оквирима вере, културе и традиције. Оруђа за рад и ратна опрема се усавршавају, али веома споро. Оквири унутар којих се они могу усавршавати су веома уски. Сlikовито говорећи, мач и секира на пример, могу бити направљени само од камена или од бронзе. Никакви практични разлози неће променити ово правило. Проналазача гвоздене секире, према идеји задржавања, треба јавно уништити као јеретика и прекршиоца принципа.

С тачке гледишта савременог човека, који прихвата реалност са позиције садашњег тренутка, такав приступ изгледа као несувисла глупост и назадњаштво. Али ако се обухвате размере светског процеса у целини, и ако се схвати његова узрочно-последична веза, остаје нам да се дивимо колосалном визионарству древних народа. То, што су они задржавали технички прогрес (а задржавали су га), сведочи о њиховом свеобухватном схватању ситуације, а не о уском посматрању ситуације са гледишта текућег тренутка, као што данас чине наши руководиоци. Били су у стању да схвате целину у времену и простору.

Поставимо питање: како су они могли доћи на идеју да задржавају прогрес? Захваљујући каквим знањима се Египат одржао дуже него цео познати свет заједно? Како је могуће предвидети опасност од прогреса, немајући пред очима оне процесе које ми данас посматрамо и без могућности праћења историје њиховог јављања? То се просто може сматрати чудом. Ми, који се налазимо на последњој кривини смртоносног путовања, својим очима посматрамо последице прогреса. И зато можемо рећи да поседујемо таква знања. Али људи древних времена...

Када се дух прогреса налази у запечаћеној боци, тада друштво управља ситуацијом. Када дух напусти боцу, тада ситуација управља друштвом. Али да би дух остао затворен у боци, потребно је надљудско схватање. Или веома снажно веровање у неопходност

извршавања захтева чији се смисао не може разумети. Данас људи, као деца, верују у оно што се може додирнути. Или омирисати. Крај света који се приближава не може се ни додирнути нити омирисати. Основни захтеви, чијим сагледавањем се процес може зауставити, се такође не могу ни омирисати ни додирнути. Немогуће је спасити човечанство које се налази у таквом стању.

Лишивши се сакралних знања, свет је постао талац ситуације и корацима од седам миља се упутио ка својој пропасти. Највећа мудрост и визија древних народа данас се представља као глупост и заосталост. Обратите пажњу, прогрес не чини људе срећнијима. Зато он гарантовано уништава свет. Древни народи су ово схватили и зато су блокирали путеве развоја. Сувишну интелектуалну, стваралачку и социјалну енергију свог друштва Египат је усмеравао у градњу пирамида. Аналогни процеси су се дешавали у свим древним друштвима.

Ако би се посматрала нерелигиозна верзија, могло би се предпоставити само једно. Пре древних цивилизација постојала је некаква цивилизација коју је уништио прогрес. Неки су преживели, и на основу њиховог примера изведени су одговарајући закључци.

Али то је веома климава теорија. Као прво, из ког разлога би се атеисти противили прогресу који доноси тренутно задовољство, чак и ако би схватили да ће он у далекој перспективи донети невоље? Трагедија ће се десити за сто година, а задовољство одмах. Логика ће наћи хиљаду оправдања за прогрес. Посебно, ако чланови друштва сматрају да живот није вечна већ краткотрајна појава. Као друго, не може се претпоставити да ће се потомци преживелих хиљадама година руководити овим закључцима. Искусвена знања би ишчезла заједно са првим њиховим носицима. У најбољем случају, стигла би до друге генерације. Наредна покољења би их већ прихватала као митове и измишљене приче. Да би знања сличних размера владала у друштву хиљадама година, потребан је потрес толике снаге, да се његова инерција простире хиљадама година. Улогу таквог потреса не може испунити никаква логика. Ту је потребно нешто натприродно.

Нешто што мора толико да порази начин мишљења великог броја људи, да би они почели да живе по истим тим принципима којима су поражени. Ширење знања таквих димензија није могуће речима, ма како оне паметне биле. Уместо тога, људи треба да целим својим животом демонстрирају то ново знање, да покажу да је оно изнад живота. Само у том случају ће им поверовати. Затим ће почети ланчана реакција, којом се првобитни потрес шири.

Да би се схватила снага првобитног потреса, испричајмо поучну причу о Бонифацију из Тарса, слуги лепотице Аглаиде, који је живео у III веку нове ере. Он је волео пиће, жене и уопште био је исти грешник као ви и ја. Једном га је госпођа, која је живела са њим као са љубавником, послала да, ради разоноде, гледа погубљење хришћанских мученика. Људе, који нису хтели да се одрекну од Христа, везивали су за стубове укопане у арени а затим су на њих пуштали изгладнеле звери, чиме су ти људи примали мученичку смрт. Бонифације је био тако поражен њиховим пожртвовањем и духовном снагом, да је без сваке логике и објашњења поверовао у Христа. Бонифације је пришао до страже и рекао да је постао хришћанин. Њега су такође привезали за стуб, као и те хришћане који су поразили његов начин мишљења и он је, Христа ради, примио мученичку смрт. Та слика је преломила живот целог његовог окружења, које до тад ни о чему сличном није помишљало. Пратиоци су тело Бонифација донели у Рим, Аглаиди. Богата и позната римљанка је узела Бонифацијеве мошти и подигла у његово име велелепну цркву у предграђу Рима. Она се покајала за претходне грехе, раздала имање сиротињи и почела да живи при цркви у смирењу, уздржању и са великом благочешћу.

Ни на шта слично људе не може подстаћи никаква логика ни здрав разум. На ово је способна само вера, која има метафизичке корене и циљеве. На новој скали вредности земаљски живот треба схватати као мању вредност у односу на веру.

Сумирајући све што је речено, долазимо до једино могућег закључка: свеобухватна знања могу имати само неземаљски

метафизички корен. Немогуће је до њих доћи логиком и искуством. Традиционално, таква врста знања назива се религиозним искуством. Чим почне губљење вере, друштво се враћа на начин мишљења који је ограничен тренутком и ситуацијом. Носиоце сакралних знања потискују носиоци занатских знања, и место свештеника заузимају научници. Бог нових жречева је — логика. Да будемо још прецизнији, детерминисана математичка логика, која не оперише појмовима добра и зла, већ бројевним износима добити. Ова логика проглашава постојећим само оно што се може изразити бројем. Оно што се не може обухватити бројем, за њу не постоји. У тој логици божанском се не сматра реч, већ број. Пошто је људско размишљање сликовито а ликове стварају само речи, а не цифре, цифарско друштво губи способност дубоког мишљења, иако се њему, напротив, чини да преласком на бројеве начин мишљења постаје срећенији. Коначно, такво друштво губи појам вере, љубави, савести, зато што се они не могу изразити бројем. Уско гледајући на ситуацију, нови жречеви губе глобалну слику, што доприноси развоју разорних процеса. Али они то не схватају зато што је целовито знање сада прекинуто, а преостали део је раздробљен на хиљаде делића.

Без глобалних оријентира, човечанство подпада под власт стихије. Прогрес претвара друштво у масу егоиста, која нагриза саму себе. Сада нико ништа не схвата. Многобројне теорије, које су саме по себи тешко прихватљиве, више компликују ситуацију, него што је расветљавају. Целовито схватање се дефинитивно губи. Глобална питања, попут питања о смислу живота, сама по себи се сматрају неприличним. Људи губе способност стратешког размишљања и почињу да мисле само на овај тренутак, ограничивши се оквирима свог живота и видљиве ситуације. При томе, то није просто мишљење о текућем тренутку уз узимање у обзир свеобухватне ситуације, већ мишљење које се односи на мали део ситуације, без узимања у обзир целог њеног обима: о ономе што видим у датом моменту и на датом уском месту - о томе и певам.

Свака појава на свету има свој временски ход. Кад се кува јаје, време се мери минутама, кад се гради кућа — месецима, град се гради годинама итд. Светски догађаји такође имају свој временски ход. Процењивати их временским ходом човека исто је као кад би процењивали изградњу куће тако што би сваког минута запиткивали зидаре - како иде посао.

Појединац живи сатима и данима, а друштво — вековима и хиљадама година. При таквом раскораку у принципу је немогуће схватање ситуације. Још је мање могуће сагледати ситуацију на начин како покушавају да је схвате наши политичари. А то умањује и могућност њиховог деловања у складу са ситуацијом. Преовладати ову несагласност и уздигнути се до одговарајућег мисаоног опсега могуће је само кроз веру. Никакав социјализам, либерализам или марксизам-лењинизам неће помоћи. Али, пошто савремени човек верује само у реалност добијену преко чула, он је осуђен на улогу зрна прашине које ништа не схвата и кога носи циновска бујица догађаја.

Размишљање савременог атеисте се не може исправити. Дугорочни оријентир космичких размера никада неће постати исходниште његовог размишљања. Његове циљеве увек одређује «мишљење тренутка» које зависи од тренутне ситуације. У одраслом свету тако размишљају - деца. Савремени људи, који покушавају да својим привременим мерилима схвате светске размере, су такође деца.

* * *

Вратимо се на онај тренутак када је на планети образовано више друштава - пирамида. Вера је ограничавала раст ових структура. Настала је равнотежа, свет је дошао до максимално могуће хармоније. Кључни фактори су обезбеђивали брзину напретка која је била усклађена са космичким процесима. Ако се ништа не би променило и ако би се очували сви кључни чиниоци — самопроцена, инстинкт и

вера, — човечанство би трајало, на пример, колико и Сунчев систем, то јест док не наступе несавладиве околности. Али, ако би било који од наведених кључних фактора почињао да се губи, неизбежно би почињала пропаст.

Ако би код чланове једне од пирамида ишчезла самопроцена, нестао би и стимуланс који их вуче ка врху. Структура пирамиде би била уништена. Друштво би се претворило у масу, коју би суседна пирамида усисала у себе.

Ако би нестао инстинкт самоодржања, онда би сви чланови пирамиде себе максимално вредновали, и у тоталној борби би сами себе уништили.

Ако би нестала вера, укинула би се ограничења техничког, економског и војног усавршавања. Настала би «пирамида без кочница», која расте огромном брзином на рачун техничке и економске надмоћи, усисавајући остале пирамиде.

Десило се ово задње. Код западног друштва почео је да се губи регулатор раста — вера. Од великог броја пирамида почела је да се уздиже једна једина мега-пирамида. Губљење вере је утицало да самооцена чланова друштва изгуби пређашњу логику фактора стабилности структуре и постане фактор атомизације. Сваки члан новог друштва видео је себе као независну микро-пирамиду, која ратује са другим пирамидама.

Ако државе посматрамо као жива бића, онда губитак кочница њиховог развоја може да се упореди са пауком код кога је нестао механизам који зауставља његов раст. Све друге животињске врсте су ограничене у свом расту, једино пауци незадрживо расту. За релативно кратко време свет би напунили језиви монструми, који би у почетку прождирали све живо, а затим би и сами себе уништили.

Усавршавање једног дела независно од усавршавања целине, увек доводи до дисхармоније. Ако се усавршава само мотор, а покретни део ауто остане непромењен, онда ће снажан мотор уништити ауто. Човечанство је - део планете. Издељено на велики број структура ограниченог развоја, оно чува хармонију са околном средином. Али

кад једна од људских пирамида изгуби «кочнице», настаје монструм. Он не само да прождире друга друштва и околну средину, већ и све око себе трује производима својих животних активности, улазећи у сукоб са планетом.

Данас се, злом иронијом, рушилачки процеси називају прогресом. Сама по себи реч «прогрес» носи позитивно значење, чиме доводи људе у заблуду. Планета и човечанство су озбиљно болесни и та болест напредује. Бојити смртно опасан процес позитивним тоновима, представља још веће замагљивање и без тога тешко разумљивих процеса. За преживљавање човечанства које се необуздано развија постојале би шансе ако би се цео свет развијао истим темпом. Али то је немогуће, јер је са нестајањем вере, човечанство изгубило природни регулатор свог развоја.

ТРЕЋИ ДЕО: НОВО ВРЕМЕ

Глава 1: Почетак краја

Губитак вере довео је до настанка пукотине у грађевини човечанства. Данас ова пукотина расте тако огромном брзином, да ми ту брзину видимо. Ово је кључни моменат у историји човечанства који захтева посебно разумевање. Најпре је потребно схватити природу ових процеса. Шта лежи у њиховој основи? Поставља се велико питање: зашто је баш на западу почела да се губи вера? Да ли је то случајно, предодређено или нормално? Тешко је наћи једнозначни одговор. Ми имамо посла са сувише сложеним системом, да би могли да да запазимо такве појединости. Овде ће свако наћи свој узрок. Једни ће у томе видети случајност. Други ће тврдити, да је западно друштво предодређено на губитак вере због своје превелике склоности ка логици. Трећи ће у томе наћи метафизику, зато што Сунце излази на истоку и умире на западу. Све религије света су се родиле на истоку а све безбожне филозофије на западу. Сlike Васкрсења се цртају на источној страни храма, а Страшног суда на западној страни. Верзија има много, и читалац ће сам изабрати оно што његовом укусу највише одговара. Ми ћемо се ипак ограничити изјавом да не можемо строгим логичким извођењем објаснити, зашто је баш западна пирамида почела да се претвара у монструма. За нас је засада довољно да истакнемо, да је баш западно друштво изгубило религиозне кочнице.

Негативни процеси су отпочели четири стотине година после великог раскола из XI—XII века. Раскол је поставио темеље савременог потрошачког друштва. Његово «генеолошко стабло» изгледа овако: велики раскол је створио католицизам. Католицизам је

створио протестантизам. Протестантизам је створио капитализам. Капитализам је створио атомизам, највишу фазу развитка капитала и максималан степен раздробљености друштва. Некада хармоничне структуре претварају се у хаотичну масу. Чланови тог, принципијелно новог типа друштва, каквог човечанство још није видело, немају никакве циљеве и задатке, осим увећавања темпа личне потрошње и трке за задовољством. Човек традиционалног друштва је себе видео на следећи начин: «Ја — то су моји принципи». Човек световног друштва већ себе види другачије: «Ја — то су моје ствари». При преласку из једног стања у друго, губи се душа. Раније су ствари биле додатак човеку. Сада човек постаје додатак стварима.

Од доба ренесансе понавља се иста прича као са појавом морфијума. Када је у XIX веку издвојен чист морфијум, сви су га сматрали за чудотворан лек. На пример, тако познати научник, као што је био Фројд, препоручује га својим пацијентима против свих болести. И након само неколико година друштво схвата шта се скрива иза тог «лека». Исто то се дешава и са прогресом. У почетку га прихватају као пут ка срећи. Бога нема, нико не смета, ради шта ти је воља, и слично. Вера се у најгорем случају сматра за назадаштво и заосталост, а у најбољем случају за традицију, која се своди на извршавање обреда. Од главне снаге, вера се претворила у нешто бесмислено, бескорисно и смешно. Од тог тренутка западно друштво живи својим животом, а вера својим.

Почетак опадања вере се аутоматски одражава на широке масе. Више нико ни у шта не верује. Поштење, савест, схватање обавезе и највиши принципи се нагло губе. Телесни живот се почео доживљавати као једина вредност у чијим радостима треба уживати. Новац добија кључни значај. Указују се контуре потрошачког друштва, друштва без Бога, или како га још називају, световног друштва.

Владари заборављају на високе принципе и ратују ради једног јединог циља — стицања земаљских блага. За победе је потребна велика војска и према томе, јака економија. Јака економија настаје када

поданици теже да се обогате. Да би главни посао поданика било стицање богатства, треба «збацили» веру која учи презирању тог истог богатства.

Тако настаје питање о «штетности религије». Најпре су ту «штетност» учили они на власти. Распад захвата и Цркву. Са религијом се буквално почиње трговати. Појављује се пракса отпуштања грехова за новац, трговина црквеним положајима, протежирање рођака у заузимању «згодних» положаја и остало.

Процес обухвата целу средњовековну Европу. Али, до чега то доводи? Личило је као да су се изопачени снови обистинили. Усмерен на богатство, народ је изградио снажну економију, што је омогућавало да се издржава велика војска. Али сада су војници ратовали искључиво за новац. У пракси се испоставило да најамна војска нема велику жељу да се бори. Макијавели, који је живео у то време, писао је да се најамници разликују од народне војске у две ствари: они брзо одступају и споро наступају. Гомиле најамнике су лутале по Европи, препродајући се од једног владара до другог. Некада и у одлучујућем тренутку битке. Ко би плаћао више, тај би и побеђивао. Ситуација, која је по нечему слична савременим демократским изборима.

Постало је очигледно да је пут без религије — пут распада. И поново настаје проблем. Како учинити да, с једне стране, држава буде привредно снажна, и да људи у њој теже ка богатству, а да притом, са друге стране, поштују морал, веру.

Не може се умирати за новац. Као што је говорио Јулије Цезар, «може се наћи много људи, спремних да убијају за новац, али немогуће је наћи људе који су спремни умирати за новац». Узгред буди речено, технички моћна САД данас наилази на истоветан проблем. Војници не желе умирати за новац. То је први узрок због кога се америчка војска заглабила у војним конфликтима.

Владари Новог времена су у недоумици око питања, како направити ручну, контролисану религију. Тај задатак није могуће испунити ни на који други начин осим преко раскола католичке

цркве. Почине епоха настанка «цепних» цркава. Први су се у том процесу истакли немачки владари. Они су подржали неког Мартина Лутера, који се супротставио појавама злоупотреба у цркви. Својим протестом он није избавио цркву од порока, већ ју је разбио. Наравно, да није било подршке немачких владара, који су у томе видели могућност достизања политичких циљева, нико не би знао ни за тог монаха, ни за његов протестантизам. Али се он, како се то каже, нашао у право време на правом месту. Његови страствени говори изродили су протестантизам, који је еволуирао у калвинизам и даље у капитализам.

* * *

Да би се разумело, зашто је то учење донело такве неочекиване плодове, потребно је схватити логику протестантизма. Јер се он није одмах преобразио у капитализам. Протестантизам Лутера се драстично разликује од протестантизма Калвина. Ако би се први и могао назвати добрим католиком, други је већ отворено проповедао да количина новца одређује спасење душе.

Ради објективности треба истаћи да је Калвин говорио да Бог обележава своје изабранике не само богатством, већ и страдањем, али тај други део некако није наишао на прихватање. Људи су чули само то да је новац знак изабраности од Бога. То је била револуционарно нова изјава. У почетку је мало ко на њу обраћао пажњу. Религија је у то време била изгубила статус институције која задаје правац друштву. Спор католичких и протестантских богослова, шта је добро а шта лоше, одвијао се ван реалног живота. Калвин добија своје следбенике не због тога што су они разумели нијансе његове доказне базе за тврдњу да се у новцу налази сила спасења, већ зато што је та изјава одговарала њиховим унутрашњим тежњама. Религија Калвина је фактички озаконила сваки начин стицања новца. Истакнимо и то да се Хитлеров успех базирао на истим подстицајима као и успех Калвина. Обојица су говорила маси: ви сте изабрани, и сама

чињеница вашег постојања даје вам право да реализујете своје жеље на рачун примитивних. Корени колосалног успеха овде леже у томе, што маса драге воље прихвата, не оно што је истина — јер то она не може разумети — већ оно што одговара њеним жељама у чулној сфери. Фашистички слогани ће свуда и увек налазити у широким масама своје ватрене следбенике.

Владари, који су се избавили од туторства религије, достигавши до политичке самосталности, усредсређују се на тренутне проблеме. Губљење религије у европском друштву означило је да више нема снаге која је способна да схвати ситуацију. Занемарени процес почиње да се самостално развија у складу са својом унутрашњом логиком. Снаге, страшне по својој деструктивности, јачају и добијају замаха. Али то засад нико не види, јер више нема снага способних да сагледају размере новонастале ситуације.

Глава 2: Логика као бомба

Религија — то је тражење истине кроз Откровење. Филозофија — то је тражење истине кроз логику. Протестантизам који је настао као политички инструмент, да би постао легитиман, изграђује темеље сопственог погледа на свет. Од самог почетка он је већ био осуђен на пропаст, ако ни због чега другог, оно због тога што његов оснивач, Мартин Лутер, није био пророк. Протестантизам није добио Откровење из светова који леже ван граница људске свести и зато није могао оперисати ни са чим другим, сем са здравим смислом. Већ је ово довољно да се протестантизам назове филозофским учењем а не религијом.

За једини свој оријентир протестанти проглашавају Свето Писмо — Библију. Све остало, што се сабрало за хиљаду и по година — Свето Предање, Сабори, поштовање икона, многе тајне и друго — они одбацују. Није преостало ништа, осим логике и Библије схваћене кроз њену призму. Као резултат свега тога, за сто година је од протестантизма настала световна организација која себе назива

црквом а своје чланове хришћанима. У суштини, од хришћанства је ту остало само име.

Предвиђајући негодовање обичних протестаната, мада предпостављамо да сасвим обични људи неће читати ову књигу, просто због тога што она захтева читање, ми свакако налазимо за потребно да се извинимо поштеним људима који исповедају своју веру. Ми не желимо да увредимо ничија осећања, и зато све о чему се овде говори има глобалан карактер, и не односи се ни на коју издвојену личност.

Не треба бити у заблуди због тога што протестанти поштују Библију. Сујетни ум, без вере, није способан да прими догмате Откровења, Свето Писмо и Свето Предање. За рационални ум све то не представља ништа више него скуп невероватних басни и митова које је неко сачинио у доколици. Да би се савладао велики број противречности, неопходно је логику потчињавати вери, а не обрнуто. Потребно је неверовати својим очима, као што ми, без обзира што свакога дана видимо да се Сунце креће а Земља стоји, ипак тврдимо обрнуто - да је Сунце непокретно а да се Земља креће око њега. Крупна логика мора бити заснована на догматима који немају видљиву потврду, већ се налазе у Откровењу.

Пре великог раскола, кад је Црква била јединствена, оперисање логиком у метафизичкој сфери било је могуће само до извесне границе. Када је Арије, презвитер Александријски «открио», да пошто је Христос рођен, то значи да се «одједном појавио», то јест да није постојао пре рођења и да зато он није једносуптан Богу, Никејски Васељенски Сабор је то логичко тврђење прогласио за јерес. Сабор је утврдио Символ Вере, који говори о Христу као о «рођеном пре свих векова», то јест пре почетка Битија. Ово је немогуће схватити детерминистичком логиком, у ово треба веровати. Због овога је потребно признати човекову немогућност да изађе из људских оквира. Арије ово није могао признати и разделио је Цркву својом јересју. Они, за које је ауторитет Арија био изнад ауторитета Цркве, одвојили су се од Васељенске Цркве. Једном речју, велики раскол увек

организују веома крупни религиозни ауторитети. Обичан човек за тако нешто није способан.

Верницима, који примају основне постулате вером, није потребно да своју веру правдају логиком. Када је Тома рекао да неће поверовати у васкрсење Христово, док «не видим на рукама Његовим ране од клинова, и не метнем прст свој у ране од клинова, и не метнем руку своју у ребра Његова» (Јов. 20, 25), Христос се јавио и рекао неверном Томи: «Пружи прст твој амо и види руке моје; и пружи руку своју и метни у ребра моја, и не буди невјерни него вјеран. И одговори Тома и рече Му: Господ мој и Бог мој! Рече му Исус: Зато што си Ме видио, повјеровао си; блажени који не видјеше а вјероваше» (Јов. 20, 27–29). Права вера никада није знање. То је огромно осећање коме нису потребни никакви докази. То је јединствена варијанта апсолутног знања, јер се свако знање које је логички изведено, свако без изузетка, може довести под сумњу. И само је вера неоспорна. Хришћани, не тражећи логичко оправдање вере, постали су верујући по суштини и по духу. Верујући, а не знајући.

Протестанти су пак узели да помоћу логике сагледавају веру у Бога. Да нису учинили тај корак, протестантизам би се за неколико десетина година свео на нулу, распавши се без трага, као што се распадало хиљаде сличних група. Али они су направили тај корак и његове последице су биле велике. С друге стране, да није било протестантизма, настало би нешто друго, слично њему. Ради очувања власти, владари би подржали било које друго учење које световној власти даје независност од цркве. Световна власт је морала да легализује своју независност.

Ако се сакрално знање измести у рационалне оквире, добија се се омаловажавање религије. Зато је немогуће оперисати логиком о питањима која се налазе иза граница земаљског света. Логика је добра за ствари овог тренутка. За вечна питања она је - штетна. Велики западни умови говорили су о недопустивости оперисања логиком у питањима метафизике. Али овде наилазимо на парадокс који нам

дозвољава да закључимо да новоевропски филозофи нису схватили карактер свог деловања. На пример, Лајбниц је, поновивши после Тертулијана знамените речи «верујем, зато што је апсурдно», истовремено учествовао у креирању погледа на свет са принципијелно другачијим основама, у коме није била присутна идеја о Богу.

Апсурдно за земаљски свет не значи апсолутно апсурдно. Најзначајнији католички богослов, свети Тома Аквински, је на крају свог живота признао да су сва његова дела — ништавна, и да свака неписмена старица зна више од њега јер верује да је душа бесмртна. Ни једна логика не може да прими знање старице. Приоритет њене вере над логиком научника добио је назив «Томин парадокс».

Пошто се неземаљски свет није уклапао у земаљску логику, а требало га је уклопити због озакоњивања световне власти, настао је опасан феномен — новоевропска филозофија. Овај тип филозофије је поставио темеље световног друштва. Протестантски богослови, покушавајући да разумеју Откровење, изграђују компликоване логичке конструкције. Али трактати који су логички доказивали милосрђе Божје и постојање загробног живота, нимало нису допринели расту вере. Доминација логике је протестантизму одузимала суштину хришћанства. Земаљски циљеви су почели да потискују небеске. Црквене вође, добивши у логици инструмент којим се могао оправдати сваки порок, постепено озакоњују своје телесне жеље (поново су «сви једнаки, али неки мало више од других»). Настаје двоструки морал. Главни оријентир постаје постојање световне власти и богатства, а не Откровење. Одатле води порекло претензија римског епископа на првенство.

Глава 3: Слепа улица

Према протестантској теорији предодређености, човек још пре свог рођења има нешто слично маршрути, што одређује цео његов живот. Такав поглед на своју судбину уништава сам смисао добрих

дела. Какав је у њима смисао ако је све предодређено? Спасење душе не зависи од онога што радиш, јер свакако не можеш урадити оно што није предодређено. Подвучимо још једном да се обични људи нису руководили таквим закључцима. Они су просто веровали. Зато је за талентоване људе, жељне да се оправдају и ослободе својих страсти, ова доктрина била нека врста духовног Клондајка. Протестантизам је преко предодређености дао «лиценцу» на извршење греха.

Полазећи од такве логике, и најодвратнији поступци добијају ако не благослов, оно бар оправдање. Произилазило је: не поступаш ти лоше, већ је тако Бог уредио. И човек није у могућности да скрене с пута кога му је Бог предодредио, јер ако би то било могуће, то би значило да Бог није свемогућ нити свезнајући, што противречи Његовој природи. Било који најнепросвећенији верник ће се лако и природно изборити са том противречношћу, чак је и не примећујући, уколико верује да је Бог свемогућ а човек слободан. Вера га спасава од заблуде.

Узгред запазимо да је наука која је израсла из протестантизма, такође дошла до теорије о предодређености. Лаплас је објавио да је уз познавање брзине, масе и кретања свих честица света, теоретски могуће израчунати будућност. Поново предодређеност, само сада логичка. Њутнов модел света, који је посматрао васиону као џиновски механизам часовника, такође није одбацивао такву могућност. И само је Ајнштајнова физика разрушила механицистичко поимање света. Али овај велики физичар је стигао до своје теорије, оперишући не само логиком, већ обраћајући се и Светим текстовима. Кад је велики дански физичар и хришћанин Нилс Бор претпоставио да неке елементарне честице поседују вољу, од предодређености није остало ни трага чак ни у тако прецизној науци као што је физика. Као показатељ тога каквих је размера био његов поглед на свет, служи позната његова реченица: «Савремене концепције су недовољно безумне, да би дале правилно схватање суштине физичког света». Отприлике у то време престало је да

постоји схватање физике као егзактне науке, сличне аритметици. Од тада су физичари-лиричари постали стварност. Физика је почела да улази у области које се нису могле обухватити бројевима.

Враћајући се на тему протестантизма, треба запазити да је логика која је исправна за земаљски свет, разрушила догмате највишег света. Уместо слободне воље и слободног избора родио се механицизам, који човеку одриче слободу чинећи га сличног механизму који извршава унапред одређен програм. Убијајући слободу, вољу и избор, предодређеност је уништавала основу хришћанства — једнакост људи пред Богом. Испадало је да нису сви људи једнаки. Постоје избрани, којима је приправљен рај и вечно блаженство, и одбачени, осуђени на вечне муке у паклу. Према протестантској доктрини, Христос, својом смрћу на крсту није отворио пут ка спасењу свима, већ само изабранима.

Са рационалне тачке гледишта, догмат предодређености нема недостатака. Али све религије одбијају да се служе логиком у питањима метафизике. Упадајући у противречност између свемогућности Бога и слободе човека, светске религије нису изабрале једно или друго, већ су се одлучно бориле и за једно и за друго. Бог зна све, али човек остаје слободан. То тврђење противречи рационалном мишљењу, али одговара метафизичком мишљењу, чувајући веру.

Постоји низ збуњујућих питања типа: «ако је Бог свемогућ, може ли Он направити такав камен, кога неће моћи да подигне», која не претпостављају одговор, јер сваки одговор умањује свемогућност Бога. У тим питањима чује се одјек древнох мудровања (на пример, Зенонови парадокси о летећој стрели која је непокретна, или о брзоногом Ахилу, који никада неће стићи корњачу).

Обратите пажњу да ово није онај тип забрањених питања о којима је говорио Орвел. Ово је разумно позиционирање вере изнад логике. Таква питања су се сматрала за ђаволска, некомпетентно постављена, за питања која припадају категорији софистике, и то не због безумне нетрпељивости, већ као резултат најдубљег схватања.

Таквих примера има много и сви потврђују само једно: да оно што је апсурдно за наш свет не означава апсолутну апсурдност. «Јер је мудрост овога свијета лудост пред Богом; јер је написано: Он хвата мудре у њиховом лукавству» (1 Кор. 3:19). Различитост Њутнових закона физике од Ајнштајнових објашњава се тиме, што су закони који су апсурдни за макросвет, природни за микросвет и обрнуто. Човечија чула не могу опазити много тога, али то не значи да оно што није доступно чулима и не постоји. Ако се из неког простора уклони све што тамо постоји, за празан простор се не може рећи да тамо нема ничега. Увек ће бити правилније рећи «тамо нема ничега, што је мени познато».

Православље и католицизам, за разлику од протестантизма, мирно су вером примили догмате Откровења. Кит је прогутао Јону, што је физиолошки немогуће, али ми верујемо а не расуђујемо. Одатле следи да што је човек умнији, тим јасније схвата границе свога ума, и обрнуто, што је глупљи, тим више себе сматра свезнајућим. Сократ је био толико mudar, да је као своје једино знање објавио - незнање: «Ја знам да ништа не знам». Ову мисао је изванредно изразио Достојевски у роману «Злочин и казна», кроз речи Родиона Раскољникова: «Ако на једном крају буде истина, а на другом Христос, ја ћу изабрати Христа». Дубина мисли уграђена у те речи превазилази оквире могућег рационалног мишљења, зато што се овде тродимензионална истина завршава и почиње Христова истина — апсолутна истина, која се не може схватити. У њу је могуће само поверовати, као дете. «Који не прими Царство Божје као дијете неће ући у њега» (Лк. 18:17).

Глава 4: Нови оријентир

Теорија предодређености је у принципу одбацивала сваки оријентир, док је људима у суштини неопходно да се према нечему оријентишу. Али како, ако је све унапред предодређено? На хоризонту се назирао позив «ради шта хоћеш», што је у преводу

значило «ради оно што је телу пријатно». Преодређеност у чистом облику је представљала клопку. Протестанти су били принуђени да напусте логику преодређености. Они објављују оријентире изабраних. А како одредити ко је изабран а ко одбачен? Успоставља се следећа логика: када Бог некога учини богатим, то значи да Он тиме награђује човека, то јест изабра га (изабраништво кроз страдање у протестантизму није доживело развој). Оријентир постаје материјално благостање и богатство. Изабраност се почиње одређивати не по поступцима и делима већ према новцу. Речи: богат и изабран постају синоними. Сиромаштво се сада посматра као обележје греховности. Полови замењују места, и од тог момента почиње религиозна тежња ка богатству. Људи не желе да буду богати зато да би боље живели, већ зато да би се убројали у изабране и спасили своју душу. Сама поставка питања садржи нарушавање логике. Да би постао богат, човек мора у то да уложи напор, то јест да се не препушта таласима живота већ да нешто ради. Као коначан резултат тога, он је дакле, стицао спасење не према унапред одређеном плану, већ преко својих дела. Произилази да је спасење зависило од човека, а није било унапред одређено. Оваква логика се очигледно супротстављала протестантској доктрини која је тврдила да је свако деловање преодређено.

Овде је веома важан моменат: протестанти одбијају да до краја следе логику. Обратите пажњу, они су се одрекли вере у спасење душе кроз Откровење, зато што за то нема логичке потврде, али су поверовали у спасење душе кроз богатство, иако то такође противречи логици. Вера у спаситељну моћ новца није заснована ни на каквој логици, као и вера у Откровење. Обе варијанте су — чиста вера, која противречи логици. Али они, бирајући једну од те две могуће варијанте бирају веру у спаситељну силу новца.

У православљу и старој варијанти католицизма значај поступка је — у самом поступку, а не у његовом резултату. Одлучујући значај има искреност намера. Ако ти целог живота нешто радиш, али не постижеш резултат, или, штавише, добијаш негативан резултат, то не

значи да је твој рад погрешан. Ако све радиш поштено, чак и без резултата, значи ти си у праву. Поштене намере које покушаваш да безуспешно реализујеш су изнад самог резултата.

Да ли ће се резултат постићи или не, не зависи од човека, већ углавном од случаја и среће. У Русији постоји на ту тему дивна пословица: Бог љуби намере. За Бога није толико важан резултат, колико намере. Сва човекова дела су у Божјим очима тако мала као деловање микроба у очима човека. Ако замислимо микробе у облику људи и пожелимо да проценимо деловање микроба-Наполеона и микроба-сељака, нећемо се руководити количинским већ моралним показатељима, то јест посматраћемо који се микроб поштеније и племенитије понашао. Зато што је деловање и једнога и другога подједнако небитно у нашим очима. Аналогно томе, и Бог се при оцењивању човекових дела не руководи обимом урађеног, већ мотивима и искреношћу намера.

У протестантизму је све обрнуто. Сами по себи поступци немају значаја, важан је само резултат. Све се вреднује са позиције економске ефикасности. Што си богатији, тим више постајеш изабран. Како се богатиш — није важно.

Ових чињеница има довољно, да можемо направити коначан закључак: протестантско учење није филозофија, већ религија (назвавши, претходно, протестантизам филозофијом, ми смо направили грешку). Свој генерални правац оно не изводи из логике већ из вере. Протестанти верују, да новац доприноси спасењу душе, и никакве логике иза те вере није било, нема и не може бити.

Ето таквим замршеним путем дживела је свој препород религија новца, поклоњење древном божанству — мамону. У древној Картагини су у ужарену утробу огромног бика, по имену Молох, бацали живе бебе. Након хиљаду година, у епохи потрошачког друштва, жртвоприношење добија друге облике. Бебе ће убијати посредством абортуса. Живе, ни за шта криве људе, који се још нису успели ни родити, називаће «плодом» и болно убијати само због тога да би неко изгледао «секси». У суштини се дете, у правом смислу те

речи, приноси на жртву духу блуда. Изменио се ритуал и начин али суштина је иста — служење «златном телету», а шире гледано — служење сатани.

Глава 5: Рађање капитала

Протестантска етика прописује да се ради спасења душе много ради и мало троши. Хришћани, муслимани, јудеји и остали, служе Богу у нади да ће добити награду после живота. Рани протестанти су се, накупљајући богатство, такође надали да ће после добити награду. И у једном и у другом случају ради се о служењу. Само што једни служе Богу а други «телету».

Људи почињу да јуре за богатством са религиозном страшћу. Усијање трговачког прегалаштва тих година може се упоредити само са религиозним подвижништвом. Видљиве последице протестантског погледа на свет су на први поглед позитиве. Људи поштено и много раде. Рад их спасава, како је говорио Волтер, од три главна зла — досаде, немаштине и порока. Али они избегавају пороке не због тога што сматрају да су пороци неприхватљиви, већ зато што пороци представљају препреку за достизање главног циља — гомилање богатства. Глупо је трошити новац (тј. кључ за Царство Небеско) на радости краткотрајног живота. Глупо је одмарати и/или радити оно што не доноси профит, кад постоји могућност да се заради. Тако је новац постао налик на икону, и мамон се материјализовао. Рађа се капитал, материјална актива, намењен за репродукцију и умножавање самог себе.

Пионирима капитализма су хитно били потребни радници, и западне државе као одговор на то, почињу да спроводе политику која излази у сусрет захтевима индустрије. Подстичу се процеси који одвајају сеоско становништво од земље и везују га за фабрике. Монархије свесно иду ка таквој политици, јер развијена економија повећава војну моћ. Протестантизам је дао циновски замах техничком прогресу. Најреволуционарније иновације се дешавају баш у том периоду. Настаје још чвршћа веза између економије и безбедности. Значај пожртвовања се још више умањује. На највише нивое друштва, уместо честитих људи, све чешће продиру трговци или војници-

грабљивци, праобраз «плаве звери», чија сујета стоји изнад свега на свету.

Зависност безбедности од економије провоцира скок индустрије, невиђен у историји. Теорија предодређености даје оправдање економском људождерству. Изабрани добијају морално право на нељудску експлоатацију одбачених. У експлоатацији људи «ниже врсте», протестантски трговци тог времена нису видели ништа што би било за осуду. Кад су ти људи већ свакако осуђени на вечне муке, какав је онда смисао у устручавању према њима - питали су се они. Шта ће се изменити, ако се вечним мукама пакла додају привремене земаљске муке? По логици, ништа... Што је експлоатација суровија, то је економски резултат већи. Последња околност је била одлучујућа - из несрећника су извучили максималну добит. Чак и ако се експлоатишу они од одбачених којима је само пет година, ни у томе се није видело ништа особито. Да, деца су умирала веома брзо, а ако би и преживљавала, од њих су за 10—12 година постајали богаљи, који су просто избацивани на улицу као бескорисни. Али тиме се хранио Молох, сада назван Прогресом, то је било профитабилно. Ко зна, можда ће одбаченима Бог урачунати земаљске патње и олакшати им муке у паклу, кога ће свакако допасти - мислили су побожни грађани, рачунајући свој профит.

* * *

Раније је безбедност друштва зависила од ратника, ратници — од поштења, а поштење — од вере. У коначном збиру, безбедност је зависила од вере. У новом свету безбедност у крајњем збиру више не зависи од религије, већ од економије. Економија од трговаца, а трговачка делатност од одсуства ограничења. Пошто је највећа ограничења постављала религија, безбедност друштва је зависила од одсуства религије. Поново се све окреће наопако. У новим условима рађа се снага која је оријентисана на профит по сваку цену, чак и по цену уништења самог друштва. Данас је та снага прерасла у

транснационалне корпорације, неболошки облик живота, чији циљеви се разликују од циљева друштва.

Глава 6: Међународно тржиште

Раст производње неминовно доводи до развитка трговине, па тиме и међународне трговине. Почине епоха великих географских открића. У новим земљама не налази се само на злато, већ и на људе необичног изгледа. Поставља се питање: како се односити према њима? Католици, муслимани, православни и уопште сви долазе до закључка да су то људи. А само протестанти, који су чак и у својим грађанима одбијали да виде пуновредне представнике људске расе, говоре да то нису људи. Они немају душу, изјављују протестанти са својих катедри и то тврђење поткрепљују низом сложених логичких закључака. Према њиховој доктрини, то је оригинална врста мајмуна, бића сличних човеку, које је могуће, као стоку, научити простом физичком раду, и као папагаје, примитивном људском говору, али то није разлог да се они сврстају у људе, чак ни у људе «ниже врсте». Индијце, папуанце, африканце и остале су прибројали у трећу врсту. Успостављена је хијерархија: 1) изабрани људи; 2) одбачени људи; 3) човеколике животиње. Трећу врсту су сматрали за двоножну стоку, објекат купопродаје кога је потребно ухватити, припитомити и искористити. У буквалном смислу почиње лов на људе. Несрећнике у гомилама трпају у трупове бродова и возе на пијаце робова. Током превоза умире до 90 % путника.

Било је немогуће оправдати овај процес у оквиру хришћанства. Гиздаве логичке конструкције нису биле прихватане у широким народним масама. Људи су осећали да је све то подвала. Свест се у буквалном смислу развојила. С једне стране, најстрожија морална начела у личном животу, која се могу поредити са моралом првих хришћана, а са друге стране, незадржива тежња за новцем. Христос је учио о помагању слабих, а протестантска теорија учи о њиховој

пљачки. То, што је она била прикривена религиозним максимама, није мењало ствар.

На том таласу израста нови тип друштва, праобраз потрошачког друштва, које истиче своје право о схватању живота као непрекидне трке за задовољством. Таквих је људи било одувек. Али ако су они себе раније доживљавали као грешнике, преступнике против Бога, сада се то схватање мења. Нова врста људи активно осваја своје место под сунцем. Њихов начин живота је споља привлачан, чиме су брзо доведене у искушење широке масе људи. Протестантско друштво наилази на парадокс. Да би се доспело у рај, потребно је постати богат, али да би се то постало, потребно је одрећи се хришћанства.

Два узајамно искључива правца раздиру друштво. Једна половина продужава да живи у сагласности са хришћанским вредностима, друга се оријентисе на буржоаске вредности. Сликвито говорећи, граница између та два погледа на свет често пролази кроз само срце човека. Расцепљено и у себи самом, и у сваком од својих чланова, друштво долази до границе иза које, тежњу ка богатству више није било могуће спојити чак ни са тако осакаћеним хришћанским моралом. Држава се нашла између чекића и наковња. С једне стране, економија захтева да се напусте сва духовна и морална ограничења. С друге стране, нови тип људи који види смисао живота у задовољствима, све јаче истиче своја права. Ове тенденције почињу да уништавају кључне принципе друштва.

Пошто преживљавање у тегли са пауцима захтева велику памет и снагу воље, то је довело до тога да финансијску и индустријску елиту образују само најпаметнији и најодлучнији грабљивци. Друштво које је имало структуру заједнице претвара се у скуп независних појединаца, обједињених привредним односима. За животни циљ проглашава се филозофија успеха. Уместо идеје заједничког спасења, које се постиже колективном одговорношћу, рађа се идеја личног успеха где свако одговара само за себе. Лична добробит се ставља изнад опште. Колективизам се замењује индивидуализмом. Настаје цела кохорта људи, оријентисана на експлоатацију било кога и на

било који начин, само ако то доноси добит. Елита се у својим циљевима спушта до примитивизма и престаје бити елита. Сада су то једноставно богати примитивци, ветрокази, које ветар профита окреће по својој вољи. Презасићени аристократи, оријентисани само на испуњавање задовољстава, постајући предмет подражавања, убрзавају процес распадања.

Тежња да буду у складу са сопственом оценом своје вредности усмерава енергију најамбициознијих људи ка потрошачком колосеку. Желиш да повећаш свој статус у друштву? Онда увећај своје потрошачке могућности. Смисао живота састоји се у томе да се на било који начин стекне што више новца, да би их затим потрошили. Ту је замка. Човекова природа је таква, да се после одређеног износа, новац за њега претвара у купон за игру, то јест у инструмент за достизање не личних, већ других веома крупних циљева. Ако нема крупних циљева, човек «осваја» огромне суме новца премећући преко својих леђа брда робе и услуга и самим тим себе уништавајући. У прво време све се одвија неприметно, али како бујица расте, разоткривају се мане таквог приступа. Онај кроз чије руке пролазе огромне суме, неминовно скреће на странпутицу, претварајући се у физичку и моралну руину. Потрошња никоме није донела срећу. Материјално благостање може бити додатак срећи, али саму срећу никада неће моћи да замени. Лаж савремене демократије је у томе што она негује идеју да суштину среће чине новац и апсолутна слобода.

* * *

У доба Ренесансе (док паганство доживљава ренесансу, хришћанство је у паду, па се ово раздобље може назвати раздобље Пада) развија се посебан, дотада невиђени облик економије, која је, уместо на обезбеђење друштва, оријентисана на стицање добити на рачун друштва. Изгледа на први поглед да је то једно исто. У суштини, то су различите ствари. На пример, дуванске компаније,

проституција или коцкарски бизнис разарају друштво. Али световне власти се од њих не одричу, јер им доносе огромну добит, док им борба против њих доноси губитак. Уочавајући краткорочне предности и на основу плитког размишљања, владари долазе до закључа који је логички исправан за дати тренутак, али погрешан у дугорочној перспективи.

Да би се отпочете промене легализовале, потребна је нова идејна основа. Треба помоћи човеку да схвати, да је у трагању за истином, неопходно руководити се логиком, уместо религијом. Успоставља се пагански начин мишљења. Декарт удара темеље за метафизичку основу новог друштва. Уместо Бога, филозофи новог времена узимају за ослонац тврђење «Мислим, дакле постојим», то јест оно једино у шта се не може сумњати остаје у оквирима логике. Лајбниц усавршава ову идеју и настаје читава филозофија у којој, ако је Богу и дато неко место, оно је веома безначајно. Кант, Фихте, Шелинг, Хегел заснивају метафизику «апсолутног субјекта», који не зависи ни од чега што га окружује, који одбацује све што се може довести у питање, и који налази самог себе у самом себи. Нормалном човеку новоевропска школа делује презасићена фантазијом, збркана и парадоксална. Али, у сваком случају, процес је отпочео. Култ чистог разума изродио је култ знања, које је постало обележје новог света. Од тог тренутка легализовано је деловање хелија рака које, под маском Прогреса, уништавају тело домаћина. Знање, одвојено од Бога, почиње да уништава човечанство. Говорећи речима Ничеа: «Онде где је дрво познања, ту је рај: тако објављују и најстарија и најновија змија».

Глава 7: Обнова паганства

Религиозни човек је себе, бесконачну Вациону и Највише Силе сматрао за једну целину. Он није осећао усамљеност и страх, зато што није остајао сам са тим силама. Црква је обједињавала појединце у друштво, и људи су заједно стајали пред Богом. Постојао је

религиозни страх, али он није прелазно границе и није се претварао у фобију. Тако је било све дотле, док протестантизам није назвао Цркву сувишним посредником, претворивши човека у индивидуалца, оставивши га самог пред лицем Највише Силе.

Цело човеково биће испунило се хладним страхом. Нестало је осећање сигурности. Смрвљен величином бесконачности, човек се од боголике личности која контролише своју судбину, претвара у шраф од кога ништа не зависи. Чинило се да ово мора довести до апатије, али ново схватање новца је дало супротан ефекат. Осећајући потребу да побегне од «сувишних» мисли, човек своју главу зарања у рад ради богатства, што се уклапа у протестантску теорију о богоизбраности.

Ако је паганство раније наметало положење Природи, то се сада оно удружује са тежњом за покоравањем Природе. Пагански начин размишљања, лишен својих богова, утиче на увећавање прогреса. Хришћанска ограничења се рупе и настаје потреба да се то теоретски оправда. Филозофи Новог времена решавају тај задатак у неколико наредних корака.

Први корак: хришћанство се замењује деизмом — учењем о отсутном Богу-Творцу који се створио свет и препустио га судбини.

Други корак: деизам се замењује пантеизмом, који одриче Бога као личност и који Га своди на безличну природу, Бого-природу.

Трећи корак: пантеизам се замењује атеизмом — који у принципу представља одрицање од Бога. «Рече безумник у срцу својем: нема Бога» (Пс. 14,1). Од тог тренутка човечанство заузима курс за последњи чин трагедије — прелазак од атеизма ка сатанизму. «Златно теле» се признаје за највишу силу, која за служење нуди награду у виду овог или оног задовољства. Настаје култ људског разума. Декарт пише, да може прихватити да постоји само оно, у чије постојање не може бити сумње. То јест, одбацује се област метафизичке вере и Откровења као једино могући темељ, пошто се постојање Бога може довести у сумњу. Не може се сумњати само у постојање нашег «Ја», јер сама сумња доказује постојање сумње, а то значи, и онога који сумња.

«Сумњам, дакле постојим», што је данас познато као «мислим, дакле постојим» (*cogito ergo sum*).

Развитак ове теорије доводи до тога да се опажање света сужава на област која се може опазити са пет човекових чула. Све што наша чула не могу опазити, проглашава се за дивљаштво, мрачњаштво и назадњаштво. Просвећено човечанство личи на дивљака, који негира постојање радијације само зато што је он не види и не чује. Земалска логика избацује хришћанство из живота народа. Када главни оријентир постане материјална корист, логика сугерише да је, са гледишта тренутне користи, пљачка слабих ефикаснија од њихове заштите. Тако ступа на снагу позната теза «човек је човеку — вук».

Опсесија радом, у улози локомотиве, коначно превлачи друштво из религиозне епохе у световну (која је такође, у суштини, религиозна, али у «преокренутој» варијанти). Мења се платформа погледа на свет. Јуче је човек живео ради Бога, данас је почео да живи ради себе. У центар тог новог друштвеног модела сада је постављен човек а не Бог. Настаје слоган «Све у име човека, све на добробит човека». Иза његове привлачне спољашњости крије се друга мисао: «Све у име човековог тела», што при још прецизнијем тумачењу добија значење: «Све за телесне жеље», при чему се «Ја» умањује. Душа се у новонасталом друштву не узима у обзир. Култ разума истискује из живота све што је ирационално и почиње обрнута еволуција.

Атеистичке маказе одсецају човека од Бога. Позната Васиона претвара се у огромну црну рупу, коју никакав атеизам не може нити уклонити нити обухватити. Поставши непозната, она притиска јаче него пре. Бела светлост замењује се црним космосом. Свест разарају бројеви, растојања, опсези које човек не може чак ни да замисли. Без религије космос постаје страшан, хладан и неразумљив. Човек се боји ових размишљања. «Жене не знају, кога да воле, мушкарци не знају, чему да служе». Људи крију унутрашњу збуњеност иза рутине свакодневних послова, личних и материјалних успеха, помешаних са краткорочним задовољствима. Идеје о вечности, су забрањене у

потрошачком друштву. Човек се постепено претвара у ствар која постоји у вештачки направљеном свету-механизму, и која врши функцију великог... или веома великог или веома малог зупца на зупчанику, за кога питање животног смисла не постоји.

Смена протестантизма атеизмом није изменила оно главно — човек подсвесно продужава да себе доживљава као безначајну нулу, од које ништа не зависи. Страх од хладног и немилосрдног протестантског Бога који невине људе осуђује на муке, замењује атеистички страх пред џиновском Тајном, која се, према истој тој логици, не може достићи, зато што коначно не може да прими бесконачно. Атеиста може себе сматрати центром васионе али то не мења суштину ствари. Одада космос за њега представља бесконачно велики неразумљиви механизам, на кога он никада не може утицати, зато што коначно не може утицати на бесконачно. Нема ни душе, ни духа, само слепа игра стихије, која тежи ка апсолутном миру — смрти. Атеизам, који је човека назвао случајним склопом молекула, убио је последњу шансу за хармонију са Космосом. Ћутање и бесконачност џиновских простора истиче ништавност и бесмисао људског постојања. Бучне изјаве о покоравану природе се утишавају. Акценат се ставља на усавршавање пегли и телефона.

Оптимистичка вера атеиста у своје неограничене могућности разбила се у парампарчад у судару са стварношћу. Веома брзо је постало јасно да се ни појединац, ни група људи не може супротставити новом божанству које се зове Тржиште. Ако чланови новог друштва нарушавају закон Тржишта, они ће пропасти. Милиони сличних њима неће их чак ни прескочити. По закону Тржишта, они који су пали просто ће бити прегажени. А то је страшно, зато што је нељудски. То је предокушање пакла.

Да га не би смрвили, човек је принуђен да извршава законе Тржишта исто тако пажљиво као што је некада извршавао Божје законе. Величина Тржишта је постала толико огромна, да су људи изгубили самоувереност. Сви су признали, да нико на планети није у стању да управља понашањем Тржишта. Протестантизам је,

одбацивши свештенство и оставивши човека насамо са Богом, замењен атеизмом, који је поставио човека насамо са Тржиштем. Променило се божанство, али је суштина остала иста — апсолутна зависност од несхватљиве моћне силе, пред којом се човек мора покорити. Разлика је само у томе, што је једна сила захтевала да будеш човек, а друга — животиња. Тржиште је приморало човека да тражи одговоре на сва питања у економији, управо онако како је донедавно тражио одговоре у Откровењу.

Новорођена цивилизација је, без обзира на свој континуитет са древним погледима на свет, била принципијелно нова. Рим и Грчка, ма колико логичне те државе биле, подизале су, с тачке гледишта логике, нерационалне храмове целом пантеону богова, па и олтар непознатом Богу. Световна цивилизација није подизала ништа осим храмова Тржишту. Банке, трговински центри, супермаркети и берзе од свог настанка нису представљали обична здања. То су култне грађевине, храмови, намењени да својим луксузом пригњече и заслепе појединца.

* * *

Распад хришћанског морала се одвијао таквом брзином, да је друштву претио хаос. И тада су се оци-оснивачи замислили над проблемом изградње новог темеља. Они су узели нешто од протестантизма, нешто од паганства, нешто од древне филозофије, посебно од Протагоре (човек је мера свих ствари), све су то помешали са атеизмом, и из тако звучне смесе изродили парадоксалну теорију хуманизма. Проглашавају се различита права и слободе, која од почетка нису намењена свима, већ само људима «прве сорте» на рачун експлоатације људи «ниже сорте», за које не важе те благодети хуманизма.

«Бела и мека», теорија хуманизма, са свим својим правима и једнакостима, у пракси представља превару. Ствар није толико у расистичким амбицијама, колико у елементарним прорачунима.

Животни стандард, на који претендује западноевропејац, није чак ни теоретски могуће обезбедити преосталом житељима планете. Нема довољно ресурса да би свако, од шест милијарди људи, могао имати западни стандард живота. Становништво САД, које чини око 5 % становништва планете, троши 40 % земаљских ресурса. Ако би се такав ниво потрошње обезбедио за још 5 % становника, то ће износити 80 % ресурса. А за још 2,5 % становника, испоставиће се да су ресурси 100% искоришћени. Узимајући у обзир да је тржишна економија задужена да пружи висок ниво потрошње, не треба заборављати да она може постојати само при непрекидном расту потрошње, иначе умире. Имајући ово у виду, слика постаје сасвим суморна. Али чак и ако се вредност од 12,5 % не би повећавала, шта да раде преосталих 87,5 %? Да користе марсовске ресурсе? Ако се сви житељи планете, обрађени пропагандом либералне демократије, усмере на живот по западним стандардима, они ће морати да ову планету и друге њој сличне, експлоатишу западним темпом. Али то чак ни теоретски није могуће, као што је претходно показано. И САД то добро зна. Ми такође морамо на крају схватити, да је сва та либерална теорија намењена искључиво за стварање услова, који погодују пљачки других народа и земаља. Рецимо још и то да је Енглеска вешто ширила теорију Адама Смита, сама се притом користећи принципима који су супротни тој теорији (протекционизам). До данас су те теорије ојачане, унапређене и представљају огромну опасност за цело човечанство. Али још већа опасност долази од снага које лансирају те теорије (више детаља њима биће дато у другој и трећој књизи).

Толико о хуманизму, злој доктрини која се родила од протестантизма. Под лепим речима о слободи и једнакости од самог почетка се подразумева неједнакост којом се људи деле на изабране и одбачене јер је и теоретски немогуће учинити све изабранима.

Данас теорија хуманизма води свет у катастрофу. Ако се ништа не буде урадило, биће много крви. Ако се покуша ослобађање од њеног притиска, то такође без крви неће проћи. У сваком случају

биће крвава варијанта. Данад се испоставило да је пет милијарди људи просто сувишно. Они нису потребни чак ни у својству робова, јер у веку техничког прогреса није потребно толико «послуге». Како хумана цивилизација планира да реши овај проблем, то је посебна тема коју ћемо размотрити у наредним радовима. Засада подвучимо, да ова ситуација има чисто сатанистички карактер. Кнез овога света улази у сваки дом, и људи га прихватају. Затим ће брат устати на брата, отац на сина.

Данас је покренута активна кампања за коначно решавање проблема «сувишних људи». Постоје научне технологије за «хумано» уништавање људи. То се постиже блокирањем животно важних фактора, посебно морала исл. Данас се уводе модели понашања који активирају механизам самоуништења. Потрошачка култура само споља делује безбрижно и весело. Иза сјајне фасаде одвијају се страшни процеси. Већина просто не види, како се циновска опруга сабија. Све има своје границе, и процес ће брзо кренути у супротном смеру. Опруга ће се отпустити. У првом реду добиће своје они који су сада убеђени да све оно о чему овде пише није њихова ствар. Биће највише кажњени они који мисле да живот могу проживети слично кактусу, просто уживајући на сунцу и не мислећи ни о чему што би било слично овоме.

Данас су многе очигледне чињенице «замагљене», али као што хуманисти ни раније нису имали илузија о једнакости, тако их немају ни сада. Раније су они у току исте године мирне савести усвајали и Закон о правима човека и правила трговине робљем. Зато што робови нису представљали грађане. Сада они прихватају све врсте «хуманих» програма за смањење броја становништва, дајући им милозвучне називе попут «планирање породице», «заштита материнства и детињства». Та господа жели да жртвује новац само за неке од ових програма. Али кад се схвати чиме се ти програми баве, коса се диже на глави.

Приметимо уз то и да је у свом логичком развоју, теорија хуманизма довела до фашизма. Европско друштво није осудило

Хитлера за оно што је радио, већ за оно што је говорио. Европејци су вековима експлоатисали индусе и црнце, али су то називали просветитељском мисијом и ослобађањем угњетених. Хитлер је хтео да се позабави истим тим стварима, и да су његове жеље биле умотане у лепе речи, прибројали би га у ред великих освајача и просветитеља. Али он је своје намере отворено показао, и зато су осудили његово «просветитељство».

* * *

Октобра 1943 године Химлер је у Позену групи високопозиционираних есесоваца изјавио: «Наш морални дуг пред народом је — уништити људе који су желели да униште нас. Већина вас не зна шта то значи видети гомилу од сто тела, или петсто, или хиљаду. Проћи кроз све то и — осим неколико изузетака — остати пристojан човек — ето шта нас је ојачало. То је славна страница наше историје, коју нико други никада није написао нити ће написати. Гледајући тела јевреја, почињеш да схваташ величину нашег племенитог дела». Ове програмске речи сведоче о феномену запада, који је средином XX века у центру цивилизоване Европе изродио огроман број звери у људском облику. Мерено историјским мерилима, у једном трену су дотада мирни грађани постали љути вукови. Сличне ствари се не дешавају из чиста мира, свака таква прича има своје узроке. Предуслов фашизма су била четири века «просвећивања», када су африканци, индијци и остали људи који су се разликовали од европејаца, били прибројани другој (трећој) врсти. Стотине милиона људи «ниже врсте» је било принуђено на робијашке радове у корист запада. Једина њихова кривица била је у томе, што су они били другачији и слабији.

Некада давно, у IV веку пре нове ере, предак Француза, келтски вођа Брена опустошио је Италију и разорио Рим. Непобедиве Римљане је приморао да плате данак. Док су они мерили злато, прикупљено за плаћање, Брена је на тас са теговима бацио свој

огромни мач. Као одговор на протесте Римљана изговорио је: «Тешко побеђенима!» (Vat victis). Данас народи Европе, Русије, Азије итд. побеђују сами себе. Тешко побеђенима!

На костима слабијих изникла је теорија грађанског друштва и конкуренције. Њена суштина је у томе, да се економски успешан део друштва удружује у посебну класу грађана, у грађанско друштво, чији је циљ — заштитити се од опљачканих. Државна машина почиње да посматра своју улогу у угњетавању слабијих. Подела се врши по економским одликама. Ако је хришћанска теорија за природно стање друштва проглашавала љубав, то нова теорија природним стањем друштва проглашава рат свих против свих (конкуренцију). Чланови једног друштва морају ратовати један против другог управо онако као што су раније ратовали против непријатеља. Јачи мора да гради своје благостање на несрећи слабога. Или ћеш ти појести, или ће тебе појести. Разлика је само у томе, што нови облик људождерства мора да буде цивилизован, у оквирима закона које је одредила држава. Убијати се може, али само по закону. Ако убијеш конкурента, уништиш га, смрвиш, али по закону, грађанско друштво ће те узвисити. Грађанска влада као главни задатак закона подразумева очување конкуренције. По дефиницији оснивача политичке економије Адама Смита, таква држава «неминовно постаје заштита богатих од сиромашних».

Од тада се ситуација још више погоршала. Ако се раније одобравала грамзивост само на рачун људи «ниже врсте», сада се одобрава свака врста грамзивости. Да би се одржали у касти изабраних, више није довољно бити просто човек «прве врсте». Ако ослабиш, и тебе ће појести твоји пријатељи «прве врсте». Да се то не би десило потребно је не веровати никоме, немати никакве принципе и цео живот служити једном богу — новцу. Баш служити, зато што у одређеном тренутку новац престаје да утиче на благостање. Животни стандард веома богатих људи не зависи од тога, да ли ће они наставити да раде или не. Али они раде, зато што ако би престали,

они не би просто испали из елите већ би били уништени. И то од својих.

Комуникација међу људима највећим својим делом почиње да се врти око профита. Ако од разговора с вама нема профита, он се посматра као бесмислен. Морално је само оно што је профитабилно. Паметно је само оно што је профитабилно. Ако си ти паметнији, докажи то, покажи новац. Те «истине» су постале саставни део крви и мяса новог друштва. Ништа нема лично, ништа није свето, само посао — то је парола финансијске елите.

Узгред рецимо да финансијска елита служи управо новцу. Дајући му све своје време и снагу, она заузврат не добија ништа. Не дешава се реално увећавање богатства, мењају се само виртуелне цифре. Узимајући у обзир да је финансијски успех обрнуто пропорционалан присуству морала, елита грађанског друштва се формира од најнеморалнијих људи (то је термин финансијског стручњака - милијардера Сороса, који је предложио да се бизнис избаци изван граница морала, то јест да се легализује његов неморал). Сличне изјаве су давали и други милијардери. Трамп јавно говори да су хришћански принципи неспојиви са бизнисом. И постаје још богатији. «Него помислише да је играчка живот наш и живљење - празновање зараде, јер такви кажу: треба од свакуда, па макар и од зла, стицати!» (Прем. 15:12).

Да би се оправдало друштвено раслојавање, настаје теорија социјал-дарвинизма. Уместо за породицу, где старији брину о млађима, сада се друштво проглашава за дунглу, где преживљава најјачи и «гешко побеђенима». Принцип, по коме су се градили односи међу државама (конкуренција, освајање) никада се није преносио на односе међу лицима унутар државе. Такви односи први пут почињу да се негују у новом типу друштва, које, ругајући се здравом разуму, себе назива хуманим. Човек се проглашава за животињу, која се налази на вишем стадијуму развића у односу на друге животиње. Високоразвијене животиње се деле по истом принципу као и обичне — по пореклу. Ако се раније аристократизам

схватао као особина духа, то се сада аристократе почињу одређивати по сорти, као коњи. Врхушка, одвојена од народа, изгубивши веру, спушта се у раван малограђанских тежњи. Почиње процес труљења. И поново се дешава како је писано у Библији: «Свако царство, које се раздијели само у себи, опустјеће» (Мат. 12:25).

* * *

Широм света делује огромна машина за прање мозга која до крајњих граница заглупљује људе. Пропаганда активно убеђује широке масе да све што се дешава представља природан ток и поредак ствари, који се, због тога што је природан, мора трпети. Маса, схватајући живот као јединствену могућност да добије задовољство, настоји да до њега дође још брже. Долази до појаве масовног криминала. Никакве полицијске мере не могу да зауставе његов раст, зато што је нестало главни полицајац — религија, која буди савест сваког човека.

Западно друштво је пало под власт закона, који није изведен из Откровења већ из исте оне логике, преко које се може доказати да је оно што је црно, у ствари бело. Ако је код древних људи изнад закона постојала сила чију је вољу извршавала људска власт, то с почетком описаних процеса врховна власт губи свој људски елемент, свој ауторитет. Расцепљена теоријом Монтескјеа на три дела, извршну, законодавну и судску, власт прелази из руку човека у руке закона. Светом влада нови владар, Закон. Гласовита фраза «власт закона» означава у пракси власт правника. У коначном резултату власт ће узурпирати онај, ко плати правницима, дакле - капитал. Последице власти капитала су ужасне, што схватају практично сви велики мислиоци. Критика запада није се родила у Кини нити у Африци, већ на западу. Е. Хантингтон, филозоф и политичар, у «Сукобу цивилизација» отворено пише: «Запад је — једина од свих цивилизација, која је показала... разоран ефекат на све остале цивилизације...»

ДЕО ЧЕТВРТИ: ДРУШТВО НОВЦА

Глава 1: Нова форма државе

Религиозна страст према богатству, скромност и строга морална правила као и робови у лицу «одбачених» и «човеколиких», су фактори који су подстицали економију, и заузврат довели до тога да се протестантски модел привредног развоја државе покаже у свету као модел који омогућава војну надмоћ. Историја је пред све монархије поставила избор: или ће вас освојити привредно развијени суседи, или развијајте привреду и издржавајте одговарајућу војску, што је могуће само уз одрицање од вере — која је главна препреке на путу развоја економије. У супротном је обезбеђена окупација од стране јачих суседа. Изаберите: или окупација или пропаст вере која је темељ монархије. Обе варијанте су подједнако смртоносне.

Вера — то једино оправдање власти монарха — одређује његову власт као власт од Бога. Ако друштво губи веру, у очима народне масе монарх се претвара у диктатора, насилника и преваранта, а монархија — у тиранију, најнестабилнију од свих могућих друштвених конструкција, која је услед природних разлика осуђена на пропаст.

Свет се дели на два типа друштва. Један од њих уништава своју традицију и веру, добијајући заузврат привредну и војну моћ. Други тип друштва чува своју веру и традицију, због чега се лишавала световне моћи. Овај свет је подељен између западних земаља. Образују се два система живота. Велика река човечанства се поделила на две струје које теку у засебним правцима.

Европски монарси су били први који су за мање зло сматрали губитак вере. Вера је била принесена на жртву прогресу. Заузврат је добијена војна моћ. Свет се нашао под влашћу Европе. Земље које су сачувале своју веру, културу и традицију постале су зависне. Запад је

на дуже време постао «кнез света». То потврђује древну причу: ако продаш душу, задобићеш свет.

Нова стварност је поставила питање: ако Бога нема, на чему је онда заснована власт монарха? Испало је да су они узурпирали власт. Свест о томе да живиш под влашћу насилника води ка настанку одговарајућих тенденција. Настаје нови поглед на свет који отпочиње борбу за правду, схваћену логиком атеизма.

Ни једна монархија се није могла супротставити тој тенденцији. Дуж целог света преваљао се талас револуција против самодржавности. Под узвишеним паролама борбе за слободу и права, једним краљевима се одсецају главе, други монарси се лишавају власти претварајући се у својеврсну историјску знаменитост.

Кад је историја општро поставила питање — или моћ, или вера, — све традиционалне цивилизације су или измениле облик државности или сишле са светске сцене. Нашла су се само два узетка: Израел, који у том тренутку и није имао своју државу, и Русија са највећом територијом на свету.

* * *

У новом свету настаје ново питање: одакле треба узети власт? Свима је јасно да је теорија анархизма, која негира власт, у пракси немогућа, исто као што су немогуће и утопије Кампанелија, Мора и њихових следбеника, зато што воде ка слабљењу друштва у целини. Друштву је потребна легитимна власт, која га обједињује у јединствени организам. Али одакле узети власт у новонасталим условима? Чиме ће нови владари оправдати своје право на власт? То је озбиљно питање. Ако је раније власт била од Бога и била оправдана Богом, односно, монарх се сматрао представником Бога на земљи, за атеистичко друштво је такво објашњење било неприхватљиво. Диктатура, тј. власт насилника над жртвом, такође није ваљала. У атеистичком друштву диктатура постаје нарочито неодржива. Ако је раније свака новонастала диктатура тежила да се

преобрати у монархију у циљу оправдања стечене власти, у атеистичком друштву се показало да је сличан преображај немогућ. Зато што Бога нема и све је могуће. У најбољем случају агонија друштва би почела са смрћу диктатора, а у најгорем — у време његове владавине.

Није преостало ништа друго, него да се позајме идеје од древних института демократије. Према тим догматима, извор власти треба да буде непосредно - народ. Он представља основу власти и њено оправдање.

Оци-оснивачи либералне демократије тежили су ка изградњи идеалног друштва. Они су, колико год је то могуће, узели у обзир све недостатке прошлих демократија. Реализовали су теорију поделе власти, како би се спречило груписање власти и избегла њена узурпација. Затим су ограничили рок владавине изабране власти, јер неограничена владавина аутоматски води ка диктатури. Да би се предвиделе и неутрализовале све опасности, у теорију либералне демократије је уложен искрен труд целе плејаде најумнијих људи.

Ипак, творци нове државне конструкције нису могли да превазиђу главну препреку. Угаони камен сваке демократије су избори. Народ мора да изабере власт. И то, свесно да изабере, а не да нагађа или да испуњава туђу вољу. Изабрати — значи из мноштва људи одредити најбоље. Демократија би од лепе теорије могла постати реалност само под условом да народ врши свесан избор. И управо на том, наизглед разумљивом и простом принципу, су демократе саме себи скочиле за врат. Да би се јасно схватило, због чега се то десило и зашто није могло бити другачије, размотримо савремену теорију демократије.

* * *

У теорији демократије тврди се да се власт не осваја силом. И да није дата од Бога. Власт бира сам народ. Народ, схваћен као извор и оправдање власти, бира најдостојније којима поверава власт. Да

демократија не би прерасла у диктатуру, власт се поверава на ограничено време, по чијем истеку она прелази у руке следећег изабраника. Ако изабраник не може да одговори својим обавезама, народ ће изабрати другог. У томе је суштина демократије.

На први поглед све изгледа разумно. Али има једно велико «АЛИ». Реч је о томе да су за вршење свесног избора неопходна знања. Не површна и делимична, већ дубока знања. Позив: «бирајте срцем» потврђује да организатори избора признају недостатак знања код народа. Без знања је избор немогућ. Ви нећете изабрати лек, ако немате одговарајућа знања. Не може се бирати по лепоти паковања, зато што ће то бити избор паковања а не лека. Такође је немогуће «срцем» одредити који је бољи научни рад од два представљена рада, ако не поседујемо одговарајућа знања. Ако човека који нема одговарајућа знања на неки начин натерате да изабере, он ће изабрати омот рада, а не труд; паковање, а не лек. Војници не могу бирати своје команданте управо због недостатка знања. Ако би се организовали војнички избори, на власт би дошли они који су красноречиви и који умеју да манипулишу жељама војника. Свенародни избори се свode на отворену глупост, зато што народ, као дете, увек даје предност омоту а не садржају. Народни избори у духу: «гласај срцем» увек се свodi на форму, а не на суштину. Са истим успехом је могуће организовати свенародне изборе лауреата за Нобелеву награду у категорији «нуклеарна физика». Најужасније је то што ће народ, ако се правилно организује предизборна кампања, заиста изаћи да изабере најбољег физичара. На таквим изборима може да победи свако, осим првог научника.

Историјско искуство потврђује да је у великим колективима демократија у принципу немогућа. Несагласност између демократије у теорији и демократије у пракси је примећена давно. Тим поводом је написано хиљаде књига, које нису познате слободној јавности (бирачима). Ж.Ж. Русо пише у «Друштвеном договору», да само монархија може бити једини облик владавине у великим државама. Демократски принципи су могући у малим заједницама попут

древногрчког полиса или савременог села, где људи свесно бирају зато што се међусобно познају у стварном животу, а не преко спотова и плаката. Знају да је Иванов — пијаница и ленштина, а Петров — домаћин и трезвењак. Ова знања омогућавају да се свесно изабере старешина села. Народ не може изабрати руководиоца армије или економије, а тим пре, не може изабрати ни владара.

* * *

Круг је затворен: народ нема знања; без знања нема избора; без избора нема демократије. У Француској, Русији или САД нема никакве демократије. Мит о демократским изборима у овим земљама је — смишљена лаж. Слободни сте да изаберете којом ћете руком пуцати, десном или левом, а куда се пуца, то не ви не одређујете, то чак не одређује ни председник. Све одређује систем. Кандидати свих партија се ни по чему међусобно не разликују. Све разлике су, као прво, небитне, а као друго, смешне. Једни изјављују да ће смањити порезе за 0,5 %, а други обећавају да ће урадити то исто за 0,4 %. Ако ви ово називате избором, онда се може завидети вашој машти.

Када се достигне критична маса друштва, демократски принципи се трансформишу у принципијелно другачији систем који нема ништа заједничко са теоријом демократије. Власт, доступна за све, привлачи најразличитије снаге. И то, у првом реду капитал, зато што власт предстаља најкраћи пут до профита. Да би се дошло до власти, треба примамити што је могуће више бирача. Пошто предизборна кампања захтева велика средства, борба за власт је могућа искључиво између представника капитала. Кога год бирачи да изаберу, власт ће се попунити представницима капитала. Демократија се претвара у параван иза кога се крије олигархија тј. у варијанту плутократије, умотану у пароле «слободе и једнакости».

Покушај да се, кроз систем избора бирача, прекине зачарани круг (то јест да народ најпре изабере најдостојније, а да они, са своје стране изаберу власт) такође ни до чега није довео. Све се у пракси

свело на формирање групица и на њихову борбу око државних јасала, портфеља и других повластица.

Мислиоци просветитељске епохе су тражили излаз, али га, нажалост, нису нашли. Оци-оснивачи су се надали да ће ову замку заобићи посредством образовања, претпостављајући да ће сам народ, ако буде имао знања, моћи без манипулација да изабере најбоље. Прошли су векови, али се свет ни за јоту није приближио остварењу тог сна. Пракса је показала: дати народу довољно знања потребних за изборе, је у принципу немогуће. Прво, нису сви подједнако способни за учење. Друго, немогуће је све посадити у школску клупу. Треће, многи просто не желе да уче. Четврто, осим теоретских знања потребна су и практична. Тешко је чак и помислити, да народ може стећи такву праксу. Тим пре, што многа од тих знања чине државну тајну. Људи могу научити читање и писање, научити хемију и земљорадњу, медицину и грађевинарство, музику и спорт. Али та знања не елиминишу неукост у оном смислу у коме се то овде подразумева. Образовани, као и необразовани, на исти начин излазе да «бирају», чак и не размишљајући о томе шта ће изабрати. Дакле, образовање не смањује проблем и у том смислу не доноси никакав резултат. Али, ако чак и допустимо фантастичну верзију, да су целом народу неким чудом дата знања, ни то неће ништа променити. Избор је свакако немогућ. Свако ће третирати ситуацију са личних позиција, на његов избор ће утицати хиљаде околности које немају никакве везе са избором власти.

Испоставило се да је демократија клопка, а да су се демократе претвориле у демагоге који спекулишу са емоцијама и неразумевањем простих људи. Савршено знајући да људи не могу направити никакав избор, они их, без обзира на то, подстичу да бирају. Мало је демократа који би се могли назвати поштенима; у суштини «слепи су вође слепих... а ако слепи води слепога, оба ће упасти у јаму» (Мат. 15:14). Сви остали су — или просто глупи, или паметни с тим да се ни једном у животу нису замислили над основама демократије, прихватајући вером њене основне постулате. Од «свете краве»

демократије по правилу имају користи цинични преваранти-примитивци који нису способни да верују ни у шта друго, сем у новац. Онај ко гласније од свих иступа «за демократију» је или потпуни идиот, или потпуни преварант. Демократија која већ неколико векова разједа наше друштво, у суштини је исто тако страна појава за традиционалне земље, као што је то канибализам. Она је наметнута свим земљама против њихове воље, низом превара, манипулација свешћу и извртања истине. Под видом права и слобода демократија гради повољне услове за све облике порока. Начин на који она уништава темеље друштвеног живота у потпуности се поклапа са начином деловања ћелија рака које разједају организам.

* * *

Проблем је присутан и нико га не може негирати. Али уместо његовог решавања, почиње прилагођавање на проблем. Оперишући усађеним шаблонима, демократе упорно тврде да све невоље потичу од лоших појединости државног механизма, то јест од лоших људи који су дошли на функције и од лопова. Ако се лоши функционери замене добрим, ситуација ће се исправити. Народ с радошћу прихвата ове «драгоцене савете» и поново излази да бира «поштене». Али са сваким новим изборима ситуација не само да не постаје боља, већ напротив, постаје све гора и гора. После сваких нових избора расте ниво корупције и неморала. У државним установама скоро да на зиду стоји ценовник за мито. Али људи су толико заглупели да не могу ни да уоче да су њихове невоље повезане са изборима, а камоли да изведу закључке.

Историја је више пута доказивала: покушавајући да изабере најбоље, народ ће неизоставно изабрати најгоре. На демократским изборима стално побеђују најозлоглашенији преваранти. Демократски избори се у великим заједницама увек своде на избор већих превараната. Око тих избора је увек много интрига и међусобних провокација. Обични људи стичу утисак да лоши

кандидати не дозвољавају добрим кандидатима да буду изабрани. Лидери свих партија изјављују, да народ, тобоже, живи лоше због тога што су избори непоштени. Као резултат свега, интелектуална и емоционална енергија народа се усмерава на погрешан пут. Лов на вештице одвлачи пажњу од начелног порока демократске конструкције. Нико не жели да запази да су реални избори у великим друштвима немогући. Платон је сматрао да се у друштву, чији број премашује пет хиљада људи, демократија неизбежно претвара у плутократију.

Највећа грешка је у томе што главно зло људи не виде у систему који генерише преваранте и лопове, већ у самим преварантима и лоповима, то јест у производима система. Ретко ко је способан да схвати да су они у ствари творевине система. Ако се уклоне једни лопови, систем ће изродити друге, исто такве. Ако је конструкција у суштини дефектна, онда је бесмислено мењати њене елементе. Чак и ако би се сви елементи дефектног система заменили идеалним, механизам и даље не би радио.

Људи су буквално ослепели. Нико не види да су проблеми свих демократија међусобно слични, као близанци. У свим «слободним» земљама бележи се пад наталитета и морала и раст смртности, наркоманије и осталих порока. Очигледно је да узрок не треба тражити у особинама функционера, већ у одликама конструкције, али људи, као омађијани настављају да се врте укрут око излизаних фраза. Под компас друштва је постављена секира, и сада оно пливи у опасном правцу. Само се појединци могу издигнути до висине са које се може проценити исправност курса којим се друштво креће. Основна маса људи не може поставити таква питања. Обични људи теже ка срећи у задатим оквирима. Основу њихових главних жеља увек ће чинити тежња да постану део система. Прост човек не може да се запита, чему то у школи уче његово дете. Он сматра својим родитељским дугом да примора дете да добро учи, тј. он потпуно верује систему јер је уверен да ће школа научити његово дете ономе што је добро и што ће му бити од користи. Предавачи, обични људи,

такође не могу добро да процене систем. Они просто прате његова упутства. Очигледно је да је народ потпуно беспомоћан против система. Колико год школа била лоша, маме и тате ће приморавати децу да за своје учење добијају добре оцене. А шта ће у суштини та школа направити од детета, они не схватају и не могу схватити. Зато што су, у односу на мисли тих размера, и сами деца.

Људи сами себи никада не постављају границе. Њих задаје или религија, или Тржиште. О очувању граница брине Отац или Тржиште. Када Оца нема, Тржиште ослобађа све њихове страсти, и они, ничим ограничени, почињу свој рушилачки поход. Најпаветније и најенергичније људе Тржиште претвара у паразите (за то је крив систем а не људи).

Глава 2: Суштина савременог система

Шта у ствари представља систем који се крије иза маске либералне реторике? На каквим је реалним, а не декларативним, принципима он заснован? Да би се одговорило на ово питање, треба се најпре ослободити нагомиланих схватања, којима је облепљена демократија, као што је позоришна огласна табла облепљена плакатима. Стргните са ње блиставе плакате, и наћи ћете се пред неугледном истином. Увидећете да «бирачи» ту играју исту улогу као и кинеске лутке (болванчики) које треба гурнути прстом да би сложено климале главом у потребном правцу, испуњавајући туђу вољу. Данас се избори за власт фактички своде на избор реклама . «Јер ће доћи вријеме када здраве науке неће подносити, него ће по својим жељама окупити себи учитеље да их чешу по ушима» (2 Тим. 4:3).

Традиционална власт управља народом преко принуде и убеђења. Власт, која себе назива демократском — преко манипулације свешћу и завођењем. Да би схватили шта је то манипулација, рецимо о њој пар речи. Политичка манипулација — то је када се под плаштом демократије (власти народа) народ пљачка. Психичко

деловање на жртву се врши неприметно. Циљеви манипулатора су скривени зато што резултат, који ће се добити на крају, није користан за жртву, а претпостављена штета се увек скрива. Манипулација не сме бити примећена од стране објекта манипулације. Када се покушај манипулације открије, и када раскринкавање постане могуће, тада се акција обично суспендује. У супротном би откривени покушај манипулације нанео манипулатору значајну штету. Раскринкавање саме чињенице манипулације не треба да доведе до разјашњења крајњих намера. Због тога се пажња поштоване публике преусмерава на неки звучан догађај. Најпростији пример успешне манипулације је реклама. Привлачећи вас на све начине, она вас подстиче да се растанете од новца.

Технологије манипулације су ефикасне онда када су народне масе доведене у аморфно стање и стање неморала. Демократске владе су принуђене да код људи формирају потрошачку и егоистичку свест како би се одржао систем манипулације. У таквим друштвима власт не добија онај коме је Бог дао разум да схвати ситуацију и срце способно да воли цео народ, већ онај ко је организовао најспектакуларнији, најинтересантнији и најпривлачнији шоу. У демократији нико од конкурената за власт не тежи да преобрати бирачко тело «у своју веру», зато што је они ни немају. Зато што су и они такође инструменти у игри чије се размере простиру ван граница њиховог поимања. Сви ти кандидати, који као деца понављају «чаробне речи» о слободи мишљења, не схватају да то нису ништа друго већ позе и фразе. Мисао, ослобођена од принципа и јасних оријентира, у стварности увек представља инструмент у туђим рукама који ради против друштва. Циљеви свих људи које данас називамо политичарима, налазе се на истом нивоу као и циљеви најпримитивнијих малограђана. Они теже ка власти искључиво зато што у њој виде средство за достизање својих циљева. Лепе речи, на којима су они тако дарежљиви у време предизборних кампања, — представљају само параван. У пракси се демократија своди на борбу финансијских група за власт. Све остало је — реторика, којој је

циљ заглупљивање народа. Побеђује онај, чија обећања делују вероватније и природније. Да би се победило у таквој врсти такмичења, треба, као прво - располагати финансијским и административним ресурсима, а као друго – треба нудити оно што произилази из жеља народа, а не оно што произилази из реалних могућности. Ако народ жели све и одједном, то значи да ће победити онај ко га може убедити да ће му дати све и одједном. Наравно, ни о каквом испуњавању предизборних обећања, априори, не може бити ни речи. Народ овде наступа у својству бесплатних статиста који су позвани да отимању власти дају привид легалности.

Савремени кандидати задивљујуће личе на заводника који девојци обећава брак а искрено и не помишља на венчање. А као што је познато, други пут ће је већ лакше завести јер она нема шта да изгуби. Демократски избори су се свели на обећања брзог материјалног просперитета и задовољења различитих жеља разних група становништва на чије гласове заводници рачунају. Они балансирају са најразличитијим обећањима, прерачунавајући шта ће донети више гласова.

Прилагођавајући се маси и утонувши у окорели популизам, конкуренти за власт, у име народа пљачкају тај исти народ. У пракси је, уместо демократије, добијен крајње крхки систем који живи искључиво на рачун огромне војне надмоћи. Данас, када војни паритет почиње да се заснива на напредним и јефтиним технологијама, да би издржао притисак традиционалних цивилизација, запад захтева обнову општећене арматуре друштва тј. обнову религије и традиције. Због тога је атомизирану масу егониста потребно поново преобратити у чланове друштва, односно у јединствен народ. Неопходно је зауставити пад морала, обновити појам поштења, превазићи себичност и равнодушност. Такав резултат се може постићи само повратком религије у својству главног оријентира. Како то учинити у «хуманом» друштву, где се тврди да је педерастичја — невини несташлук и неутуђиво право просвећеног човека? У Откровењу је речено «ко би мушкарца облежао као жену,

учинише гадну ствар обојица; да се погубе; крв њихова на њих.» (Лев. 20:13). Никавог компромиса не може бити између хуманизма и Откровења. Вируси су изашли на слободу, и неће добровољно поћи у кавез.

* * *

Ж. Ж. Русо у «Друштвеном договору» пише да је демо-кратија могућа у друштву које је сачињено од богова. Обратите пажњу, чак не ни од светаца, већ управо од богова. Али човечанство је далеко до стања светости. Осим светости, потребна му је још и способност да изабере власт. Не да нагађа или да испуњава туђу вољу, већ да бира.

Демократија се у пракси претворила у фарсу и утопију. Илузија се расплинула у додиру са реалношћу, као снешко белић у пролеће. Суочивши се са немогућношћу изградње слободног друштва, о коме су сањали њени оснивачи, демократе су почеле да граде друштво илузија. Ради тога су жртвовали религију, традицију и културу. То је омогућило да се очува привид демократије и контрола над масом. Владе свих демократија су осуђене да иду популистичким путем, прилагођавајући се малограђанском нивоу схватања. Да би такав ниво владавине неко сматрао оправданим, треба да је и сам малограђанин, чији осећај среће није проузрокован бригом о свом народу већ могућношћу да на рачун народа решава своје ништавне проблеме.

Глава 3: Чудовишта

У кључне тачке западног друштва су буквално забијени клинови. У једну руку - Тржиште. У другу руку — привремена власт. Једна нога је прикована Атеизмом. Друга нога је закована Жељама. У таквим условима је немогуће слободно деловање. Када би власт била непроменљива, постојала би бар теоретска могућност да се друштво врати у нормалу. Али у систему који константну смену власти проглашава обавезним условом, власт ће увек припадати Тржишту.

Кад би се на свака четири дана мењао власник аутомобила, фабрике или кафане, ни од аутомобила, ни од фабрике, ни од кафане не би остало ништа. Да би се васпитао један човек, потребно је најмање 20 година. Повремено васпитавање значи - одсуство васпитања.

Повлачећи паралеле и узимајући у обзир разлике у величини, запажамо да је четири године за земљу— исто што и четири дана за кафану. За васпитање човека је, као и за васпитање народа, потребно скоро цело једно поколење. У свету нема ни једног јединог примера успешно вођеног домаћинства без домаћина, нити васпитања без васпитача. САД опстају више од два века само зато што никада нису имали ту демократију о којој сами говоре. Они су увек имали непроменљиву власт. Мењао се само мали део врха леденог брега. Подводни део је остајао непромењен. СССР је опстао 70 година захваљујући привидној демократији. То је, реално, била константна власт, диктатура КПСС. Да су Совјети почели да организују изборе, Русије би нестало још пре 1930. године.

Наша планета личи на брод који је скренуо са курса и коме се рупа на дну повећава. Ако се тако настави, све глобалне катастрофе ће, пред надоласећим проблемом, личити на дечју игру. Привремена власт делује на друштво као малигни тумор. Једног дана тумор ће убити домаћина. Али најстрашније је што то никога не занима. И то у првом реду не занима такозване јавне политичаре, који су се завукли у све канале власти као што се први завлаче у болесно ткиво.

Ситуација се објашњава привременом природом власти. У демократији власт тежи да пре свега сачува себе, а не друштво. У демократији нема оних који би могли да мисаоно обухвате размере дешавајућих процеса, нити за то уопште има времена. Пошто очување власти у пракси значи манипулацију свешћу, демократије целог света не баве се ни са чим другим, осим манипулацијом. У свим владама на свету седе заплетени људи који ништа не схватају. Само на тај начин се може објаснити, зашто влада дозвољава «слободним» медијима да у прах мељу свест њиховог народа. Људи у власти су

купљени лепим речима о «слободи и једнакости», и као резултат тога су ослепели. Од владара, претворили су се у администраторе процеса, чију суштину не разумеју, нити желе разумети.

Гвоздени окови су замењени оковима свести. Нови тоталитаризам претвара савремене људе у хипнотисане робове. Народ не може, чак ни теоретски, да разбије такве окове. Али он се може угледати на потенцијалну елиту, која поступа у складу са високим циљевима и самим тим заслужује поверење народа.

У демократију су, од самог њеног настанка, уткана два механизма самоуништења. Први — на власт се не долази због бриге за добробит друштва, већ због могућности да се то друштво пљачка. Други механизам је - ограничен мандат владавине којим се човечји егоизам квадрира. Овај систем негује немилосрдне грабљивце -егоисте, који систематски уништавају виталне ослонце друштва. Делује нелогично да се ради тренутног задовољства униште кључни делови бродског механизма, ако сам пловиш на том броду. Али у деловању ћелија рака не треба тражити логику. Уништавајући виталне делове система, оне не размишљају о смислу свог деловања. Да би се загледало у будућност и увидело до чега ће овакав систем довести, потребно је размишљати у планетарним размерама. За то је способан веома ограничен број људи, које демократски систем не негује, већ уништава или приморава да раде на убрзању процеса уништења, што је могуће у условима потпуног неразумевања ситуације. Побољшати демократију је у принципу немогуће.

Глава 4: Култ глулости

Несхватање ситуације убрзава процес уништења. Лакше је потопити брод, кад не знаш да се на њему налазе деца. Познавање реалне ситуације би многе отрезнило, али знања нема. Судаћи по усклађености и доследности деловања, може се закључити да постоје снаге које савршено разумеју природу дешавања. Наведени процеси добијају све већи замах, али им се у Француској, Шпанији, Русији и

другим земљама, нико не супротставља. Корени нечињења влада свих земаља крију се у неразумевању. Корени процеса усмерених против људи су у метафизици. Метафизичке процесе је немогуће схватити тренутним, материјалним начином мишљења. Формално - светом владају људи успаваног разума. Реално – процеси су под контролом сасвим других сила. И оне су усмерене против човека.

Демократија се у пракси претвара у велико зло, велико чак и у поређењу са фашизмом. Њена нарочита опасност је у томе што страшни грабљивац носи добронамерну маску. Искрене борце за демократију оправдава њихово незнање, «јер не знају шта раде». Они упорно затварају очи пред стварношћу, живећи као у сну. Фашизам је бар отворено објављивао своје намере, и људи су имали могућност да се заштите. Демократија скрива своју суштину испод гомиле лепих речи и фраза научног призвука. Демократија не каже отворено: «Или ћеш ти појести другог, или ће тебе појести», не каже: «Пљачкај слабије!» Уместо тога, она проповеда о једнаким правима и о конкуренцији. Демократија не каже у лице да је «човек човеку вук», она говори о неутуђивим личним правима. Не говори отворено о планираном кварењу омладине, као о средству смањивања наталитета у оквиру борбе са пренасељеношћу. Уместо тога, она се залаже за сексуално образовање и права детета. Демократија — то је прави вук у овчјој кожи, који се храни беспомоћним младунцима.

Догмате демократије, који оправдавају и легализују друштвени канибализам, отворено су осуђивали многи западни научници. Али широке масе са испраним мозговима више воле да добијају информације са спотова и плаката, који су специјално направљени да би усадили у свест лажне, а не истините тврдње, којима се подстиче животињски тип понашања. Маса не чита радове научника, нити ће их читати. Размишљања поштених људи, који гласно говоре о опасности, стижу у суштини само до оних који и онако све знају. Да би се те идеје пренеле до широких маса, потребно је, уместо писања књига, оријентисати се на друге доступније начине за преношење идеја. Масама су потребни серијали, шоу програми, цртани филмови

а никако књиге. Али све док се производња тих производа налази у рукама Тржишта, наставиће се кљукање свести нељудским садржајима.

Друштво не види ништа јер га држе у стању дубоке хипнозе. Никада раније народ није био у таквом незнању, као што је сада. Човеку се не даје шанса да стане и размисли о томе шта се дешава. На његову подсвест упорно делују бесконачни серијали, од којих је сваки следећи глупљи од претходног, вулгарна естрада, похотни или агресивни филмови, којима се негује дух егоизма и насиља. Нормалан човек се за кратко време претвара у неморалну животињу, која води апсолутно узалудан живот.

У атмосфери царује ЗЛО. И за то ниси криви људи. Човек је сличан боци, он носи у себи оно чиме су га «напунили». Нико није у стању да се супротстави професионално организованом притиску. Већина људи интуитивно осећа зло, али не схвата ситуацију. Демократија избегава озбиљна питања кријући се иза друштеног наркотика — масовне културе. Отупелој маси све делује јасно и пријатно. Ако би дејство наркотика престало, разоткрола би се ужасна реалност. И демократија би одмах пропала. Да се то не би десило, бучна бујица ни на тренутак не пушта човека из свог тока. Реклама, естрада и телевизија усађују у нашу подсвест бесконачне брендове и слогане, који носе одређену поруку. Они нас прате свуда, и од њих је немогуће побећи. Масовна култура ненаметљиво, али целодневно, држи људе у стању фрустрације. Увек се чује барем нека безазлена мелодија а пред очима се врти реклама. Ту нема информација које су намењене свесном опажању, све циљају на подсвест, на активирање и одржавање животињског принципа. Интересантно је напоменути да је Хитлер наређивао да се на окупираним територијама створи управо таква ситуација. Он је писао: «Робови Рајха морају бити лишени сваког образовања и високе уметности. За њих је довољно да знају слова, да би читали наше указе, да знају најпростије мелодије и да задовољавају физиолошке потребе». Ми данас видимо, да су се сви снови тог најкрвавијег

тиранина у потпуности обистинили. Најопасније и најмучније је то што, купујући музички диск или филмску карту, ми сами финансирамо испирање свог мозга. Нама се чини да нас нико не приморава да се укључимо у ову или ону емисију. Али то нам се само чини. Још како нас приморавају. Само што ми то не примећујемо јер се све ради прикривено. Идеолози демократије тврде да они ником ништа не намећу. Не свиђа ти се садржај на ТВ-у — ускључи га. Не желиш да будеш педер — немој. Не желиш да умреш од предозирања — не боди се. Не свиђа ти се «порнић» — не гледај. Али не одузимај другима право да раде оно што желе. Зато што су они слободни и имају право да направе свој слободни избор.

Изгледа логично. И оно што највише убија у њиховој логици, то је статистика, према којој народ заиста све ово сам гледа, чита, купује и пије. Нико га не приморава. Делује да је то манифестација његове воље. Али они који процењују демократске слободе скромно заборављају да напомену о рекламном ефекту, који се у ранија времена просто и јасно називао — искушење. Данас га активно користе у рекламним порукама и слоганима. Свака реклама је претрпана појмовима «искушење», «грех», «страст». Онај, који се ноћу не спомиње, материјализује се пред нашим очима.

* * *

Човек има природне жеље од којих су неке урођене а неке изграђене током живота. На пример, као и пре сто година и данас ће мушкарац на потпуно исти конкретан начин одреаговати на женске чари. Али музика од пре сто година ће изазвати другачије емоције у односу на савремену музику. Човеку се чини да се то дешава зато што се баш та музика њему не допада, јер он сам прави избор. У суштини, то је формирано укусу, наметнут споља. Као што је раније поменуто, онај ко формира укусе, тај одређује и правац којим се усмерава енергија друштва. Судећи по данашњем правцу, сила која формира укусе има дубоко нехумана начела.

Савремени систем претвара људе у бића која, у принципу, не могу имати високе циљеве. Од народа прави масу, крдо, стадо. У таквој атмосфери чак и јака личност постаје амеба коју окупирају само две мисли: где наћи новац и како га потрошити. Народ се потчињава пороку тражећи само — хлеба и игара. То је добра подлога за сексуалне и наркоманске револуције. Чини нам се, срећа је ту, све је могуће и сви су слободни...

Неко ће можда рећи да и јесте тако. Зашто људима нешто бранити, зашто наметати неко друго гледиште, ако им се допада живот којим живе? Такав приступ би био исправан ако би се односио на цео живот човека, а не на један издвојен тренутак. Наркоман који је узео своју дозу, такође се неко време осећа добро, али ако сагледамо ситуацију у целини, видећемо убрзо распад личности и смрт. Наркоманија, уско гледано, на 24 часа представља рај. Гледано шире, за годину дана — пакао. Аналогно је и са демократијом — тренутно гледано она представља најбољи модел друштва. Али дугорочно гледано, демократски модел је машина за мљење људског меса.

* * *

Свет се променио. Економске поставке Смита и Рикарда, Маркса и Кајнса су одавно неприменљиве на стање савремене економије. Филозофске поставке, развијене без идеје о Богу, одвеле су човечанство далеко на странпутицу. Нико не може да сагледа дешавања у одговарајућим размерама (или се таква истраживања држе у тајности). Све је сведено на тренутно прилагођавање новим идолима, — Транс Националним Корпорацијама (ТНК). Оне се развијају по својим непознатим законима. Судаћи по манирима, то су веома крволочна, опасна и лукава чудовишта, чија је суштина — хладнокрвна тежња за профитом. Парафразирајући Ничеа, то су најхладнокрвнија од свих хладнокрвних чудовишта. Она се хране здрављем и животима људи, претварајући их у робове искушавањем и преварама. Као Прокруст, оне од човека одсецају духовност,

претварајући га у над-потрошача. Ради својих циљева ова бића су спремна на све, све до уништења човечанства. Њихове крајње циљеве је немогуће одредити, али се јасно види да њихов главни циљ није профит. Непознате циновске силе теже ка свом непознатом циљу водећи човечанство у смрт.

Тржиште, као старозаветна змија, не приморава, већ ставља у искушење, не користећи бич или тамницу. Оно ставља свест у окове, блокирајући унутрашњу слободу. Из мисаоних процеса уклања се проблем Добра и Зла. Све се своди на рационалне критеријуме ефикасности и рентабилности. Губи се способност да се ова или она чињеница смести у стабилан координатни систем. Нема ни принципа, ни стандарда. Већина људи осећа да се нешто дешава, али, не умејући да јасно оцени ситуацију, принуђена је да на све затвара очи, проналазећи оправдања за своју равнодушност. Човек постаје бесмислена животиња која нема представу о ономе што је главно — куда иде, одакле је пошао и због чега. Губи се историјска нит. Непознавање прошлости, неразумевање садашњости и неизвесност будућности воде човечанство у пропаст. Ако се ништа не промени, ужасна пропаст ће наступити брзо.

Слика би изгледала мање страшно када бисмо ми грешили у томе што Тржиште сматрамо живом самосталном супстанцијом, али ужас је у томе што је то реалност. ТНК, које формирају Тржиште, су у суштини, без икакве алегорије, жива бића. Њима нико не управља. ТНК имају циновске аналитичке центре, који врше функцију мозга. Они прорачунавају хиљаде опција, одређујући максималан профит. Затим одређују шта је, где и како потребно урадити да би се остварио тај профит. Специјалан систем строго прати испуњавање постављеног задатка. Толеранција не прелази десети па чак ни стоти део процента. Ако менаџери било ког сектора не остваре планирани резултат, систем то препознаје и моментално поставља нове. Оваквим системом човек више не управља, већ га само опслужује, немајући способност да га скрене са заузетог курса.

Тржиште данас одређује правац кретања друштва. Човечанство се налази у власти Тржишта. Ни један човек, ни једна екипа и ни једна држава не може да наруши делатност ТНК. Огромним сумама новца пробијају се рупе у било ком закону, и може се вршити притисак на било коју владу. Ради профита се немилосрдно троше ресурси, загађује планета, негује потрошачки поглед на свет. И то је само једна страна медаље. С друге стране, осећа се све већи пораст егоизма и равнодушности и недостатак духовности. Демократије претварају становништво у плебејце, који «као бесловесне животиње, по природи саздане за лов и трошење, хулећи на оно што не познају, у покварености својој пропашће» (2 Пет. 2:12).

Ако ништа не буде омело овај процес, може се с математичком прецизношћу израчунати тренутак наступања епохе «златног телета». Данас су корпорације већ снажније од многих држава. Ни један демократски председник ни влада, у оквирима демократског система, не могу да им се дуго супротстављају. У случају противљења режирају се услови за њихову смену. Бунтовници ће бити одстрањени на најближим изборима, самоволне ће заменити послушни и све поново иде својим током. При најповољнијим условима бунтовници ће остати на својим позицијама до краја живота, а након њихове смрти «мочвара» ће поново прогутати власт. Крупан пример за то је — СССР.

У условима демократије, влада може само да се прилагођава. Све оне снаге које су усмерене против Тржишта, систем ће прогласити за екстремистичке, и уклонити. Капитал данас образује гигантску финансијску империју за коју не постоје државне границе. За њу је законито само оно што је профитабилно. Све остало је — параван или инструмент. Концентрисавши сву реалну власт у својим рукама, капитал, тобоже, објављује влади: не уплићите се у наше послове. Иначе ћемо пренети свој главни штаб и берзе у неутралне воде, а производњу у земље са кооперативнијим владама. Владе су принуђене да угађају интернационалном капиталу. Председници се утркују ко ће

им ставити на располагање веће повластице - и власт ТНК се шири као малигни тумор, крчећи себи пут фразама о правима и слободама.

Нарастање негативних појава се одвија толико брзо, да је то и људском оку приметно. Ми видимо, како се свет мења. Пред нашим очима се одиграва највећа трагедија, чији смисао већина не примећује. Јасно је само једно: снага, отелотворена у облику Тржишта, тежи да уништи свет. Да бисмо се од ње заштитили, потребни су људи који разумеју суштину дешавајућих процеса и који су спремни да делују у складу са својим схватањем. «Дјечице моја, не љубимо ријечју ни језиком, него дјелом и истином» (1 Јн. 3:18).

* * *

Да би се докопало апсолутне власти, Тржиште уништава све људске и друштвене институције. Рупи се породица, општина, нараштај, нација. Рупе се кључни ослонци државе. По неким прорачунима, веома брзо ће се уместо данашњих двеста држава, појавити више од осамсто. Није тешко дешифровати интересовање ТНК за процесе уситњавања држава. Што је већа уситњеност, тиме је друштво мање способно за отпор (теорија метле и прутева). Људске ћелије (породица, пријатељство) се уништавају сменом система вредности. Уништавање држава се у првом реду постиже кроз уништење морала и етике, а затим кроз слабљење у образовној, енергетској и производној сфери. Такав комплекс мера омогућава да се друштво држи у издељеном стању. У друштву са чврстом структуром демократија је немогућа. Њој је потребан хаос и одсуство снажних људи.

Овде се не може изоставити оно о чему је народу говорио Ничеов Заратустра: «Авај! Доћи ће време, када човек више неће моћи да стрелу својих жеља пребаци изнад човека, и када ће жица на његовом луку заборавити да трепери! Авај! Доћи ће време, када човек више неће рађати звезде. Авај! Доћи ће време најпрезренијег човека који више неће моћи да презире самог себе.» Шта је то љубав? Шта је

то стварање? Шта је то чежња? Шта је то звезда?» – тако пита последњи човек, и жмирка очима. Тада ће земља постати мала, и по њој ће скакутати последњи човек који све чини малим. Његова врста се не да истребити, као ни врста земљине мушице; последњи човек живи најдуже. »Ми смо пронашли срећу« – кажу последњи људи, и жмиркају очима. Они су напустили пределе где је тешко живети: јер им треба топлоте. Повремено узимају помало отрова: то даје пријатне снове. Они још раде, јер је посао забава. Али пазе, да их забава сувише не замори. Нема више ни богатих ни сиромашних: и једно и друго је сувише напорно. Ко би још владао? Ко би још слушао? И једно и друго је сувише напорно. Нема пастира, остало је само стадо! Свако жели једнакост, сви су једнаки: ко друкчије мисли, добровољно иде у лудницу. Имају своје ситно задовољство за дан, и своје ситно задовољство за ноћ: али чувају здравље изнад свега.»

Сваки покушај удруживања «последњих људи» гуши се од стране система. Не, не физички, то је сувише архаично. Данас је измишљен огроман број начина којима се без грубог насиља врши притисак на личност. Од вас ће направити предмет подсмеха, прилепити вам негативну етикету која нема никакве везе са реалношћу, лансирати најневероватнију провокацију. Казниће вас информационо и то ће бити довољно да се сви окрену од вас и од ваших идеја. Зато што за масу није својствено да размишља, да гради сопствено мишљење. Маса увек подражава. Масом управља онај, ко јој изгради објекте подражавања. Треба ли рећи да тај неко није светска влада. И саму светску владу чине људи који подражавају шаблоне које је неко други изградио.

Кад буде завршена прва етапа — политика уситњавања, отпочеће друга етапа — политика уништавања државних граница и породице као институције. Ако све буде ишло по плану, свет ће се одједном претворити у јединствено тржиште. Вредност човека одређиваће се искључиво према његовој куповној моћи. Рађа се апсолутно потрошачко друштво. По својој суштини оно ће подсећати на обрнуту финансијску пирамиду, која је може опстати

само при непрекидном расту економије. То значи непрекидан раст привреде и одговарајући раст потрошње.

Недостатак овог модела је у томе, што неопходност тог раста није повезана са човековим потребама. Раст потрошње треба да се настави чак и после потпуног задовољења свих човекових потреба. У супротном, производи, који су резултат индустријске производње, неће наћи свој пласман, што ће срушити економију, а затим ће се урушити цела конструкција. Управо због тога настају читаве науке за проналажење нових производа који су у ствари човеку потпуно непотребни. Пред нашим очима предмет продаје постаје оно што никада раније то није било. И најмањи пад потрошачке активности забринуће демократске владе више од свега на свету. Ако потрошња пада, почеће да је вештачки стимулишу. Узеће у разматрање све могуће технологије. «Слободну» масу буквално приморавају да купује. Систему није важно шта ћете ви радити са купљеним стварима. Идеално би било ако бисте их бацили у смеће, не распаковавши их, и одмах купили нове са којима бисте поступили на сличан начин. Наравно, такви поступци немају смисла, али само такав приступ гарантује равнотежу између пласмана продукције и раста производње.

Раст брзине и обима трговине претвара човека у нешто попут цеви, кроз коју све брже и брже пролеће бујица углавном непотребне робе. Још је непознато колика је гранична пропусна моћ човека, као цеви, али је она, несумњиво, коначна. Кад потрошачка активност не буде одговарала произвођачкој активности, економија ће се урушити. Затим ће се срушити државна конструкција.

Запад је, по речима Хајдегера, мишоловка, у којој је потпуно изгубљен смисао постојања. И то мишоловка таквог типа да из ње нема излаза, пошто се она, кад из ње излазиш, изврће наопако и опет се испоставља да си унутра.

ПЕТИ ДЕО: О РУСИЈИ

Глава 1: Русија — посебна земља

Да би се разумела ситуација у којој смо се нашли, потребно је размотрити историју Русије у аспекту светске Историје. Русија је посебна земља. Отац наших реформатора, Џефри Сакс, недвосмислено је рекао да Русија има другачију анатомију, њој се не може приступати истим мерилима као према западним земљама. На њу се не може механички пројектовати туђ друштвени модел. Савремену Русију треба посматрати као потпуно нову појаву која се разликује не само од целог света, већ и од дојучерашње Русије. Данашња Русија нема идеолошки оријентир, и у складу с тим, не креће се разумним правцем. Зато је наша земља, која је богата ресурсима, талентима, културом и историјом, принуђена да се прилагођава туђој игри чији су нам циљеви нејасни а чији резултати нам нису од користи. Напавши се у таквом положају, Русија реагује само на тренутне проблеме. Али она ипак има предност која је проузрокована њеном природом. Русија можда не зна шта хоће, али чак и у стању испраног мозга, она тачно зна шта неће. Она осећа да њен циљ не може бити привредни развој ради развоја. Зато је материјални западни модел за њу одбојан, као што је одбојна и влада која се декларише ислучиво као «предузетнички» оријентисана, размећући се својом безидејношћу.

Током целе своје историје Русија је на несхватљив начин усклађивала привредни развој са очувањем основа вере и културе. Реформе Петра I речито показују опредељење Русије тог периода. Тешко је просудити да ли је он схватао да ће сломом вере и традиције поставити бомбу под свој трон. Слом се десио али само у оној мери која је била неопходна за привредни развој. Атеистичке енергије нису у Русији произвеле неповратна разарања у области метафизике, као

што се то десило у западној Европи. Народ Русије је наставио да чува онај минимум, који је био довољан за обнову изгубљене вере. Петар је одреаговао на ту ситуацију нагло, не правећи прорачуне и не анализирајући детаље. Промене су постале нека врста штака, ослањајући се на које је Русија, у друштву напредног света, остала на ногама.

Петар је реформисао Русију, сламајући све што је ометало њен привредни развој, а Русија је снажно штитила своје духовне основе, трпећи огромне губитке. Самоспаљивања целих насеља, која су одбијала да прихвате Петрове реформе, представља само неке од случајева чији се број мери стотинама. Палеостровски скит, кога је насељавало скоро три хиљаде људи, спалио се са свим својим житељима: старцима, децом, женама са бебама. Понашање људи који су имали такву снагу духа, не може да схвати ни најгенијалнији ум. Такав је био одговор Русије која се нашла пред страшним избором између Вере и Прогреса.

Бесмислено је поставити питање: да ли је добро што је Петар I нагло преокренуо историју Русије. Он је одговорио на изазов кога је пред њега поставила Историја. Како је другачије у тој ситуацији било могуће обезбедити заштиту од непријатеља који су окруживали земљу, као што је и данас окружују? Петровској Русији су биле потребне пушке и друго наоружање, а за то је била потребна производња. За производњу је била потребна економија западног нивоа. За изградњу такве економије били су потребни одговарајући услови. Градећи их, Петар је са пута развоја економије уклањао главне сметње — традицију и веру. Традицију је сламао, а веру умањивао. Такви ломови су немогући без крви и мучења. У Русији посебно. Како год било, али захваљујући Петру, Русија се за релативно кратко време по својој снази изједначила са Европом. Петра окривљују за цену по којој је то било постигнуто. Да, цена је ужасна. Последице тих догађаја до данас потресају нашу земљу. Практично, све што је код нас омрзнуто и недостојно, потиче из тог времена. Али погледајмо ширу слику. Шта би се десило са Русијом, да се Петар

није одлучио на реформе? Економије не би ни било. Дакле, не би било производње и армије наоружане пушкама и другим оружјем. Где би се данас налазила Русија? И да ли би је уопште било на данашњој карти?

Поновимо: цена за очување земље састојала се у умањењу вере и традиције. Али да Петар није пошао том путем, Русију би свели на ниво Монголије. Петрове реформе су одговор Русије на историјски изазов. Захваљујући Петру, Русија је положила испит којим је стекла право на живот.

Данас историја пред нас поново поставља изазов. Поново је смутно време. Поново се полаже испит. Постоји велика увереност да ћемо га положити. Сада, после свих разарања и хаоса, ми располажемо огромним потенцијалом. Демократске реформе нису сломиле кичму земље. Наш скелет (вера и традиција) је очуван. Храмови стоје и вера је жива. То је главно. А месо ће, као што каже изрека, нарасти. Биће невоља када ће нам кости ломити. Данас је наш основни задатак да кости сачувамо — управо на њих циљају наши непријатељи.

Значај Петровог дела није у томе што је он у Русији посејао зрна атеизма, већ у томе што је деловао у складу са ситуацијом, решавајући проблем дотада невиђених размера. Његове реформе су се показале као неочекивана препрека за потрошачку цивилизацију која се распространила по целом свету. Још мало, и потрошачка цивилизација би удавила Русију, гурајући је у загрљај Тржишта.

Данас мамон опет стоји на прагу. И поново су видљиви предуслови који нам дозвољавају да тврдимо да ће у Русији убрзо настати нова снага. Усвајајући оно најбоље од СССР и монархије, та снага се још једанпут може супротставити свом крвном непријатељу — мамону.

Касније ћемо детаљније говорити о овоме, а сада се вратимо на Петра I. Само Богопомазани цар, огромног ауторитета, велике енергије и великих могућности, могао је у Русији неговати идеје које су јој стране. И добро је што то није било до краја успешно. Да се све

дешавало као у Европи, где је монарх имао право да мења веру својих поданика («вестфалско правило»: чија власт, тога и вера), тешко је замислити шта би било са Русијом. Петар, при свој својој власти, ништа слично није могао ни да помисли. И у ширењу европских обичаја није имао великог успеха. Цар-реформатор је имао успешан утицај само на виши слој, и то само зато што је тај слој чинила нова елита формирана од нових људи, који су од њега били апсолутно зависни.

Глава 2: Друштвени раскол

Реформа друштва је на два дела разбила јединствено народно тело Русије. Виши део друштва је постао сличан друштву «нормалних земаља», под којима су се подразумевале протестантске земље. Нижи део, традиционална Русија, се очајнички борио за право да остане свој. На врхунцу раскола елита почиње да језик своје Домовине сматра варварским. «Нормални» људи су морали разговарати на страном језику. Исто то би се могло рећи и за одећу, спољашњи изглед, традицију и друго. По речима Достојевског, у Русији је настао мали народ који није ни западни, ни руски. Петербург је подсећао на колонијални главни град, окружен староседелачким становништвом. Глава друштва одвојила се од његовог трупа, и сваки део је почео да живи свој живот. Народ је тај виши свет сматрао туђинцима, странцима. На мушкарце у грубој одећи и на жене у затвореним сарафанима без деколтеа, који не знају да говоре француски, аристократија је гледала као на папуанце.

Раније је, будући целовит, народ лично на пирамиду, где су се ка врху пењали они најпожртвованији и најспособнији. Између врха и дна постојала је хармонија, која се чувала захваљујући протоку идеја и енергије. Сликвито речено, тај процес је изгледао овако: народне масе, које чине основу пирамиде, су као и сваки живи објекат, ослобађале енергију. Она се подизала увис уз пирамиду, попутно продуховљавајући слојеве кроз које је пролазила и истовремено се

оплемењујући. На самом врху, најталентованији људи су тој енергији давали коначан облик у виду уметничких производа, проналазака и идеја. Обрађена енергија се кретала назад, у народне масе, које су је без напора усвајале јер је она била њихова, рођена. Упијајући добијену енергију, народ је постајао бољи и предавао нову порцију енергије, бољег квалитета, која је поново одлазила навише итд. Живећи на тај начин, друштво се развијало.

Циркулација се нарушила, када је све што је домаће, одједном проглашено за дивље и непросвећено. Петрова реформа је била слична ножу који се урезао у живо тело пресекавши му крвоток, тј. проток енергије. Као резултат прекинуте циркулације, у друштву је настао застој. Није имао ко да прерађује енергију, и народ се, сликовито говорећи конзервирао. «Глава» Русије је покушавала да живи на основу туђе енергије (западне), али није могла да је потпуно усвоји на исти начин како је раније усвајала енергију свог народа. Све у свему, у дужем периоду све се свело на имитацију. Настао је застој и у интелектуалној и у стваралачкој делатности.

Да не би даље развијали доказе, продужавајући ову расправу, упитајмо: можете ли замислити савремени немачки или јапански дизајн? Можете. А савремени афрички или египатски дизајн? Такође можете. А можете ли замислити савремени руски дизајн? Не можете. Зато што се уместо њега увек добија традиционална гравира а-ла рус. Нико не размишља о томе зашто нешто савремено може имати јапанско, европско, афричко, азијатско и било које друго порекло, али само не руско? Зашто ми подражавамо туђе таленте, уместо да развијамо своје? Зашто су речи «заостали» и «неразвијени» фактички значили «не-западни»? Зато што је та тенденција била утемељена још у време Петра I, и ми од ње никако не можемо побећи. Ми подсвесно схватамо да покушај подражавања запада од нас гради људе ниже врсте. Ако уместо развијања својих талената, почнете да имитирате Чарли Чаплина, од вас неће постати ништа више од актера нижеразредне пародије. Ако би Французи и Американци имитирали нас, за нас би они такође били «нижа врста». Али сада је обрнуто.

Туђа култура се може усвајати уз услов очувања својих корена. Без темеља, то не би било усвајање, већ подражавање.

Са народом се дешавала слична прича. Он такође није могао да усвоји туђе производе. Колико год нам величали изглед мушкараца у хулахопкама и жена без сукања, које играју стране плесове чије порекло води са двора Медичија, и које су упознале крајњи разврат, то народ није могао да прихвати. То је нарушавало моралне принципе, традицију и било у супротности са православним погледом на свет. Шансе да се код нас балет призна за аутентичну уметност, су биле равне шанси да се печене бубашвабе прихвате за нормалну храну.

Испоставило се да је Русија распета, али другачије од запада. Запад је био распет између вере и прогреса, али у оквирима своје културе, а Русија — између своје природе и туђих оријентира. Најпре се у таквом положају нашла само елита, али се круг постепено ширио. Данас он обухвата омладину. Одласком старе гарде, која је учила шта је поштење, у нашем друштву неће остати чак ни теоретска шанса за исправљање ситуације. Долази ново покољење које се не сећа порекла и не зна за друге оријентире, осим потрошачких.

Глава 3: Адаптација на нове услове

Комунизам — то је православље без Бога. Капитализам — то је протестантизам без Бога. Само зато што смо православни, рационална логика није успела да пољуља наше дубинске принципе у оној мери као што се то десило на западу. Ми нисмо прошли дуг схоластички пут уз осиромашивање вере првих хришћана. Фундаменталне проблеме смо од почетка посматрали из другог угла. Све западне идеје су се, дошавши до нас, прерађивале и добијале самобитну форму која је другачија од изворне. Код нас је и атеизам добио одлике православља, што је посебно приметно на примеру декабриста и бољшевика који су за образац узели Проповед на гори. Чак и после Петрових реформи, елита је остала носилац православног погледа на свет, иако се формално дистанцирала од њега. Наши најбољи људи су заражавани идејама хуманизма и просвећења током свог образовања, организованог у западном маниру. Али чак и после тога, ми смо одбијали да делимо људе на врсте. Ако би руски морнари ухватили трговце робљем, они су их просто вешали. Најбољи од најбољих су осећали непријатност због свог комфора на рачун сиромаштва народа Русије. Овде се испољио генетски утицај нашег православља на борбу против извора зла, оличеног у аутократији, која се без вере не може схватити другачије, осим као тиранија. Борба декабриста се није водила у циљу стицања личног богатства, као што је то радила западна буржоазија, већ само зато што је она била у складу са савешћу. Истини треба тежити у сваком случају, чак и уз страдања и по цену живота. Чак знајући и да је резултат недостижан. Зато што истина није оно што је исправно. Нико не зна шта је исправно. Истина — то је оно што је искрено. Бог нам неће судити по достигнутим резултатима, већ по томе колико смо живели по савести. Ратници који се на супротним странама боре до смрти, поштују један другог, јер се сваки од њих искрено залаже за своја уверења. Нека су их политичари, који стоје иза њих, сто пута

обманули. Главно је да се они боре поштено. У томе је со и смисао живота.

Никакве логике нема у православном односу према свету. За висока дела је способан само носилац духовних вредности, чак и ако их сам за себе није уобличио у конкретну религиозну форму. Нерационално понашање сведочи о присуству тих вредности. Зато се бољшевици, који су се формално одрицали од Бога, могу сматрати верницима. Само верујући људи, који се не руководе логиком, могу ићи у сигурну смрт зарад идеје о правди, чак и ако је та идеја ограничена земаљским циљевима. Логичко мишљење води ка прилагођавању ситуацији. Логика без вере оријентише се на корист. Измеривши све разлоге «за» и «против», она, прихватајући корисније решење, престаје бити вера. Ни декабризам ни бољшевизам не представљају резултате разумних прорачуна нити одмеравања користи. То је био позив срца, и зато је то - вера.

Устанак декабриста изгледа узалудан, гледано само кроз призму рационализма. На духовном плану, њихово иступање је имало огроман значај. Реакција најбољег дела Русије на иступање декабриста сведочи о настанку појаве, која је, по форми, слична западној, али по суштини, потпуно супротна. Западни атеизам се клањао сатани (мамону), не називајући га по имену. Православни атеизам се клањао Богу, такође га не називајући по имену. Нова вера је формално негирала религију, али је фактички, по делима, признавала њене заповести. Ради хришћанских заповести, преименованих у комунистичке, људи не само да су уништавали своје непријатеље, већ су и сами ишли у смрт. Ове чињенице речито сведоче о многим стварима.

Руски атеизам је дао своје мученике, који су својом смрћу препречили пут мамону. У најодлучнијем тренутку, када је запад славио своју победу, и када се чинило да је Русија пропала и да је осуђена да следи пут запада, појавила се нова снага — бољшевици. Прерадивши и преосмисливши социјалне идеје настале на западу, ова снага није кренула путем капитализма, већ је почела да гради

принципијелно ново, досада невиђено друштво. Темељне идеје бољшевика никада нису биле оне западне, чак и ако су биле зачете на западу. Они су у Русији изградили модел, који је дубоко туђ потрошачком погледу на свет. Није узалуд запад, који је изнедрио комунистичко учење, само то учење реализовано у пракси напоследку прогласио за свог највећег непријатеља.

Борба против Русије је питање које запад није могао решити војним путем. Кад је почео хладни рат, запад је био принуђен уводи социјалне програме, који су спровођени у СССР. Многе социјалне повластице су биле осмишљене управо у Совјетској Русији. Запад је био принуђен да их пренесе, да се не би у односу на њих показао неделотворним, и да не би изгубио хладни рат. За запад је то био изнуђени потез, док је за Совјетску Русију то био осмишљен потез изградње друштва са реално једнаким правима и могућностима.

Значајно је то, што је идеја изградње реално демократског друштва претрпела крах у Русији. Чињеница, да су либералне партије 1905. године добиле власт, али за целих 12 година нису могле реализовати своје идеје, потврђује да Русија још тада није прихватила либералне идеје. Она их није одбацила логички, већ емпиријски. Како тада, тако и данас, вођени својим искуством, ми стичемо јак осећај — то није наше, то је туђе, то је нешто што не можемо прихватити.

Данас се ситуација понавља са поражавајућом прецизношћу. Народ поново не прихвата либералне вредности, слутећи иза тога огромну подвалу. Све је лепо и логично, али сваке године та «лепота» заводи све мањи број људи. Зато што је та лепота — туђа. Запад је формално за све у праву, али то није наша правда. Ми смо убеђени у то, и тај наш осећај не захтева логичка оправдања. Ја знам да то није моја вера, и то је довољно да се донесе решење и оконча поступак. Управо тако је и поступио наш народ. Он је напустио идеју индивидуализма, одбио да лично стави изнад заједничког, то јест потпуно је одбио кључну идеју либералне демократије. Идеја о вечном стању грађанског рата ниског интензитета, је на крају

пропала. Не треба нама таква срећа, јер је наша срећа - унутрашње стање душе, а не спољашњи сјај богатства стеченог пустошењем слабијих.

Бољшевици су победили. И то не зато што су били јачи, већ зато што су њихове идеје биле ближе нашој природи. Русија – то је кошница или мравињак, и за њу су неприхваљива правила паукова-егоиста, каква год блага они обећавали. Не може мрав бити егоиста, он је колективиста. И колико год запад покушавао да исмеје овај осећај, називајући га ропском психологијом, у томе неће успети. Руски народ ће и даље живети у заједници по принципу «један за све, сви за једно».

* * *

Бољшевици су изградили јединствену грађевину, али она је била осуђена на уништење. Немогуће је изградити хришћанско друштво без Бога, а они су баш такво друштво градили. Никакав «кодекс градитеља комунизма» не може да замени Библију, зато што кодекс иза себе нема темељ, тј. не постоји ауторитет који би био у сагласности са постављеним захтевима. Никаква људска логика не може да аргументује захтеве оваквих размера, јер се ради о стварима којима човек мора да посвети цео живот.

Комунисти су, будући људима, покушавали да постану богови. Они су се ослонили на логику, али логика не може да представља темељ савести. Ту одговара само религија. Позиви бољшевика на поштовање Христових заповести, наведени у њиховим правилима, нису довели ни до чега другог, осим до двојног морала. Па ипак ћемо пред њима скинути капу. Будућим покољењима, која нису ограничена личним осећањима, тек предстоји да схвате то што су бољшевици учинили. Као што је говорио један човек совјетског времена: да би се видео брег, треба прићи до њега, да би се видела планина, треба се удаљити од ње. Бољшевици су — велики феномен, који се може разматрати удаљивши се од њега пар векова. Не треба заборављати да

су они, ради испуњења Божјих заповести, у суштини изградили нови тип религије без Бога (као и њихови предходници декабристи: за народ, али без народа). Њихов подвиг се појављује у необичном светлу. Они су давали животе, често примајући и мученичку смрт за идеале изведене из хришћанства, немајући наду на награду у другом свету. Испоставља се да су они, неукрепљени надом, умирали за чисте принципе. Ту има о чему да се поразмисли.

Независно схватање бољшевичке револуције и саме суштине бољшевика открива нам ново схватање тог историјског тренутка. Постоје сви разлози за тврдњу да је Лењина партија спасила Русију од нове инвазије мамона. Можете замислити шта би се десило да се Русија скоро 100 година налазила под влашћу демократа, ако је, мерено мерилима историје, током једног кратког тренутка владавине «слобода и права» од Русије остала само кожа и кост.

Глава 4: Речи -бомбе

«Опколише ме пси многи; чета зликоваца иде око мене, прободоше руке моје и ноге моје. Дијеле хаљине моје међу собом, и за доламу моју бацају ждријеб.» (Пс. 22:16, 18).

САД-у и западу није потребна снажна Русија, што се отворено изјављује са највиших говорница. Амерички конгресмен Пол Волфовиц, заменик министра одбране, је још 1992 године отворено изјавио да је главни задатак САД-а — да спречи обнову Русије као велике државе која је независна у избору политичких решења. Њега следи познати политичар Збигњев Бжежински, један од аутора пројекта распада СССР: «Русија треба да одустане од планова за препород велике државе...» И има још пуно таквих искрених изјава.

Западни стратези тврде да Русија представља случајан скуп заосталих народа. Они, као Хитлер, поново упоређују Русију са колосом који се држи на стакленим ногама. Али поново заборављају да су се о наше «стаклене» ноге разбиле челичне главе најбољих армија Европе — шведске, пољске, француске и немачке. Нема основа за претпоставку да неке друге главе чека другачија судбина. Зато они не изазивају судбину и уместо директне агресије, предност дају змијској тактици.

По многим показатељима, Русија за запад представља загонетку. Ширење негативних појава се код нас не одвија планираним темпом. Како? Због чега? — не могу они да схвате, и ставивши на себе маске лицемера, полазе да се упознају с тим – зашто се наркоманија код нас споро шири и како нам успева да се против ње изборимо. То им је, наводно, потребно ради преношења искустава. У суштини, они желе да разумеју наш заштитни механизам, како би схватили како да га униште. Али изгледа да га ни ми сами не разумемо, и зато ту тајну не можемо издати ни за новац.

Русија је једина империја током целе историје човечанства која је настала у северним областима. Све остале су настале у областима повољне топле климе. Она је постала светска држава захваљујући

идеолошкој а не економској компоненти. Ако је у Америци природа чинила све што је доприносило привредном развоју, наша природа је буквално тежила да уради све супротно. И без обзира на то, изузев у време владавине демократа, ми никада, никоме и ни у чему нисмо уступали, па самим тим ни САД-у. Да, по нивоу потрошње смо заостајали, али је то била цена безбедности, цена нашег преимућства у наоружању.

Смена идеолошког курса економским, доводи Руску империју до распада на мале државице. Ти процеси се најпре односе на слабије, то јест на оне који су данас убеђени све ово представља политику која их се не тиче. По речима Л. Тихомирова, државни принципи сваког народа тесно су повезани са његовом националном свешћу, са његовом представом о циљу свог постојања. Одатле следи, да друштво пропада, подчињавајући се једним законима, а јача, подчињавајући се другим. У једном случају морал се доживљава као сујеверје, лудост, као нешто што је одвојено од реалности. У другом случају, морал се сматра за камен темељац друштва. Опстанак Русије зависи од тога које ће место морал код нас заузети. Да ли ће он бити — архаизам израстао из сујеверја, или темељ целе друштвене конструкције.

Глава 5: Напад новог типа

У другој половини XX века Ален Дул, директор ЦИА, се изрекао: «Запад располаже оружјем које омогућава освајање страних земаља, без физичког прелажења њихових граница». Ту тему, званични представници запада више нису помињали.

Америка је пре свих постала свесна о наступању информатичке епохе. Њени научници су први схватили значај новина, радија, естраде и телевизије, а њени политичари постали свесни перспектива које се пред њима отварају. На огромном узорку у пракси, разрађене су технологије које откривају невиђене могућности управљања свешћу. Много закључака је добијено анализирањем бескрајних избора, а део је позајмљен од фашиста. После завршетка II светског рата, САД су проучиле огромну количину материјала добијеног од нациста, и развиле «контролисану слободу» — један од најпарадоксалнијих западних изума.

Нацисти су у својим експериментима над заробљеницима користили два начина за измену свести: психолошки и неурохируршки. Американци су дошли до закључка да је први начин ефикаснији. Не треба замењивати мозак, довољно је заменити ставове. Треба људима дати нову вредносну скалу, и нови оријентир ће их подстаћи да се креативно односе према деловању које је по њих некорисно (то је оно о чему је сањао Хитлер — направити креативног роба).

Експерименти су потврдили: огромне масе људи се могу дуже време држати у стању хипнозе, задржавајући при томе њихову креативност и радну способност. Хипнотисани људи никада себи неће поставити висока питања. Они полазе од реалности коју граде медији, и ако се у тој виртуалној реалности говори да се смисао живота састоји у праћењу модних трендова, човек ће поступити строго у складу са таквим инструкцијама. Пракса доказује исправност те тврдње. Ми видимо, на пример, да малограђани мењају претходни модел мобилног телефона за нови не зато што је претходни био

лош, већ зато што је добијена инструкција: «мењати!». С једне стране, масе изгледају као да су слободне, али с друге стране, оне се служе својом слободом само у правцу који им одређују медији. При том су апсолутно уверене, да њихова дејства представљају резултат слободног избора, а не извршавање туђе воље.

Од агресије су се људи увек штитили истим оружјем. Пушкама су се могле супротставити само пушке. Какве су то пушке, челичне или информационе, није важно. Ко није могао, на изазов САД-а, да одговори истим оружјем, то јест на пушке пушкама, нашао се у положају роба на њиховој плантажи. Данас непријатељ користи најновија знања у области освајања држава и народа — информационе пушке. Унапред је обезбеђена плантажа за оне земље које информационо бомбардовање и даље сматрају просветитељском мисијом која претходи пријему «у заједнички европски дом».

Информационо оружје запад је дуже времена користио једнострано. Он је некажњено бомбардовао цео свет, па тиме и совјетску Русију. Методе одбране су биле толико неефикасне, да су се окретале на корист агресора. На пример, покушаји гушења «гласила» нису давали никакве резултате у СССР, осим што се повећавало интересовање за њих. Нажалост, старији чланови ЦК КПСС су размишљали у старим категоријама и зато нису схватили ситуацију. Као резултат свега, целом народу је усађен туђ поглед на свет. Народ Русије је, подсвесно, тежио да остане свој на своме, али се, свесно, у свом понашању ослањао на наметнуте оријентире. Власт је такође тежила да се прилагоди према тим оријентирима. Уместо Бога и традиције, ми смо се угледали на протестантску логику. Расло је дивљење према западу, његовој економији и култури.

Пошто је немогуће истовремено се кретати супротним смеровима — на запад и на исток, држава је стала, претворивши се у мету подсмеха. Русија је постала слична медведу, који је своје крзно заменио перјем. Такав медвед служи за подсмех. Он схвата да је стварно смешан, и покушава да се извуче из тог положаја, али је то у принципу немогуће све док је одевен у перје. Настаје чудна ситуација:

немогуће је сачувати пристојан изглед у туђој хаљини, а остати без одеће је — још горе. Тада медведу сугеришу да је трапав а то је — срамота. Трапави меда се укочио признајући свој недостатак. Њега туку суптилним подсмесима, филмовима и анегдотама. СССР се назива речима «совок» (реч саркастичног значења од речи совјет), ветеран, «вовик», ВОВ (ветеран II светског рата – Ветеран Великой Отечественной Войны) итд.

* * *

Друштвом се увек манипулисало. Проналаском пшампе, манипулација је добила техничку подршку и почела да узима претеће размере. Црква није могла да јој се супротстави зато што је црква користила конзервативне методе, док су нападачи користили - напредне. Филозофи те епохе су говорили, да се ђаво скрива у пшампарском мастилу. Данас се ђаво крије у демократији. Област његовог бивствовања се проширила, али се није променило оно главно: ђаво, као и раније, искушава човека митом рационалности. Он од давнина, у суштини, искушава преко рационализма и логике. Сада нас искушава могућношћу рационалног избора у политици. Прародитељица човечанства је постала његова прва жртва, окусивши са дрвета познања добра и зла. Бог је рекао: «Али с дрвета од знања добра и зла, с њега не једи; јер у који дан окусиш с њега, умријећеш.» (Пост. 2, 17). «па рече змија жени: је ли истина да је Бог казао да не једете са свакога дрвета у врту? А жена рече змији: ми једемо рода са свакога дрвета у врту; Само рода с онога дрвета усред врта, казао је Бог, не једите и не дирајте у њ, да не умрете. А змија рече жени: нећете ви умријети; Него зна Бог да ће вам се у онај дан кад окусите с њега отворити очи, па ћете постати као богови и знати шта је добро што ли зло. И жена видећи да је род на дрвету добар за јело и да га је милина гледати и да је дрво врло драго ради знања, узабра рода с њега и окуси, па даде и мужу својему, те и

он окуси» (Пост. 3, 1-6). Као резултат тога, људи нису постали «као Бог», већ су се нашли изгнани из раја.

Жртве другог чина ове трагедије биће милијарде оних који су заведени демократским слободама. Нико од њих неће добити слободу, већ ће се сви наћи на путу у пакао. Уместо апсолутне слободе, масе су добиле контролисану слободу, која представља један од највећих парадокса потрошачке цивилизације. Људима се чини да су слободни, а у суштини су потпуно контролисани. Данас маса нема ништа своје, чак ни мишљење. Човек је постао додатак своме стомаку и гениталијама.

Постизање таквог резултата је могуће само при апсолутној контроли медија, који увек зависе од власти. Пошто демократска власт зависи од Тржишта, добија се на крају, да медији такође зависе од Тржишта. Онај ко је зависан, тај не може бити непристрасан. Уосталом, феномен непристрасне информације у принципу не постоји. Претензија информације да има непристрасан статус означава њену претензију на апсолутну Истину. Шта може бити апсолутно у световној држави, ако свако има своју истину која зависи од угла под којим се посматра догађај? У световном друштву, по речима Ф. Ничеа, не постоје чињенице, већ само тумачења.

Информација коју преносе медији носи у себи печат селективности и неприродности. Штампом, телевизијским и радио компанијама управљају две жеље — достизање високог рејтинга, како би се придобили оглашивачи и лојалност према власти, да им не би била одузета лиценца. Ово журналистику изједначава са обичном трговином на пијаци. Она нема принципа, већ ради оно што је корисно. «Слободни» медији, тежећи ка профиту, селективним опажањем чињеница сваку информацију тумаче у оном светлу које је корисно за наручиоца. Измишљене приче се издају за праве информације, а праве информације се искривљују непотпуним и једностраним преношењем или прећуткивањем једних чињеница а истицањем других. Упоредо са лажним извештајима, објављује се и истинита информација која је изгубила значај. Након одговарајуће

обrade, и измишљотине се претварају у истину. Комбинујући визуелна и вербална средства са нетачно цитираним речима, или деловима садржаја који, извучени ван контекста добијају други - каткад супротан смисао, аудиторјум се усмерава у унапред планираном правцу. Ради очувања мита о објективности, шкакљиве теме се некада износе као низ међусобно неповезаних одломака, што су за огромну већину предстаља само низ празних речи. Сваку сувишну информацију која прети да наруши изграђен мит, цензура «слободних» медија грубо одсеца. Као што примећује амерички професор Г. Шилер: «Када се намерно заобилази целовита природа друштвеног проблема, а поједине информације о њему се нуде у својству «веродостојне информације», резултати таквог приступа су увек исти: неразумевање, необавештеност, апатија и равнодушност». Као резултат прикривања целовите природе проблема, ми можемо код становништва констатовати неприхватање високих тема и дубоку равнодушност према било каквом процесу мишљења. Медији код људи врше лоботомiju, постављајући прту изнад које се маса физички не може подигнути.

Данас се појавио термин «друштвени могли». Науци је познато, да ако би дете васпитавале дивље звери, и ако би то трајало више од четири године, то дете би заувек остало животиња у телу човека. Аналогни процеси се данас догађају са народом. Ако на пример, човека од његове 25. до 30. године васпитавају «слободни медији», он се претвара у друштвену животињу, којој су непознате високе теме и друге вредности као што су појам дуга, части и савести, које чине суштину човека. Њему не изгледа чудно што он не познаје смисао живота. Шта више, изгледа му чудно када се постави питање: а у чему је смисао живота? Заобилажење великих питања је за новог човека постала норма понашања.

Из тог психичког кавеза могу изаћи само појединци који поседују веома снажну вољу. Основну масу чине слаби људи који ће због тога проживети остатак живота онако како су их испрограмирали. При томе је апсолутно небитан друштвени статус човека. Примитиван

малограђанин може бити како сељак тако и министар. Њихове жеље ће подједнако лежати у материјалној равни. И они никада неће изаћи «ван заставице».

Глава 6: Информациона агресија

Данас се води прави рат. Непријатељске информационе снаге уништавају нашу земљу више него што су то некада чиниле хорде туђих војника. Информационо бомбардовање уништава свест становништва. Ни Хитлер није могао да свест човека самеље у прах онако, како то данас чини запад. Коначан циљ је — уклонити и саму могућност да се појаве групе људи које су уједињене око било чега другог, осим личних интереса. У будућности, Русија мора постати земља појединаца-егоиста, одсечених од религиозних и културних корена, оријентисаних само на потрошњу. Код човека мора нестати појам о поштењу, савести, Отаџбини, дугу, патриотизму. Народ претварају у цев, чија је суштина постојања сведена на једно — пропуштати кроз себе све већу бујицу робе. Манипулишући свешћу извргавањем руглу историје, културе, вере и традиције и подстичући потрошачки егоизам, човека одсецају од корена. Све се то ради у облику забаве, прикривајући опасну суштину. Исход је један — западни освајачи постају господари ситуације. У свим окупираним градовима, на главним здањима и централним трговима вију се заставе победника — брендови корпорација и монополиста. Хришћански симболи су потиснути паганским.

Данас су нападнуте све територије бившег СССР. Традиционална власт, основана на уверењу и принуди, не поседује знања, тип размишљања и технологије које су неопходне за манипулацију. Они су незаштићени од идеолошких напада и зато личе на опкољен град коме су врата отворена. Становништво, васпитано у духу совјетске власти, утемељене на уверењу и принуди, не поседује заштитни механизам. Непријатељ располаже знањима, типом мишљања и

технологијама неопходним за манипулацију. Као резултат тога, становништво је постало беспомоћна жртва агресора.

Манипулација свешћу је могућа када је човек убеђен да он сам, слободно и без притиска бира своје лично понашање. Циљ манипулације је — увођење оних жеља које стимулишу деловање у интересу манипулатора а не у циљу својих реалних интереса. Таква манипулација је увек прикривена и њена обавезна маска је мит о политичкој слободи. Историја перестројке — то је историја манипулације. Када је почела перестројка, масе нису биле имуне на манипулације. Данас се имунитет одражава у друштвеној апатији. Совјетски људи, који нису били навикли да јавно износе своје мишљење, били су лак плен разних врста превараната. На људе навикле на дозиране информације, обрुшиле су се бујице сензација, разоткривања, исповести, покајања итд. Цела земља је, залепивши се за телевизор, као зачарана пратила игране спектакле. Сетите се колику су публику окупили преноси конгреса КПСС, али ко се још сећа садржаја тих громких изјава и сензационалних открића? Ми се ничега не можемо сетити зато што су нама манипулисали.

Ситуацију је отежавала чињеница да су се људи сећали комунистичких злочина. На тој основи, у годинама хладног рата у свести народа је о западу створена чврста митска слика позитивног хероја. О својој земљи је изграђена слика чудовишта. Такве слике су уништиле целовит поглед на свет, и човек је постао налик броду који је изгубио сваки оријентир. Реакција на то је била нарастајућа апатија за све догађаје који имају политичку конотацију. Другим речима, станари куће су постали равнодушни према судбини куће у којој живе. Масе су упале у дубоку социјалну кому. С друге стране, потпуна равнодушност се може схватити и као облик заштите од спољних утицаја. Ако свест спава, непријатељ ће тешко моћи да подстакне масе да штите "слободу и равноправност".

На првој линији напада нашао се руски информативни простор који је постао презасићен производима који од човека праве зомбија, одсецајући га од својих корена. Недостатак идеологије је тај задатак

чинио још једноставнијим. Становништву само што нису експлицитно говорили: буди неморалан. Гледаоцима су приказивали сапунице у којима се главни јунак понашао неморално. Људима су певали поп музику и шансоне, где се неморал приказивао на омладини атрактиван начин. Маса је несвесно имитирала разузданост која је била приказивана у привлачном светлу. Истовремено је вршен и напад на језик. Посебно се активно радило на још неформираној свести младих. Под изговором моде, у оквиру специјално дизајниране субкултуре, стварао се посебан сленг. Врло неприметно је реч "савест" замењена речју "компликовано". На сличан начин су се појавили појмови "сексуално ослобођена" уместо "бесрамна", "килер" уместо "убица", "путана" уместо "проститутка" и тако даље. Новојезик је попунио информативни простор.

То је био прави напад, осмишљен од стране супер-професионалаца. Тукли су по кључним местима, и људи се нису могли заштитити од тих напада. Чак и они најпаветнији су били немоћни против ових технологија. Совјетску интелигенцију су вртели око малог прста лепим речима типа "слобода мисли", "слобода савести" итд. Рачунало се да ће у пракси то резултирати бескрупулозним начином размишљања у оквирима корисно-некорисно. Неким појмовима, који су првобитно имали различита значења почели су да сужавају значење на једно, које је увек имало негативан акценат. Љубав је постала синоним за секс, а речи "развратан" и "распусан" су потпуно нестале из речника младих, да би биле замењене речима "еманципован" и "напредан". Данас се нико не сећа шта је то љубав. Сви под тиме подразумевају однос. Људи заборављају да сам по себи однос без љубави представља смртни грех - блуд. Љубав – је нешто највеће што постоји у човеку. Бог – то је љубав. «Ако језике човјечије и анђеоска говорим, а љубави немам, онда сам као звоно које јечи, или кимвал који звечи. И ако имам дар пророштва и знам све тајне и све знање, и ако имам сву вјеру да и горе премјештам, а љубави немам, ништа сам. И ако раздам све имање своје и ако предам тијело своје да се сажеже, а љубави

немам, ништа ми не користи. Љубав дуго трпи, благотворна је, љубав не завиди, љубав се не горди, не надима се. Не чини што не пристоји, не тражи своје, не раздражује се, не мисли о злу. Не радује се неправди, а радује се истини. Све сноси, све вјерује, свему се нада, све трпи. Љубав никада не престаје, док ће пророштва нестати, језици ће замукнути, знање ће престати.» (1 Кор. 13, 1-8).

Друга линија напада је била - довођење земље до привредног банкрота. Стратегија тог напада је заснована на миту да тржишна економија представља пут ка изобиљу за сва времена и све народе. Мит о добробити тржишне економије учврстио се у нашим главама јер је смишљено негован током дугог времена. Никакви разумни аргументи овде нису деловали. Тржиште, то је — добро, и то је све. Запад лепо живи зато што је тамо присутно тржиште. Ми исто то желимо, значи, такође нам је потребно тржиште. И то је цела логика. Запазимо овде да народ није знао како изгледа реалан живот запада. Они су добијали информације из блиставих часописа и холивудских филмова. У већини случајева то је био само сан. Биоскоп је одражавао како је западно друштво желело да живи, а не како је оно реално живело. Али совјетски народ је ту информацију прихватао као документарну.

Отпочела је перестројка. Први кораци у тржишном правцу представљали су тоталну пљачку. Народне масе су нагло сиромашиле, али нису роптале, зато што су активирани унапред припремљени митови. С једне стране, говорило се, треба се притрпети, као што се претрпи вакцинисање. Тобоже, ако желимо да живимо добро, неопходно је проћи фазу дивљег капитализма. С друге стране, уверавали су нас, да је све ово боље, него повратак на прошло (паралелно се изграђивао мит о проклетој прошлости и мит о «светлом» западу).

Социјал-дарвинизам је научно оправдавао пљачкање слабијих. Чике паметног изгледа су нам са екрана и новинских листова објашњавале, као малој деци, да се људско друштво у суштини ни по чему не разликује од животињског, и да због тога треба да живимо на

исти начин као и животиње. Учили су нас да јачи имају легално право на пљачкање слабијих, и да за то не треба да осећају грижу савести. Бојажљиве сумње у исправност таквог права су гушене тврђама да тако живе животиње, што значи да је све исправно. Данас нам ово изгледа, благо говорећи, чудно, али тада је све изгледало нормално. Суштина закључака сводила се на то да људи морају подражавати животиње, јер је то једини пут ка срећи. Да би се изједначили са животињским светом, потребна је конкуренција у којој преживљава јачи. Када се јачи насите, иза њих ће остати мрвице, и они слабији који су преживели, добијају могућност да се користе тим «благом». После тога ће почети нормалан капитализам, и сви ми ћемо живети као на западу.

Људи су поново поверовали и поново почели да чекају. Обратите пажњу — да чекају мрвице. Одрасли, нормални, зрели људи су чекали, када ће их коначно опљачкати, да би затим почели нормално да живе од туђих мрвица. И то никога није узнемиравало. Људи су толико били слуђени, да су изгубили сваку способност за размишљање. Нико се није сећао онога што је било добро, на пример, да су се раније станови делили бесплатно, а да су људи писали жалбе, револтирани због лошег кречења. Ако би данас некеме бесплатно дали стан, и то не само лоше окречен, већ, на пример, без једног зида и са рупом на плафону, он би умро од среће. Али нико се није сећао ни бесплатних станова, ни путних налога. Сви су се сећали само онога што је било лоше. Запамтите ову епизоду као најживописнији показатељ манипулације свешћу. Убудуће ће вам ово омогућити да се заштитите од сличних напада.

Пљачка државе је добијала замаха. Композиције натоварене металима, сировинама, ресурсима и осталим стратешким добрима, протезале су се до границе хоризонта. Све се извозило у иностранство и продавало у бесцење. И то нису радили специјално обучени страни диверзанти, већ наши обични људи, који су се показали општроумнији и енергичнији од осталих. Енергија моћних била је усмерена на пљачку, тим пре што пљачкаши нису себе

доживљавали за преступнике. Напротив, они су себе доживљавали градитељима нормалног друштва светле будућности, који су збацили окове «проклетих Совјета».

Зашто су се ствари овако дешавале? Зато што ћете, ако макар мало познајете људску природу, схватити да уопште није проблем изградити услове, под којима ће се нормални људи сами претварати у крвожедне звери. Довољно је променити оријентире и поглед на свет. Хитлер је претворио мирне грађане у професионалне и сурове убице управо на основу тога што је познавао психологију човека. Диригенти демократије су такође познавали психологију, и није им представљало проблем да најспособније људе претворе у безочне пљачкаше своје земље, који искрено сматрају да људско друштво не може другачије постати нормално, осим путем имитирања животиња и заборављања темељних људских принципа.

После стихијског одлива ресурса почео је организовани одлив. Продавало се све. И оно још непожњевено. У бесцење. Оно што се није могло продати, то се уништавало. Са стране гледано, Русија је личила на побеђену земљу која отплаћује неку чудну и огромну ратну отплату, чији је један од услова било и уништавање свега што се из неког разлога не успева извозити. У суштини се више уништавало него што се продавало. Али ми ни до данас не схватамо откуд ветар дува. И све чекамо неке инвестиције. Има скоро 20 година како чекамо, а њих нема па нема. Скоро да смо и границе отворили, да би инвестиције кренуле ка нама без задржавања, и повећали повластице како би их примамили, али процес се из неког разлога одвија обрнутим смером — кроз отворене границе капитал се не креће ка Русији већ из Русије. У Русију не стиже ништа, осим туђе робе. Рекло би се да је крајње време посумњати да нешто није у реду, и подићи узбуну, али су нам и овде поставили клопке. Поново нам објашњавају да инвестиција нема зато што не живимо у правној држави и зато што има мало демократских слобода. Е па, када обезбедите права и слободе, тада ће кренути и инвестиције. И нико не размишља зашто према Азији, у којој има још мање права и коју на крају није ни брига

за западне законе, инвестиције хрле као слоновима на појило, а у Русију се никако не могу намамити. Изгледа јасно да закон нема никакве везе са тим, али да би се дошло до овог једноставног закључка, мора се размишљати.

Наша главна невоља је у томе што су нас последњих година одучили од размишљања. Данас већина прихвата туђе ставове, чак и не размишљајући о њима. Речено је да је узрок савремених проблема Русије у недостатку права и слобода — и сви су поверовали. Са таквим степеном интелектуалне импотенције није био потребан никакав труд да би се легализовао било који тип плачке. Као резултат свега, настала је ситуација која је проста до непристојности и страшна по својој узалудности: ми продајемо нафту и добијемо за то доларе. Затим те доларе дајемо за «сникерсе». На крају нема ни нафте, ни долара, ни «сникерса». Ми, у буквалном смислу те речи, изједамо своју земљу. Али није ни то оно што чуди. Највише чуди равнодушност према сопственој судбини. Узмимо да већини људи није стало до Русије. Маса за то нису криве, тако су их испрограмирали. Али нико није блокирао инстинкт самоодржања. Свако као и раније жели да живи, и та тежња нема никакве везе са патриотизмом. Зашто пак нико не мисли о томе, шта ће да ради онда када наши енергични момци буду продали сву нафту? За шта ћемо тада куповати «сникерсе»? Све што једемо или одевамо направљено је или у иностранству или из иностраних ресурса. Не заваравимо се руским називима производа.

На неки начин ми личимо на Папуанце који мењају злато за стаклене перле. Нико се не узнемирава због тога што се у земљи, где се ништа не производи, огромном брзином множе супер и хипермаркети, који буквално представљају трговачке храмове. Све те храмове и око њих растућу сферу услуга, медији на свим каналима приказују као раст економије, док су то у ствари праве пумпе које црпе богатства Русије. Пијавице, које исисавају крв и тело државе. Свуда се тргује стакленим перлама, за које ми плаћамо нашим ресурсима. Чим се из Русије буде све исцрпило, испоруке стране робе

ће се окончати. Већина ће умрети од глади и хладноће. Буквално умрети, без алегорије.

Ако у складу са насталом ситуацијом у најскорије време не буду предузете акције, стварност ће превазићи и најмрачније прогнозе. На хоризонту се може видети сабласна слика опсаде Лењинграда, у размерама целе Русије. Нема пољопривреде, нема индустрије, нема науке, нема образовања. Присутна је само продаја ресурса од које се храни гомила паразита, и пратећа трговачка делатност. И није ужасно само то што нико не схвата коначан резултат своје делатности. Ужас данашњице је — у одсуству људи који би били способни да предузму одговарајуће активности. Стиче се утисак да они од којих зависи наш спас, не схватају озбиљност ситуације. Како другачије објаснити то, што они «усвајају» буџет, намењен за решавање ситуације, исто онако као што су некада усвајали различите трансхе? «Зар се неће опаметити који чине безакоње, једу народ мој као што једу хљеб, не призивају Господа?» (Пс. 14:4).

Наравно, може се рећи да нам није први пут да обнављамо уништenu земљу. Много пута смо је обнављали, обновити ћемо је и данас. Да, слажемо се. Али за то је потребно, прво - прекинути процес уништавања. Друго – створити језгро од поштенних људи који не само да схватају ситуацију, већ и поседују велики мисаони опсег и организаторске способности. Ратник, научник и организатор у једној особи. Засад су команде управљача у рукама функционера вичних малверзацијама и бизнисмена. Нико од њих у суштини не управља. Појединци, који показују неки степен разумевања истовремено показују и своју потпуну немоћ. Максимум њихових активности и схватања је шетња око Думе са ношењем транспарената којима се траже социјалне повластице.

Глава 7: Значај православља

3. Бжежински, саветник америчког председника за источну Европу, отворено изјављује да је, после комунизма, главни

непријатељ западне цивилизације - православље. Не паганство, ислам или јудаизам, већ управо православље. Шта мислите, зашто је он тако конкретан и категоричан? Зато што је православље историјски темељ Русије. Ослањајући се на тај темељ, могућ је потпун препород Русије као империје. Ако не буде православља — неће бити велике Русије. Исто као што неће бити Израела ако не буде јудаизма, и неће бити Ирана ако не буде ислама. Историјска религија је кичма која држи свако традиционално друштво.

Колико год држава била многонационална и многоконфесионална, она има оријентир. Ако ни због чега другог, бар из разлога што недостатак оријентира за друштво представља исто што и смрт. Имати два оријентира је, у принципу, немогуће. За многоконфесионални и многонационални Израел, оријентир је јудаизам. За Иран је оријентир ислам. Оријентир многоконфесионалне и многонационалне САД је - мамон. Оријентир Русије је - православље.

Смисао оријентира је у томе, да би се одредио генерални правац. Чињеница да се муслимани оријентишу према заповестима ислама, а европљани и амерканци према заповестима тржишта, потврђује да свако има своје. Покушај переооријентације туђе земље према својим оријентирима треба разумети као покушај потчињавања те земље.

Данас запад покушава да присили све остале земље да одбаце своје историјске оријентире и преоријентишу се према Тржишту. То је директан покушај потчињавања. Ако Израел, Русија или Иран почну да се оријентишу према мамону (а то је религија САД), то ће у перспективи значити потчињавање Сједињеним Државама. Без других варијанти. Да све не би било тако очигледно, потчињавање носи научну конотацију и крије се иза речи - слобода савести. То је ђаволски префињен приступ. Извините, али ово се тешко може описати другим речима. Погледајте шта се ради. Најпре се уводи идеја о слободи савести. Све делује исправно и поштено. Одатле се закључује да свако има право да исповеда било коју веру. Ако је тако, онда то значи да давање статуса државне религије некој од њих,

означава повреду других религија. Али пошто су сви људи једнаки и због свега осталог томе сличног, добија се да се ни једна религија не може сматрати државном. А ако је тако, онда државни оријентир постаје атеизам. У преводу на наш језик, то означава култ поклоњења мамону на државном нивоу.

Када нам кажу да у Русији живи неколико милиона муслимана или будиста, и да се зато православна вера не може прихватити у својству оријентира, али истовремено предлажу да се у својству државне религије прихвати култ мамона, то представља недопустиви безобразлук. Наша вера не може бит државна за Русију, а америчка вера може? Како то да разумемо?

Пре одговора на ово питање не треба заборавити да је атеизам религија, јер је негирање Бога — такође вера. Људи верују, да су настали од мајмуна, и да се Сунчев систем образовао сам од себе. Не знају, већ верују. Свака маса функционише тако, што за основна питања има усађено мишљење. Оно што људи уче у школи, то и усвајају за цео живот. Ако уче да Бог постоји, они верују да постоји. Ако уче да га нема — вероваће да га нема. Они не могу да проникну у суштину тог питања, јер то излази ван граница њихових могућности. Истовремено, тражећи некакве оријентире, они их проналазе кроз веру. Правац кретања сваког друштва увек зависи од оријентира, а они зависе од снаге која подржава веру.

После свих анализа добија се да је атеизам религија Тржишта. Као и у свакој религији, и она има своје строге догмате, за чије нарушавање одмах следи казна. У поређењу са било којом другом религијом, тржишна религија је најстрожија. Она не предвиђа покајање и опроштај. Они који нарушавају тржишне догмате кажњавају се одмах, неодложно и сурово.

Сада је главна идеја: зашто је религији мамона било потребно да се представља као да није религија? Историја зна древне култове засноване на поклоњењу мамону. На пример, у Картагини се дешавало такво поклоњење. Али зашто раније то нису скривали, а сада се то тако брижљиво скрива? Сама по себи, та чињеница позива

на опрез. Сво наше искуство нам сведочи, да се тако скривају неугодни циљеви. Због чега нас желе обманути?

То је тактика «тројанског коња». Људи мисле да је то коњ, и отварају врата. Чим се «коњ» нашао у граду, из њега искачу непријатељи и поковавају град. Ако би се нескривено означили сви неизбежни и проверени недостаци тржишне религије, ни једно друштво је не би прихватило у својству државног оријентира. Подвлачимо, ни једно. Али то исто треба поклонити у другом «сосу», и људи ће драге воље отворити врата «тројанском коњу». Затим ће почети духовно батинање беспомоћног становништва.

У светлу овог схватања, тешко је објаснити ретку (и зато изненађујућу) једногласност власти, које тврде да се "ни једна религије не може признати за државну". Јасно је да ни ислам ни будизам, јудаизам, хиндуизам, па чак ни руско паганство никада нису претендовали на улогу државне религије Русије. Једини кандидат за ову улогу било је православље. Према томе, под формулацијом "ни једна религија", подразумева се православна вера. Говорећи отворено, израз "ни једна религија" на руском језику значи да православна вера не може бити државна религија, али атеистичка вера може. Зашто у данашњој Русији атеизам може бити државна религија, а православље не може? Зато што су од руског народа направили људе који се не сећају свог порекла. Људи без порекла се опијају, одају разврату, постају лењи и равнодушни. Али ако се врате вери православној, одмах ће отпочети процес опоравка. Атеистичка вера, подигнута на ниво државне идеологије представља корен свих невоља Русије.

Овде је згодно да се присетимо изјаве Андреја Козирјева, бившег министра иностраних послова Русије, који каже у својим мемоарима: "Свака идеологија биће - тоталитаризам. Треба одлучити шта треба да замени улогу идеологије? Новац! Место националне идеологије треба да заузме новац". Из ових размишљања је настао чувени слоган Јељцинове ере: "Богатите се!"

На крају се дошло до тога да данас шачица богатих користи сва средства која су се раније користила за одбрану независности,

образовање и друге државне циљеве. Најинтересантније је то – да због тога нико није срећнији, укључујући и те богаташе. Људи су мислили да много новца представља максималну срећу, али кад су то постигли, све је постало некако банално, и није било јасно шта даље да се ради. Данас се многи богате, претварајући то у неки вид спорта, али им ни то не доноси срећу.

Речено је: «Нио не може два господара служити; јер или ће једнога мрзити, а другога љубити; или ће се једнога држати, а другога презирати. Не можете служити Богу и мамону» (Мат. 6:24). Људи ће у сваком случају служити Богу или мамону. Ако изаберемо Тржиште, даљи развој догађаја је јасан, у шта смо се очигледно уверили. Веома брзо све ће се свести на телесне жеље, потрошњу и егоизам. Када кључне тачке буду погођене, почеће самоуништење.

То је ефекат на коме се гради политика САД у окупираним земљама. Први посао Американаца је да испуне информациони простор освојене земље идејном продукцијом која уништава основе морала и етике. Агресија се заснива на активацији људских порока. Под видом слобода и других лепих речи, људске душе се активно затрпавају порнографијом и насиљем. То је тактика старозаветне змије, која на крају становништво претвара у потрошаче. Користећи се новим технологијама, земљу прождире чудовиште светског тржишта. За средину је тај процес апсолутно неприметан, чак и пријатан. Када се друштво налази омамљено наркотичним сном, оно не може ни да помисли да након тога следи мамурлук.

Колико год били јаки у својој вери, људи ће, изложени сталним искушењима, пасти. Остаће појединци, али једна ластва не чини пролеће. За то није крив човек, таква је његова природа. Ако би се по манастиру организовале шетње нагих девојака, за кратко време од манастира не би остало ништа. А у свету живе много слабији људи. Ми, који пишемо ове редове, све схватамо, али нико од нас не може рећи да је он безгрешан. Човек се навикава на порочна задовољства независно од разумевања опасности које она доносе. Нико не може да се одупре искушењу ако га искушавају систематски, континуирано

и професионално. Као резултат тога, под маском слобода и права, народ се претвара у безобличну масу, каљугу, хаос. Да бисмо се заштитили од тога, потребни су нам нови оријентирани. Али одакле их узети, ако у друштву нема вере? Као што показује пракса, оријентирани не настају из добрих намера. А ако и настану, онда се, по историјским мерилима времена, у моменту претварају у двоструки морал.

Одређујући шта може бити извор оријентира, потребних као ваздух, логика или Откровење, долазимо до јединственог закључка - Откровење. Из тога произилази главно питање: која је религија оптимална за Русију? Ово није шала, ово је веома озбиљно. Од извора зависе оријентирани. Од тога какви ће бити оријентирани наше државе, зависи судбина Русије.

Ми ово питање сматрамо толико важним да ћемо још једном поновити: атеизам — то је религија. И то не обична религија, већ врста сатанизма. Људи верују, да Бога нема и да је све могуће. Ова религија је давно ушла у политику. Просто, сатана се, као што му је то својствено, обукао у овчју кожу науке. Тобоже, то сада није религија, нити култ, нити неко друго мрачњаштво, већ цивилно научно гледиште по коме Бога нема и степен задовољења људских жеља представља мерило добра.

Обични људи, природно, нису приметили да је религија мамона дошла у политику. Овој религији веома погодује ситуација, када се она не прихвата у својству религије, већ у својству неке «логије» или «изма», то јест науке. Што више присталица добија идеја: «религија не треба да се меша у политику», тим већу услугу она чини сатанизму, који се тиме још више увлачи у политику. Такав је «тројански коњ».

Глава 8: Подла ситуација

Претходно поменуте процесе, САД покреће по целом свету, али је у првом реду акценат стављен на Русију. Све док је имуни систем Русије блокиран, док су вера, култура и традиција озбиљно ослабљене, ситуација за напад је идеална. После, кад се Русија

освести, биће касно. Да не би закаснио, западске снаге усмерава на преобликовање свести и изградњу услова за привредни банкрот.

Алберт Гор, кандидат за председника САД, је изјавио да потрошачко-тржишни поглед на свет води нацију у пропаст. Ако тај поглед на свет води у Њорсокак Америку, земљу која је поникла на демократији, шта рећи за Русију... Наши људи не умеју да живе у атмосфери профитерства и подмићивања. Они ће се или опијати и постати бескућници, или ће постајати сурови и одлазити у разбојнике. Као што медвед пада у зимски сан, тако и наш народ пада у социјалну кому, у духовну лењост постајући према свему равнодушан. Несрећне скитнице, које су се умножиле на улицама и железничким станицама — представљају неми укор друштву. То су «деца демократије», која се нису могла прилагодити на систем који их је створио.

* * *

Од свих могућих сценарија за уништење Русије најбесперспективнији је војни. Све док је Русија нуклеарна сила, ступати с њом у конфликт означава самоубиство. Али се ни такав сценарио не може потпуно ставити ван разматрања. Сламање кључних центара државе ће на природан начин довести Русију до тога да изгуби статуса нуклеарне силе. У блиској будућности окончаће се рок употребе руског нуклеарног оружја. Са садашњим стањем економије и науке, изгледа да оно неће бити замењено новим. Осим тога, сметња су и договори о смањењу тог типа наоружања. Истовремено, наши потенцијални противници интензивирају наоружавање конвенционалним видовима наоружања. Теоретски, по ослабљеној Русији би се могао извести концентрисани напад ненуклеарним ракетама, тако да би степен претрпљеног пораза био исти као код нуклеарног напада. То се може десити не сваког минута, већ сваке секунде, јер је компјутерска ера донела своје корекције. Сада

није потребно трошити време на довлачење војске до границе. Довољно је само притиснути дугме.

Па ипак, из многих разматрања следи да варијанта хладног рата остаје приоритетна, где се као објекат бомбардовања појављује - наша свест. Данас је нова војна доктрина — не рат за економију и територију, већ за свест. Ко освоји свест, тај ће добити све остало. Води се рат. У буквалном смислу. У том рату гађају из медија по духовним темељима друштва. У целини гледано, бомбардовање свести ће довести не само Русију, већ и цео свет, до моралне деградације и привредног банкротства. Тако егзотичан начин вођења рата омогућава да се рушилачке активности врше праћене заклињањем на пријатељство. Под обележјем борбе за високе циљеве попут слободе и братства, САД уништава читаве народе. При отвореној војној агресији то би било немогуће.

* * *

У тој ситуацији апели да се народ уразуми, заштити исл. су бесмислени. Са истим таквим успехом се можете обраћати деци која по својој природи нису способна да предвиде до чега ће у најближој будућности довести неки поступак. Колико год објашњавали деци да су електрично осветљење и грејање веома битне ствари, ако током лета дође добри чика и «распали» по slabим тачкама у стилу: ви сте слободни људи, а слободни људи имају право да изаберу — деца ће с радошћу заиграти ту игру. Затим ће тај паметњаковић предложити да бирају између електрике и слаткиша, знајући унапред да ће деца увек изабрати ово друго. Ако се још чика потруди и да направи разнобојни шоу којим се деца наводе на избор слаткиша, онда се може прогнозировать стопостотни резултат.

Да ли су деца крива? Ни у ком случају. Зато што се предложена тема налази ван могућности њиховог разумевања. Она не схватају да ће доћи зима. Све док им је топло, слаткиши су бољи од неразумљивих речи о долазећем захваћењу. Када се деца са

слаткишима у рукама буду смрзла, чика, који је спроводио изборе и савршено схватао њихове последице, има припремљене фразе у стилу: «сваки народ има власт коју заслужује», «требало је раније мислити», «вас нико није приморавао», «сами сте изабрали» и друге.

Такви «слободни избори» се могу назвати једном речју — подлост. Гледати како подлаци манипулишу децом, чак и ако та деца имају између 20 и 70 година, и ништа не чинити, је такође подлост. Али деца једном одрасту, а од народа, нажалост, никада неће постати човек чији мисаони опсег обухвата државне размере. Народ је вечито дете, код кога се мењају играчке и игре, али не и мисаони опсег. Колико год му објашњавали, он ће разумети тачно онолико колико може. Колико год воде ви уливали у чашу, у њу ће стати само једна чаша. Све што је преко тога, прелиће се.

И петогодишњем и педесетогодишњем детету увек ће остати недоступне теме које су ван ограда његовог игралишта у песку. Кад људи под овим или оним изговором одустају од решавања или чак од схватања задатака државних или планетарних размера, они као да преносно кажу: то није наш посао зато што смо ми — деца, којој је смешно чак и да помисле на то да се ухвате у коштац са таквим задацима. Ми ћемо увек бити апсолутно беспомоћни против «цивилизоване» пљачке преко, на пример, колебања курса валута, геополитичких или макроекономских феномена и политичких злоупотреба. Нас треба неко да заштити. Као што одрасли штите децу од хладноће и глади, тако поштена елита треба да заштити народ. Али сада (за сада?) нема ко да га заштити. Свет ће се котрљати ка пропасти све догле, док елита не почне да се бави оним за шта има талента, ширине и духа. Притом се под елитом не подразумевају они који носе модерну обућу и возе скупе аутомобиле, већ они који имају високе циљеве.

Обједињавање праве елите, која постоји у Русији, али се налази у успаваном стању, може се десити услед неких изузетних околности. «Видећи страдање невољних и уздисање ништих, сад ћу устати, вели Господ, и избавити онога коме злобе» (Пс. 12, 5).

ШЕСТИ ДЕО: ЗАВРШНИ СТАДИЈУМ

Глава 1: Криза запада

Кад су постали свесни планетарне ситуације, међу образованим демократама је наступило стање обамрлости. Није било јасно шта да се ради. Испоставило се да су они, који су мислили да представљају напредни део човечанства, у ствари најобичнији примитивци, који светска дешавања мере мерилима свакодневице и због тога долазе до нетачних резултата. У суштини, они су постали таоци тог процеса. Неко је, користећи те слепе борце за демократију, ослободио по друштво веома опасне енергије.

Некада хармонична друштвена пирамида, заснована на принципу слободе религиозног смисла, после демонтирања њених кључних ослонаца и њихове замене слободом хуманистичког схватања, претворила се у гомилу отпада. Бурна трансформација друштва у безобличну масу имала је за последицу не само губљење оријентира, већ и њихову замену. Оно што је бело постало је црно, а црно је постало је бело.

У новој ситуацији нико није желео да власт схвати као обавезу и служење, упркос томе што, по количинским мерама, брига о народу доноси већу укупну корист, него његова плачка. Али најамни радник није у стању да води бригу о томе. То је противречно његовој природи и ситуацији у којој се налази. Само домаћин може да дугорочно води бригу о домаћинству. И то домаћин са одговараћим мисаоним опсегом који сагледава проблем у целини.

Демократија не пружа шансу да неко постане домаћин. На власт, која је раније доживљавана као очинска обавеза која припада само најснажнијима, устремили су се грабежљивци. Енергија елите, потенцијално намењена за стварање, напавши се у несприродним

условима, усмерава се на уништавање. Аристократа се од племенитог ратника претвара у неморалног бандита, чији потомци се претварају у «глисте». Слобода се претвара у хаос, јер су демократе захтевале да се она не третира као стање духа, већ као могућност повлађивања инстинктима и страстима. Идеја служења друштву замењена је идејом пљачања друштва. Најснажнији и најталентованији људи претварају се, сликовито говорећи, из имуних хелија у малигне хелије друштва. Уместо да изграђује услове, под којима се амбициозне идеје реализују кроз јачање друштва, систем нуди обрнута правила игре. Реализација амбициозних идеја није могућа ни на који други начин већ путем «разједања» друштва.

Човечанство мора да се носи са системским кваром, који је последица фундаменталних грешака у конструкцији. Гледано са стране изгледа као да су најснажнији људи (имуне хелије), из неког разлога одједном полудели и уместо да штите народ (организам), они га нападају и уништавају. Народ није у стању да се заштити од моћних, као што дете није у стању да се заштити од одраслог. И што више могућности имају лудаци, тим се више шири њихова активност. То је зачарани круг кога може прекинути само снага која стоји ван система.

Ниче је говорио демократама-примитивцима: «Бог је умро! Ви сте га убили, али ствар је у томе што ви чак тога нисте ни свесни». Он је веровао, да ће запад наћи излаз у стварању надчовека. Ту идеју су прихватили фашисти. Хајдегер, који је најпре желео да буде фиреров филозоф, гледајући изнутра фашизам, огледало потрошачке цивилизације, дошао је до још страшнијег закључка. Испоставило се да је фашистички «надчовек» обичан примитивац, који, ако чему и стреми, стреми ка стању надпотрошача, гласајући за онога за кога «треба да се гласа». Он је превазишао сваку потребу за смислом и савршено се уклопио у стање потпуног бесмисла и апсолутног апсурда.

Глава 2: Све се понавља

Пре неколико векова технички прогрес је поделио човечанство на две струје, од којих се једна оријентисала ка мамону, а друга — ка Богу. Данас оне теже да се слију у један ток. Узрок који их је поделио - нестаје. Модерне земље су, само на рачун своје војне надмоћи, доминирале над земљама које су очувале традицију. Пред нашим очима нестаје стриктна зависност војне моћи од економије. Напредак је дао такве технологије, које омогућавају да се, за релативно мале износе, у посед стави оружје максималне снаге. Земље са слабом економијом могу произвести један примерак бесконачно моћног оружја. Земље са снажном економијом могу произвести хиљаду таквих примерака. Ако је раније петострука надмоћ у конвенционалним видовима наоружања гарантовала победу, то данас, у веку нових технологија, такво преимућство не даје чак ни хиљаду пута већа надмоћ. Зато што хиљаду пута бесконачно, даје бесконачно. Ако би сутра нека арапска држава дошла у посед нуклеарног оружја, САД би нагло изменила свој однос према њој. Чак и ако би та земља имала хиљаду пута мање наоружање.

У догледној будућности биће потпуно успостављен војни паритет. Губи се ефекат војне надмоћности, који је САД —у омогућавао да на туђој невољи гради своје благостање. У првом реду, то се односи на врсте офанзивног наоружања. Није далеко дан, када ће «појас шахида» постати нуклеаран. То је кошмарни сан запада. Само је питање времена када ће он постати јава. Најглавније је, да је то неизбежно. Никакви напори САД-а не могу да зауставе ширење тог вида наоружања по свету. То је први корак на путу ка обнављању значаја пожртвовања који ће једног дана довести до успостављања природне друштвене хијерархије. Поново «Не живи човјек само о хљебу, него о свакој ријечи Божијој» (Лк. 4:4). Фантастика, која осликава космичке битке између императора, у многome је предвидела будућност. А запад може нестати. «Видјех безбожника страшна који

се рашириваше као гранато дрво; Али прође, и ево нема га; тражим га и не наводим.» (Пс. 36:35—36).

Фактички, запад је мртав. Изнедривши принципијелно нови тип човека, коме његов живот представља највишу вредност, самим тим је постављена линија фронта. Са једне стране линије су они људи за које живот представља привремено стање и који су свесни да га треба проживети у складу са заповестима. А са друге стране линије су људи за које живот представља пролазну вредност и чија добра треба максимално искористити. Представници потрошачке цивилизације чији се највиши интереси своде на хамбургере и секс, називају своје метафизичке опоненте, чији су приоритети изведени из религије, фанатизма. По мишљењу обичног западног примитивца, правилно је — када се човек не оријентисе на Божје заповести, већ на каријеру и новац. Онај ко ставља религију изнад каријере и хамбургера, тај је фанатик. Ко на највише место ставља каријеру и хамбургере, тај је нормалан. Различито схватање животних циљева неизбежно провоцира конфликт цивилизацијског нивоа. Планета је постала превише мала, да би географска растојања ублажила те противречности.

У конфликту који се назире на виду, запад је принуђен да активно унапређује област војске. Његов циљ је — ратовати са «фанатизма», не доводећи себе у опасност. Све те беспилотне летелице, тенкови и ракете представљају видљиви продужетак логике потрошача-атеиста. Напредак, кога је раније покретала човекова тежња за добрим животом, сада се стимулише вештачки. Није више потребно напредовати због тога да би западњак добро живео, већ зато да би могао да преживи. Ако се у машти вратимо пар хиљада година у прошлост и замислимо војне односе у свету, несташе илузије о судбини запада. Нови Џингис-канови и Салadini ће га збрисати. И то се приближава, само у мало другачијој варијанти, са корекцијама које доноси почетак нове епохе.

Данас је запад исцрпио све могућности потрошачког развоја и зашао у слепу улицу. Али он нема довољно времена да размисли о

томе. Догађаји од којих му зависи живот, мењају се филмском брзином. Окружен бујицом проблема, он једва успева да се осврне и да постане свестан њихових узрока, а камоли да се ухвати у коштац са њима, за шта нема ни снаге ни времена. Претпоставимо да је запад постао свестан потпуног ужаса свог положаја. У том случају он личи на барку која тоне, пловећи притом ка водопаду. Путници грозничаво избацују воду. Ако буду усмерили своје снаге на промену правца кретања, барка ће за то време потонути. Ако буду наставили са избацивањем воде, барка ће слетети у амбис.

Главна невоља запада је у томе, што је он преобразио своју елиту у неморалне космополитске монструме, који не праве разлику на чији рачун ће се богатити, да ли на рачун својих или туђих. Оно што је главно — богатиће се, чак и не схватајући да се после одређеног износа, то занимање претвара у нешто попут бесмислене игре, у стицање новца ради новца. Не ради спасења душе и чак не ни ради задовољства. Просто новац ради новца, и то је све.

Друштво састављено од сладострасних малограђана, којима није стало ни до чега, осим до свог личног богатства, није способно да преживи у предстојећим условима. Његова конструкција је веома комплексна, а ниво захтева, необично висок. Ситуацију додатно компликује и то, што је током дугог времена тоталног преимућства, западни малограђанин формирао мит о својој изузетности. Житељ запада је убеђен, и то не на рационалном већ на генетском нивоу, да у поређењу са било којим другим житељем планете, он уопште има веће право на живот, и нарочито да има веће право на бољи живот. Он се чак и не пита, зашто то сматра. Он у то верује, то је његова религија. Вичући гласније од свих о једнакости и братству, западу суштини не жели ни да чује ни о каквој једнакости. Али он сваке године има све мање снаге да потврди ове претензије.

Све док запад одржава потрошачки и атеистички курс, он одржава и неспособност да адекватно реагује на ситуацију. За то је потребно много времена, а управо њега нема. Ако допустимо фантастичну варијанту, да се за десет, двадесет година на западу

појави снага која је способна да нагло заокрене кормило, опет се ништа неће добити. Цивилизација, која је настала за 500 година, не може за 20 година да се врати у нормално стање. То је у принципу немогуће. Убрзана реформа би довела до преоптерећења, које западно друштво не би издржало. Пошто је немогуће развличити тај процес на више од 20 година, катастрофа је неизбежна. Запад је осуђен, без обзира да ли он то схвата или не...

* * *

Цео претходни контекст позиционира запад као извор опасности. Али истовремено нема убедљивих доказа, који би оправдали тврдњу да и сам запад није инструмент у рукама озбиљнијих играча. Под озбиљношћу, овде не треба подразумевати фактичко стање у датом тренутку, већ способност оперисања у крупним размерама. Када су циљеви ограничени стварима на материјалном нивоу, искључена је могућност размишљања у крупним размерама. Структура, чији се циљеви налазе у оквиру материје, не може бити озбиљан играч, јер је ширина њених оквира ограничена материјалним кораком. Материјални свет који се убрзано мења, демонстрира свој тренутни карактер, што га чини слепим оруђем у рукама крупнијих сила. Прилично истинито изгледа да је запад инструмент у рукама веће глобалне силе, чији се циљеви простиру ван граница видљивог света. Друга варијанта је — да унутар запада постоје силе које њиме манипулишу.

Запад откривено позиционира своје циљеве само у материјалним оквирима. Из тога произилази да је он инструмент у рукама већих сила, чији се циљеви простиру ван граница видљивог света. Изгубивши Циљ, запад је постао сличан ветроказу, кога врте тренутне материјалне околности. Као кућа без темеља, и брод без оријентира, он већ давно не влада ситуацијом. Атеистичка религија и секуларна филозофија су уништиле запад, оголивши његову бесперспективност. Када се на ту слику додају природни проблеми,

на пример глобално загревање, испред нас се указује «пропаст Помпеје».

Веома бисмо волели да нисмо у праву. И вероватно и нисмо. Зато што, кад су у питању тако сложени системи, није могуће дати прецизну прогнозу. Не може бити да је запад изгубио апсолутно све конструктивне снаге. Њих свакако има, међутим, да би се оне ујединиле у делотворну енергију, потребан је центар гравитације који би их окупио и организовао. Али где га наћи, када западњаци живе у условима ужасог угњетавања од стране потрошачке пропаганде? Она продире до њихове душе, формирајући ставове. И колико год се човек томе противио, тај утицај се не може избећи. Као што дрво по својој природи нема могућност да се одупре пожару, тако ни човекова свест нема могућност да се одупре потрошачкој пропаганди. Свеукупни пораст примитивизма људи на западу, је давно постала опште позната ствар.

Запад може постати веома значајна снага предстојеће битке, ако изнедри витешки дух. Европу може спасити нова елита. Припадност елити традиционално се одређује пре свега стањем духа, а не стањем банкарског рачуна. Стање духа се не може променити ни за милион, ни за милијарду долара. Што је стање духа више — то су већи и циљеви. Ко тежи ка веома великим циљевима, и достиже их, тај добија приступ земаљском благу. Материјални положај европске елите, као и сваке друге елите, није настао услед трговачких амбиција, већ услед циљева типа: ослобођење Гроба Господњег. Спремност на искушитељни подвиг доноси награду у виду власти, и материјалне вредности, као последице те власти или, са друге стране, смрт и спасење душе.

Нада на такав развој догађаја, искрено речено, није велика. Данас је главна невоља Европе, нестанак појма о искушитељном подвигу. То је променило основу доживљавања елите. Вештачкој елити су витешки стандарди туђи и смешни. Она је оријентисана на живот богатих нерадника, који се даве у луксузу и задовољствима. Таква елита је неделотворна у тренутној ситуацији. Последице

протестантизма су превише дубоко продрле у крв и месо многих западних земаља, убијајући њихову елиту. Данас Европа личи на човека чије су кости (елита) растворене у месу (месе). Некада хармонично тело постаје покретна кожна торба са месом које нема ни сврху ни смисао. Потомци славних аристократа давно више не представљају елиту. Своје претензије на изузетност они потврђују обимом своје потрошње, уместо квалитетом и величином циљева. Елита која живи животом богатих примитиваца, чије тежње су на нивоу "златног клозета", престаје бити елита у традиционалном смислу. Бивше аристократе су се нашле на кратком поводу "златног телета".

Нада запада је у настанку нове елите. Она може настати од људи, углавном младих, који нису везани у комерцијалне ланце и којима је мучна атмосфера потршачког друштва. Од њих ће настати нови генерал Де Гол, и Јованка Орлеанка, то јест људи који су у стању да доносе одлуке у складу са ситуацијом а не у складу са наређењем сврха.

Глава 3: Тенденција распадања

Свет се поделио на два дела и стоји на прагу револуционарних промена. Један део света се клања Богу, други мамону. Сваки од њих води рат за свест људи, рат за њихове душе. Човечанство ће или пропасти у неограниченој слободи, или се препородити у религиозној духовности. У садашњем тренутку тешко је утврдити чак и то, у чијим се рукама налази информативна батина.

На први поглед она је у рукама запада. С друге стране, она у првом реду руши свест западног дела човечанства. Испоставља се да запад сам себе бије по глави. То је невероватно. Значи, у игри су и друге силе које користе запад као батину против чвечанства и целог света. Какве су то силе, размотрићемо у трећој књизи. Засад назначимо следеће: сунце излази на истоку, а залази на западу. Филозофска учења су настала западу а све религије — на истоку.

Како у Европи ствари нису тако једноставне, још теже је одредити мере којима би се та иста Енглеска, не узимајући у обзир САД, могла вратити у нормално стање. Како се ишчупати из мреже демократије која, елиминишући потребу за размишљањем, даје илузију среће. Она говори човеку: ради шта хоћеш и ни о чему не мисли, јер си ти слободан, једнак и имаш своја права. Поново - старозаветна змија.

Конфронтација ће или уништити свет, или ће га тако променити, да чак не можемо ни претпоставити како ће он да изгледа. Како ће се пожртвовање уклопити у причу са нуклеарним оружјем? Запад се претвара у духовног инвалида, у колоса на стакленим ногама. Азија и ислам, који су неколико векова потиснути на маргине света, враћају изгубљен статус. Захваљујући одржаној традицији и религији, они ће се успешније адаптирати на нове услове, него они који су те услове саздали.

Већ сада је јасно да је препород истока — неизбежан. Успон истока се може зауставити уништењем његове традиције и религије. Али историја је показала да је то нереално. Пре неколико векова, када је избор између прогреса и религије представљао питање живота или смрти, исток је изабрао да сачува своју веру и традицију. Данас, када је економија не само престала да се супротставља традицији, већ јој, напротив, она даје снагу, нада да ће запад некако успети да пољуља исток, своди се на — фантазију. САД то осећају, и са бригом гледају у будућност. У метафизичком свету они ће брзо испасти из игре. Судбина западних малограђана млитавог, нежног тела, које зависи од гомиле свакодневних угодности, је незавидна. Њих ће најпре издати управо њихова елита. Данас је то наднационална елита коју није брига за свој народ и своју Домовину, јер у њеној свести не постоји ни једно ни друго. За њу не постоје друге вредности, осим новца и личне користи. То су, у буквалном смислу, глисте које разједају човечанство. Нашавши се међу ратницима који не цене ни свој ни туђ живот, ови црви би пристали да за новац буду слуге у кухињи тих нових зулу ратника, само да не би ризиковали свој живот.

Западњаци су се претворили у предмете за производњу предмета и не могу се ослоњити сами на себе. Њихова једина нада је да ће моћи да се ослоне на своју технику. Али та нада слабо вреди. У свету, где су технологије постале доступне а границе лабаве, она у ствари не вреди ништа.

Потрошачка цивилизација је - малигни тумор планете. Малигни тумор не може имати будућности. Чак и ако се запад неким чудом, уз помоћ фантастичних технологија «припије» као пијавица на земље истока, покрећући у њима процесе који су слични онима у Русији, чак и тада је он осуђен. Шта да ради са Израелом? Тај јединствени систем је показао чудесну способност опстанка. Две хиљаде година одржати државу и религију, без сопствене територије — то није шала. Грађани Израела, расејани по целом свету, довијали су се да не изгубе националност и традицију, да сачувају језик и религију. Испада да запад није дорастао Израелу. Ако би чак запад и цео свет претворио у прах, ни то му не би помогло. Из њега би се поново појавиле хиљадугодишње тежње Израела, чија је структура крајње отпорна. Свуда околу простире се прашина од људи без својих корена, животињских интереса, и једино међу њима Израел — жива структура.

Све што је наведено наводи нас на читав низ најинтересантнијих закључака. Парадоксалност могућих закључака је толико велика, да искључује могућност широке дискусије о њима. Када се Израел помиње у било ком контексту који је усмерен против Русије, онда се може само констатовати настала ситуација. Ако је контекст негативан, то изазива говор о антисемитизму и идеја се «утапа» у емоцијама. Ако је контекст позитиван, онда се рађају најбесмисленије сумње у погледу онога ко износи такву идеју. Шта урадити?

Да би одговорили на питање, усредсредимо се на ситуацију. Почнимо с тим, да су данашња схватања, која су презасићена одређеним веровањима, митовима и ставовима, претворила човека у уређај који изговара туђе мисли. Ни пет минута не размишљајући о неком питању, људи увек имају на њега шаблонски одговор. У

суштини, они су у илузији да разумеју питање. Псеудо-разумевање ствара око свести тако чврст оклоп, да га никаква логика не може пробити.

Да би се издвојили из масе људи заједничког мишљења, треба да постављамо питања не дајући им боју и оцену. Онај ко је у стању да слободно мисли, сам ће се досетити. Ко није у стању, остаће роб шаблona. Покушај да се «дигитализовани» људи извуку из својих шаблona је осуђен на пропаст. Зато то нећемо ни покушавати. Ко не схвата о чему је реч, и не треба.

Поред свега реченог, приметимо да сама по себи, способност мишљења не значи и то, да ће се човек који мисли, заиста у свакодневном животу и руководити резултатима свог мишљења. Осим повољних услова и талената, потребно је још и искуство и навика да се размишља у таквим оквирима. Али ако нема такве средине, како онда човек, са навикнутог начина живота и мишљења, може прећи на другачији начин, који отворено прелази ван свих замисливих норми? За то је потребно пробити чврст оклоп формираног погледа на свет, али да ли је обичан човек за то способан? Сам по себи, по својој природи, човек је склон опонашању, склон да се угледа на неког. Велики мислиоци се појављују у оном друштву које негује визионарску школу мишљења, због тога што они у тим условима имају на кога да се угледају. Најчвршће и најмоћније постају оне земље где постоје групе људи којима је размишљање у планетарним размерама исто тако једноставно, као што је лако домаћици да тркне по хлеб. То је увек елита, и ако човек поседује одговарајуће таленте, славољубље ће га приморати да тежи да се угледа на елиту. Кад уђе у ту средину, и за њега ће њихова текућа делатност постати норма. Када размишљање о ситуацији у најглобалнијим размерама за некога представља уобичајену праксу, он ће правилније схватати ситуацију и деловати, него човек који је паметнији од њега, али за кога је размишљање у тим размерама чиста егзотика. Отуда су видљива преимућства института наслеђивања власти, када се наследник од детињства учи да

размишља у метафизичким и државним размерама. За њега то постаје свакодневна пракса, док за друге то остаје фантазија.

Тамо, где не постоји визионарска школа, не постоји ни угледни образац. Ко појединачно покушава да широко размишља и делује, спада у категорију изгнаника, чудака и лудака. Ако у дезорганизованом друштву и никне велики мислилац, њему треба много снаге да превазиђе проблеме који се појављују. По правилу, човек не може да издржи и утапа се у средину. Када се угледни обрасци се не појављују, онда се таленти људи који би могли да чине елиту, усмеравају у канале политичке и економске колотечине. Крупно стратешко мишљење постаје немогуће. На пример, СССР који је услед доминирајућег материјализма имао огroman потенцијал, пропао је јер без школе стратешког мишљења, чија би разматрања ишла и до хиљаду година унапред, није видео очигледне проблеме. У присуству елите то се не би десило.

Хтели, не хтели, морамо поставити питање: постоји ли на планети друштво визионарског мишљења, које не посматра догађаје с гледишта тренутне ситуације, већ много шире, с гледишта хиљадугодишњих процеса. Немогуће је дати тачан одговор на то питање. Област које се ми дотичемо, налази се далеко ван граница видљивих проблема. Апсолутна већина читавог човечанства личи на примитивца, чија су знања о електрицитету ограничена на прекидач на зиду. Он нејасно наслућује да се иза прекидача крије огroman систем снабдевања, али се његово интересовање ту завршава. Слично томе, и људи у најбољем случају слуте да ови процеси имају своју тенденцију, али својим мислима не залазе ван хоризонта свакодневице и својих животних проблема.

Може се претпоставити да су најснажнија друштва постала то управо из разлога што је њихова елита имала школу визионарског мишљења. Англосаксонци су пропагирани теорију Адама Смита, сами се придржавајући супротне теорије, тј. код њих није било никакве слободне трговине, већ само сурови протекционизам. У коначном исходу, они су имали стратешке оријентире који су им

омогућавали да се тактички концентришу на она питања која ће их довести до успеха. Крупна политичка и економска мисао им је омогућавала да испланирају ситуацију цео век унапред. Као резултат тога, они су изградили најмоћнију економску империју. Али, изгледа да нису схватили значај религије, мада је ово чиста предпоставка, и могуће је да је овај фактор такође узиман у обзир. Можда се у процесу откривања његовог значаја и покушају усклађивања са економским оријентиром, он трансформисао од хришћанског, у неко друго схватање, а ако је то тако, онда је ситуација на планети много опаснија него што претпостављамо.

Код Јевреја се недвосмислено се може говорити о присуству мишљења крупних размера. Многи народи су интуитивно осећали, да економија сама по себи не представља главни витални орган друштва. Разлика је у томе, што су многи осећали, а Јевреји, тачније, њихова елита, је то схватала то на нивоу логике. Они су то ЗНАЛИ, и зато је сва њихова енергија била усмерена у првом реду на метафизику. То им је омогућавало да размишљају не само у границама векова, већ миленијума. Из тога потиче глобални оквир, који је омогућио издизање над ситуацијом и запажање одлучујућих момената. Тајна њиховог опстанка као народа, у условима останка без своје територије, састоји се у очувању елите, која је чувала религију и језик. Када је Навуходонор покорио Јудеју, он је прогнао елиту у вавилонско ропство. Виноградаре и рибаре није дирао. За њега су они представљали пореску базу. Чим су из народа одвојили елиту, народ је убрзано почео да се претвара у биомасу, која се асимиловала са суседним народима. Али чим се јеврејска елита вратила, биомаса је поново почела да се претвара у народ.

Тежко се може схватити истински значај елите. Она се не види, као што се не види ни кичма, али ако уклоните кичму, човек се претвара у кожну торбу меса, која је осуђена на пропаст и распадање.

Свака земља је неповредива док има елиту која мисли и делује на метафизичком нивоу. Могућност појаве и даљег постојања елите апсолутно зависи од религије. Са нестанком религије нестаје и елита

а затим нестаје и друштво. Да би се традиционална земљи препородила, најпре се мора препородити елита. Препород без вере је немогућ, али само елита то може разумети и предузети одговарајуће акције. Малограђанин не може чак ни да процени значај ове потребе.

Успостављен је зачарани круг, кога само чудо може прекинути. Данас су свакој традиционалној земљи потребне личности типа Сергеја Радоњешког, Фрање Асишког, Александра Невског или Јованке Орлеанке, које су способне за енергично деловање. Те личности су, чак немајући пред собом објекат на кога би се угледали, способне да саме делују у складу са ситуацијом, и да својим понашањем постану угледни образац. Чим почне угледање на њих, сматрајте да је процес отпочео. Оно што је главно, то је скренути процес ка том правцу. Даље ће он сам добити стратешке размере.

Глава 4: Филозофско одступање

Историјска спирала је, дошавши на виши ниво, дошла до тачке, из које је својевремено кренула. Француска се, као и цео свет, својевремено одрекла монархије, да би у следећем развојном то негирала (закон негација негације). Светска дешавања се одвијају у строгом складу са основним законима светског развитка (дијалектике). Тежња ка слободи и потреба њеног ограничавања у ствари представљају закон јединства и борбе супротности. Њхова сукобљеност рађа енергију, која тежи да разреши противречност, што доводи до непрекидног побољшања система. Без борбе супротности долази до нарушавања симетрије система. Слобода, која је однела победу над поретком, неминовно се претвара у апсолутни хаос који уништава друштво. Ако се ситуација не доведе у равнотежу оним што представља супротност слободе — поретком, друштво ће се из организоване структуре претворити у хаотичну масу. И обрнуто, аналогно претходном, када се друштво гуши у заглајају гвозденог поретка, недостатак слободе доводи до стагнације. У првом случају друштво уништавају унутрашње енергије које ничим нису

ограничене, а у другом случају – спољашње енергије од којих оно ничим није заштићено.

Хармонија настаје у систему који има унутрашњу противречност која се непрекидно решава и поново обнавља. Тежња ка слободи супротставља се поретку, а тежња ка поретку супротставља се слободи. Да би остао у хармонији, систем не треба да превазиђе свој унутрашњи конфликт, већ увек треба да тежи да га превазиђе. Унутрашњи конфликт доводи до развоја, омогућавајући систему да добије нова својства, која су непозната његовом претходном стању. Конфликт слободе и реда рађа ватру инквизиције и слободу духа. Уклоните једно, и неће бити другог. Без врха нема дна, без зла нема добра. Хармонију замењује смрт.

Либерална демократија доводи друштво у стање хаоса, зато што подједнако уништава и идеале слободе и поредак. Тежећи да свему да слободу, она све лишава слободе. Тотална слобода гради диктатуру порока. Ахилова пета демократије је — теорија једнакости. Уједначавајући у правима минус са плусом, она рађа смрт. Настаје систем који није у стању да створи покретачку енергију. Конструкција почиње да се распада и нестаје у ништавилу.

Постојање система тражи стални прелаз из једног стања у квалитативно другачије стање. Прошлост се замењује будућношћу, уништење доводи до препорода. Модел монархије је у себи садржао своју негацију, демократију, али он такође негира ту своју негацију, враћајући се назад, самом себи, у побољшаном облику. Будућност је преобликована прошлост а садашњост је негирање прошлости и будућности. Прошлост човечанства је монархија. Будућност човечанства је унапређена монархија. Демократија - то је негирање и бивше и будуће монархије, којим се систем усмерава ка унапређењу.

Понављање и саморепродуковање система, може се у кључним тачкама представити спиралом која расте навише. Сваки од наредних лукова развоја понавља кључне карактеристике последњег лука. Ланац циклуса образује спиралу која се сужава. Повратак у прошлост никада не представља репродуковану копију прошлости. Развој представља

повратак у прошлост на вишем нивоу. Кроз законе негације негације и јединства и борбе супротности, систем који се развија добија нове одлике, задржавајући оне основне, тј. остајући посебан.

* * *

Историја није права цев око које је намотана спирала. Историја је пирамида на коју је намотана спирала. Сваки следећи лук прави пун круг и долази у почетну тачку брже него претходни. Једном ће систем човечанства доћи до тачке одакле неће бити ни леве, ни десне стране, ни врха, ни дна. Биће потпуна једнакост која искључује свако кретање и развој. И систем ће, у таквом стању, изгубити дијалектичку противречност и нестати. Шта ће настати уместо њега, то не знамо и не можемо знати јер је то већ област метафизике. Може се прецизно рећи само једно — то неће бити исти овај свет на кога смо навикли.

Глава 5: Тешко схватљиви моменти

Традиционални запад је, судећи по спољашњим знацима, још жив. Али је он једном ногом у гробу. Њему је потребна помоћ која може стићи само од Русије. Ако процените потенцијал других земаља, нећете наћи ниједну земљу са сличним потенцијалом. Западу најближа традиционална земља је једино Русија. Изузетно је и то, што је она такође блиска и са исламским и будистичким земљама. Евроазија ће бити центар света, око кога ће се концентрисати традиционалне снаге. Опасност која се наднела над човечанство интензивира светски процес обједињавања. Почиње велико разоткривење демократије - највеће преваре још од времена када је змија кушала Еву.

Да би се то испунило, све традиционалне снаге треба да прекину међусобне сукобе и да шире погледају на ситуацију. Када елита буде открила истину, сваки народ, свака култура и свака религија ће дати своје борце. У првом реду информационе борце, јер је наступила

информатичка епоха. Одлучујућу снагу те борбе представљаће људи, за које се чини да не могу да узму учешћа у активном животу света. Од њих ће реално зависити не само судбина Русије, већ и судбина целог света.

Како ће то изгледати у пракси, описаћемо у другој књизи. А овде истакнимо основне одлике будуће битке. Рабини, које многе патриоте сматрају нашим непријатељима само зато што су они јевреји, и сами су шокирани догађајима. Синагоге су пуне, зато што се парохијани моле «златном телету». Савремена ситуација понавља библијску. «А Господ рече Мојсију: иди, сиђи, јер се поквари твој народ који си извео из земље Мисирске. Брзо заћоше с пута, који сам им заповједио; начинише себи теле ливено, и поклонише му се, и принесоше му жртву, и рекоше: ово су богови твоји Израилу, који те изведоше из земље Мисирске. Још рече Господ Мојсију: погледах народ овај, и ето је народ тврда врата. И сада пусти ме, да се распали гњев мој на њих и да их истријебим; али од тебе ћу учинити народ велик. А Мојсије се замоли Господу Богу својему, и рече: зашто се Господе, распаљује гњев на народ твој, који си извео из земље Мисирске силом великом и руком крјепком? (Изл. 32:7–11).

Било је довољно само да се Мојсије начас удаљи од свог народа, па да људи падну у искушење, направе себи "златно теле" и поклоне му се, и почну да му служе. То су били исти они људи који су лично видели чуда – како се море развојило а храна падала са неба. Али они нису могли да одоле пред привлачношћу телета. Шта онда очекивати од модерног човека, који није видео ништа осим онога што му сервирају медији?

Данас се директном палбом гађа свест свих народа на Земљи. Као резултат тога, људи затупљују и постају сурови. Данас и свештеници, и фратри, и рабини и муле говоре о истом. Развратио се наш народ. И окренуо се од Бога. И клања се "телету".

* * *

Израел и Русија представљају јединствене структуре. Њихови историјски приоритети никада нису били затворени у оквирима материјалне сфере. То су земље које имају своје посебно место. Оне никада нису губиле свој темељ и никада нису силазиле са светске сцене. Ове две земље су увек виделе Главни циљ и никад га нису губиле из вида, за разлику од запада, који ће то платити уништењем.

Глава 6: Улога Русије

Ни једна империја, ни прошла, ни садашња, не може се по толеранцији равнати са Русијом. Наша верска нетрпељивост је тако усклађена са толеранцијом, као што појам "господар" садржи у себи појам "слуга". Јеванђеље каже: "Који хоће да буде први нека буде посљедњи од свију и свима слуга." (Мк 9,35), то јест господство оца испољава се у служењу својој породици, а не у њеном искоришћавању да би задовољио личне потребе. У Британској империји немогуће је било замислити Енглеца који живи горе од Индијца. У Француској империји немогуће је било замислити Француза који живе горе од Арапина. Зато ових империја више нема. У Русији се, као и пре, и сад може видети да главни народ, руски, живи сиромашније од других. Делује неправедно да кавкаски сељак живи боље од руског сељака. Европски рационализам, кроз пљачку тог сељака, подстиче успостављање «правде», под било којим zgodним изговором. Али Русија се не продаје за успостављање такве "правде", и та ствар не иде даље од гунђања. Наши домаћи фашисти, када се мало боље погледа, нису ништа друго него обични адолесцентихулигани који су без идеологије. Неко их просто искоришћава у својству екстремних националиста. Али то не иде далеко. Ови покрети не добијају на популарности. Ови "борци против жидова" зује као зунзари, али их нико не слуша. Зато што је њихово зујање у супротности са дубинама руског погледа на свет. У томе је особеност

наше културе. Ми не сматрамо себе вишим од било кога другог. Прихватили смо друге народе Русије, и прихватамо их као чланове своје породице, а тога се запад плаши као ђаво од крста.

Ми смо једина, јединствена и непоновљива империја породичног типа. И ако неко у нашој великој породици живи боље, па нека живи. Тако му је Бог дао. Љермонтов је, на пример, писао о Грузији: «...цветала је... Не бојећи се да иза границе пријатељских бајонета, стоје непријатељи». Руски бајонети нису плачкали већ штитили. И тако наш квалитет никако не представља минус, како неки покушавају да представе, већ плус. Селекција је у Русији присутна само на моралном нивоу. Нижим људима се сматрају лопови, развратници или преваранти, али чак и таква селекција није потпуно уочљива. Народ се не односи према преступницима с висине, као што се белац, власник плантаже, односи према принцу; ни близу тога — већ као према болеснику, према коме треба имати сажаљења. Све империје су се распале управо због дељења људи на врсте. А Русија стоји.

За Русе се лош човек не одређује по облику носа, већ по присуству или отсуству принципа. Ако имаш непоколебљиве принципе, значи, с тобом можемо имати посла. Ако тежиш «узети од живота све», то те одређује као човека друге врсте, са којим не треба имати посла, зато што си ти — ветроказ, који се врти како ветар дува. Које треба такав пријатељ?

Русија представља опасност пре свега због своје способности да у себи обједињава најразличитије народе и културе, не губећи притом основни правац кретања. И никада се притом не добија сукобљена гомила, већ хармонична структура која се полако али сигурно креће према циљу. Русија је стожер на кога може да се ослони снага светских размера, која је довољна да реши насталу ситуацију. То је та толеранција која од Русије чини потенцијално најопаснију земљу. Русија може око себе окупити свет, док Кина, Индија или било која земља Европе и Америке нису способне за то. Зато се акценат ставља на што је могуће активније уништавање наше земље.

* * *

Молимо да се не извлаче брзоплети закључци у односу на неке наше ставове. Све горе речено се односи на цивилизације, а не на појединце. Муслиман или будиста, као личност, није нимало већи или мањи од православца или Јевреја. Националност није битна за нашу тему. Држављани САД, Француске или Израела нимало нису ни гори ни бољи од држављана Русије, Ирана или Кине. Ми овде не разматрамо појединце, ми разматрамо могући сценарио развоја догађаја, полазећи од најкрупнијих особености цивилизационих система.

Глава 7: Резиме

Данашња ситуација у свету је тежа од оне коју смо покушали да опишемо. Многе појединости су морале бити жртвоване, да се не би улазило у детаље. Нисмо поменули Индију, Африку и Јужну Америку не зато што оне нису значајне, већ зато што, њиховим укључивањем, модел не би добио ништа ново, већ би се тиме само отежало разматрање.

Пре приближно пет векова, њено величанство Историја предложила је човечанству или да напусти светску сцену, али да зато сачува своју веру и културу, или да остане на њој, жртвовавши веру и традицију — то јест продавши душу. Све државе на планети поделиле су се у два блока. Река Историје се поделила на две струје. Данас се те две огромне струје спајају у једну. Да би се схватило зашто се све ово дешава и до чега ће довести, напоменимо укратко логику целе предходне приче.

- I Људско друштво, покретано самооцењивањем, гради пирамиду. На самом врху пирамиде налазе се најслободнији, који се чак нису ни под влашћу животног инстинкта. Главна пропусница за власт је - слобода. Остали таленти су користан додатак тој пропусници, али не више од тога.
- II Тежња за животом, заједно са славољубљем, рађа тежњу ка бољем животу. Настаје прогрес, чија се достигнућа најпре користе у војне сврхе. Издржавање армије постаје све скупље и скупље.
- III Безбедност почиње да зависи од економије. Издељени владари постају сметња развоју економије. Настаје потреба за централизацијом, из које се рађа монархија.
- IV Силом историјских прилика долази до дегенерације високог друштва, што утиче на католичку цркву. Из те ситуације рађа се протестантизам, који прераста у култ новца. Доминацију

хришћанских догмата замењује приоритет трговачке логике. Занатска активност, ничим ограничена, доводи до огромног привредног раста.

- V Преломна тачка: да би се могло супротставити експанзији протестантизма, треба имати одговарајућу привреду. Привредни развој је тим већи што је мање његових ограничења. Највећа ограничења поставља религија. Настаје ситуација када безбедност друштва тражи уништење религије. Онај ко је сачувао доминантну религију — тај је пао у зависан положај.
- VI Слом религије доводи до слома монархије. Настаје секуларни систем — демократија. Религиозни оријентир се замењују потрошачким. Опасне енергије, раније задржаване религијом, ослобађају се и почињу да уништавају кључне ослонце друштва. Свет пада под власт тржишне стихије. Почиње епоха неограничене власти Тржишта.
- VII Развој прогреса доводи до тога да и економски слабе земље, теоретски, добијају могућност да купе готове технологије најсавременијег наоружања. Нарушава се директна зависност безбедности од економије.
- VIII Свет се нашао на прагу нових глобалних промена.

* * *

Сада чинимо осми корак. Наравно, реч је о кораку крајње великих размера, које се уопште могу замислити, али не заборавимо да треба да видимо целог слона а не само његов реп. Зато смо сматрали да је могуће, чак и неопходно, изоставити многе појединости и изузетке.

Анализирајући насталу ситуацију из угла данашњице, можемо уочити да су рушилачке тенденције настале онога тренутка када је безбедност почела да зависи од економије а не од пожртвовања.

Раније је најбезбедније било најпожртвованије друштво. А затим је најбезбедније постало најбогатије друштво. Чим је до тога дошло, покренуо се механизам самоуништења. Протестантизам је само убрзао ток дешавања. Да није било Лутера, процес би се можда продужио за још неколико векова, али се у суштини ништа не би изменило. Сама чињеница да је у «телу» западне цивилизације присутна античка филозофија, природно је водила Европу до сличног исхода. Са нестанком религије, нестала је противтежа материјалном. Равнотежа је нарушена, и материја је својим развојем почела да уништава морал и етику. Изгубивши религиозни темељ, морал се почео сматрати удесом слабих. Потенцијални владари нису себе видели у друштву сиромашних и кренули су да служе тржишту. Култ тела изнедрио је нови поглед на свет, невиђен у целој историји човечанства. Секуларно друштво је једино друштво које званично пропагира идеју да је потекло од животиња и да су његови чланови — високоразвијене животиње. Раније су људска друштва своје порекло водила од богова или од Бога.

Глава 8: Отворена игра

Ми смо потпуно свесни да ће ове редове читати и непријатељи као и пријатељи, али немамо избора. Немамо времена за тајне. Ако наш објективни поглед на дешавања представимо што је могуће већем кругу потенцијалних стратешких партнера, можемо се надати у кристализацију, сада аморфне, масе. Људи су уморни од дугих дискусија, и више се нико не осврће на уопштене фразе, без конкретног описа шта и како радити, и зашто баш тако, а не другачије. Непријатељи се служе тиме, што своје лукаве планове објављују масама, и по теорији вероватноће неко обавезно упада у замку. Зашто онда да и ми не откријемо своје праве планове? Непријатељ се не либи од ширења празних прича, и у томе успева. Дакле, да би разобличили те приче, треба деловати у сличним оквирима, то јест обраћати се широкој публици. У том случају наше шансе за успех су веће него шансе непријатеља. Зато ћемо радити оно што треба да радимо, а биће шта Бог да.

Пре него што пређемо на разматрање питања којим путем треба да кренемо, подвучимо, да осим проблема, Русија има и снагу за њихово решавање. И то није претеривање. Постоје они који су способни да обнове и армију, и науку, и индустрију и образовање итд. Људи свих узраста, и стара гарда, и сасвим млади људи, само једно чекају — када ће их позвати. Али њих или нико не зове, или их позивају улизице и будале. Дешава се и да их позивају поштени људи, али они, будући да не владају темом, ни сами не знају куда су их позвали. Празни позиви и уопштене речи не могу никога нигде одвести. Оне који пристају да носе транспаренте о повећању пензија можете наћи међу потпуно очајним људима. Али и они схватају бесмисленост тих поступака. Не може бити ни речи о томе да би неки мислећи човек пристао на такву врсту акција. Мислећи човек ће најпре захтевати да му се покаже конкретна идеологија и конкретан план деловања. Ако разуме принцип и сагласан је с њим, он ће се прикључити. Али да ли се можете нечему прикључити на основу

уопштених речи? Као резултат тога, људи окрећу леђа од проблема своје Домовине. Само снага која има конструктивне идеје и праксу, може их окренути назад. Тада ће процеси опоравка врло брзо отпочети.

Шта се дешава? Снаге за решавање проблема постоје. Људи на власти, који схватају ситуацију, постоје. Изгледа лак посао. Потребно је само, да људи на власти издају наредбу својим службеницима за исправљање ситуације. Има ли нешто простије? Дајте задатак војницима, привредницима, научницима, лекарима, људима са телевизије и представницима других професија, да опораве ситуацију у својој области. Људи само то и чекају. Дајте нам задатак и све ћемо исправити — али га не дају. Зашто? Следећа «наранџаста револуција» је «пред носом». Чак и слепци виде да се намерава цепање Русије. По свој прилици, то би требало да подстакне заштитно деловање система, али систем не реагује.

Да би схватили узрок, треба одговорити на питање, у каквој ситуацији је могуће издавање такве наредбе? Наравно, у присуству политичке воље. Ако постоји политичка воља, многи негативни процеси ће се исправити или зауставити. Из медија ће нестати (или ће ослабити) ефекат разарања свести. Домаћа привреда ће се заштитити царинским таксама. Природни ресурси ће се вратити држави, и слично. У теорији све изгледа једноставно. Али за демонстрацију политичке воље потребна је руководећа екипа. Издавати наредбе које ће изазвати крупне последице, могуће је само под условом да наредбодавац иза својих леђа има сложну екипа истомишљеника, која је спремна и способна да се супротстави непријатељском отпору. Међутим, овакву екипу је немогуће саставити «на брзину», и на темељу комерцијалних принципа. Екипа која чини данашњу власт, заснована је на личним односима, што ограничава њену вредност. Да би се стање променило, потребна је екипа од хиљада и хиљада људи, док екипа заснована на личним односима никада неће бити већа од неколико људи. Повећавајући дозвољени број чланова до максимума, она унутар себе почиње да се разбија на

мале групе. Покупшјима да се овај проблем реши материјалним подстицајима, долази до повећања броја људи, али то више не представља екипу. То личи на манастир у који су дошли људи који су себе прозвали монасима, али ту нису дошли да би служили Богу, већ из неких других разлога. Неко од њих нема где да преспава, неко је гладан, неке су за «монаштво» обећали плату. Неко види да се ту може красти. И тако даље. На крају, то представља све друго, само не манастир. Јасно је да екипа окупљена на тој основи не може бити та која би могла да демонстрира политичку вољу. Плаћени чланови партије ће увек говорити о једним циљевима, а тежити ка другим.

Да не би потхрањивали илузије о влади, размотримо стање које преовладава у коридорима моћи. Под којим условима је могуће задати дугорочни правац? Као прво, за само разумевање ситуације потребно је време. Као друго, потребно је утврдити општи правац, који произилази из ситуације. Као треће, издавање опште наредбе је сврсисходно само онда, када постоји увереност да се располаже временом које је потребно за њено извршавање. Овде су чак и ресурси мање важни. Шта вреди поставити задатак за чије решавање је потребно десет година, ако се не може гарантовати постојање тих десет година. Враћајући се на нашу ситуацију, рецимо да за решавање неких проблема Русији треба више десетина година. Где их наћи, ако је власт ограничена мандатом од четири године? Током прве године, владар посматра. У другој години, он постаје свестан ситуације, и ако је целовито сагледа онда схвата шта треба да се ради и колико је времена за то потребно. Затим се подсећа да су за његову владавину преостале још две године, и јасно види да се у том периоду ништа озбиљно не може учинити. Треће године, привремени домаћин покушава да некако управља државом, што се генерално своди на реаговање на тренутне проблеме, то јест бави се политичким и привредним токовима, чиме неће решити ништа. Владар почиње то савршено да схвата, и у четвртој години сву своју пажњу усмерава на припреме за изборе. Ако победи, он у петој години покушава да покрене процесе чија се реализација уклапа у добијени мандат. Нема

смисла бавити се општијим темељним проблемима, јер они излазе ван временских оквира. Зато шеста и седма година владавине одлазе на прилагођавање на ситуацију. Фундаментални процеси, на које није могуће утицати, умножавају се, настављајући своје кретање странпутицом.

Привремени владар коначно схвата, да је немогуће било шта изменити. Ако, на несрећу, тај владар за оптимални модел друштва сматра демократију, једном ће доћи на идеју, да хаос представља природно стање ствари у земљи, које је условљено објективним законима. Тако живе све земље, што значи, и ми ћемо се такође на то прилагодити. Затим следи закључак да је бескорисно супротстављати се тим законима, јер то може довести до слабљења. Наоружавши се таквим самооправдањима, владар окреће леђа објективној стварности, постаје циничан и припрема се за достојанствен одлазак са власти. Како се припрема — то је посебна тема. Има много варијанти, али ниједна од њих нема ништа заједничко са бригом о држави. Затим долази следећи владар са четворогодишњим мандатом. Веома брзо и он схвата да ограничење мандата води ка ограниченом обиму деловања. И затим гарантовано пролази исти пут, као и његов претходник.

Ето зашто се Русија котрља ка провалији а влада не ради ништа, осим што се прилагођава насталом тренутку. Такав начин деловања се не објашњава тиме што влада неће да реагује на другачији начин, већ тиме што сам систем то не дозвољава. Велики задаци захтевају велико време. Гарантоване четири године владавине, са таквим проблемима пред собом, изгледају као ругање над здравим разумом. Бољшевици су могли да постигну фантастичан развој зато што, за решавање проблема, нису полазили од мандата владавине, већ од општег усмерења ка циљу. Уништен грађанским ратом и расулом, сиромашан СССР је сустигао и прстигао сите и задовољне земље запада захваљујући томе што се налазио под константном влашћу екипе обједињене око заједничке идеје. Зато што су бољшевици планирали као домаћини, а не као најамници. Предност домаћина

над најамником потврдила се још једном, после II светског рата. СССР не само што је брзо сустигао презасићену Америку, која је зараду стицала војним испорукама, већ је још и по целом свету изградио више од шест хиљада предузећа. То је урадила земља, која је недавно из најужаснијег крвопролића изашла као победник. Изнурена и обеснажена, она се показала способном за таква чуда само због тога што је план деловања одређиван у складу са циљевима а није усклађиван према мандату владавине. Данас, када нема никаквог континуитета власти, када власт личи на пролазно дворниште, земља се неминовно распродаје. Док је било домаћина — постојала је земља. Када је нестало домаћина, скупила се гомила самозваних «рођака», који се на сваки начин труде да уграбе што већи део наследства. И тај процес се никако другачије не може зауставити, док се поново не појави снажан домаћин. Домаћин се не може појавити ниоткуда. Потребни су услови за то.

Ми ћемо решити све основне проблеме, почевши од опоравка привреде и све до препорода вере у Бога, онда када у Русији власт не буде ограничена никаквим мандатима. Све док у земљи нема домаћина, неће се отпочети ништа озбиљно што би отишло даље од утврђивања добрих намера на папиру и краће (усвајања) за то издвојених средстава.

Данас је Тржиште направило такве услове, да екипу не граде људи, већ фотеље. Људи испадају из игре ако остану без фотеље. На упражњену фотељу заседа нова особа, која се у сваком тренутку може заменити. У суштини, не управља екипа састављена од људи, већ од «фотеља», којима људи представљају само додатак. Човек који је доспео до «фотеље», доживљава свој задатак као одржавање на том моћном комаду «наменштаја». То му није потребно зато да би се бринуо о друштву, већ зато да би решавао своје проблеме. И то се не дешава јер је он свакакав човек и лош бирократа, већ зато што је таква људска природа. Великих људи је у принципу мало, а мали људи имају мале циљеве. Величина циља одређује логику деловања. Ако се човекова размишљања налазе у категорији «игралишта у песку», он ће

своје снаге усмеравати ка својим циљевима: аутомобил, викендица, љубавница итд. Као што је раније речено, не може се мали дечак бринути о кући у којој живи. Њему је играчка дража од куће. Над тим се можемо смејати колико год хоћемо, али то је реалност. Људи одлепшају са радног места, чим им се заврши радни дан. Не могу се људи бринути о ономе што се налази ван оквира њиховог сазнања. Они теже тамо где их чека њима схватљив живот — у викендицу, на фудбал, у породицу и друго. То треба разумети на исти начин као што имамо разумевања за децу која до самозаборава граде своје куле од песка. Они могу да одлазе у школу или да раде нешто у кући, само уз принуду од стране родитеља. Ако нема принуде, онда свако ко има децу зна до чега ће доћи.

Полазећи од свега реченог, треба признати оно што је очигледно. Земљи је потребна политичка воља. За то је потребна снажна екипа. Таква екипа се може образовати само око идеје. Не око новца и личних односа — то су све додаци — већ само око идеје. Све док нема идеје, у принципу се не може образовати снага која је довољна за спасење Русије.

* * *

Када људи предлажу да се нешто уништи, нормално је поставити питање, а шта они предлажу уместо тога? Позив: најпре да уништимо «а онда ћемо нешто смислити», не улива поверење. Немогуће је конструктивно деловати без општег разумевања шта ће доћи уместо демократије. И ту је клопка. Сва енергија може отићи «у ветар». Вековима могу трајати спорови о томе шта ће доћи уместо демократије, док се са претњама демократије треба борити сада.

Теорија и пракса се мимоилазе. Док се не изгради опште мишљење о томе шта треба да дође уместо демократије, предлажемо као оријентир наше виђење проблема, о коме ћемо детаљно говорити у другој књизи. Подвлачимо: то није упутство за деловање, то је наше виђење. Не предлажемо га зато што нам се баш оно допада, већ зато

што не налазимо никакво друго виђење. Тражимо и не налазимо. Ако неко види бољи начин, ми смо спремни да преусмеримо своје ресурсе на реализацију најбољег модела.

Рецимо нешто и о нашем схватању степена одговорности. Ми ћемо се ставити у улогу родитеља чије је дете болесно. Ми јако желимо да му помогнемо, и зато нећемо за најбољи пројекат сматрати онај који је наш, већ онај који ће помоћи у нашој невољи.

Глава 9: Суштина и видови државе

Свака држава је живи организам. Према геополитичкој дефиницији, држава је организам заснован на територији. Дакле, то је истински живи организам, неболошки облик живота. Као и сваки организам, и он има нешто слично инстинкту самоодржања. Разлике између државних организама састоје се у принципу формирања власти. Све остало су — последице. Подсећамо, идеју државе, а то је политичка идеја, чини принцип формирања власти.

Демократске теорије као извор власти проглашавају народ. Власт се бира или директним гласањем, или тајним, или преко представника или на неки други начин. Учешће народа у избору власти је главна одлика демократије. Свако ко изборни принцип узима за темељ, представља демократу. Комунисти, фашисти, либерали, републиканци и остали, по својој дубокој унутрашњој суштини, чине једну демократску породицу.

Пошто смо демократију већ размотрили и нашли да је неприхватљива, преостаје нам да размотримо друге, недемократске опције. У оквиру сваке од њих постоји много подврста, али општи правац је исти — власт не треба да се бира.

Све недемократске политичке идеје се сматрају ауторитарним. Постоје два облика власти једног лица — власт заснована на сили и она заснована на ауторитету. У првом случају становништво признаје власт под притиском силе. У другом случају за власт се признаје онај ауторитет, који је довољан да та власт буде неоспорна. Ми треба да одредимо који је од ауторитарних модела, бољи. При разматрању ових варијанти покушајмо да се ослободимо негативних слика које се повезују са речима «ауторитарност» и «диктатура». Имаћемо у виду да је то вештачки изазван ефекат. Његов циљ је да се на нивоу емоција формира отпор према политичкој власти једног лица.

Глава 10: Одлике оптималног државног модела

Да би схватили како да се боримо против баре на поду, треба погледати у плафон. Тек после тога ће бити јасно да је рупа на плафону повезана са баром на поду. Али, ако «глава» друштва све време гледа доле, не постоји шанса да схвати узрок распадања делова демократског друштва. Налазећи се унутар система, систем се не може исправити. За то је потребан одвојени систем, али то је тема за будуће дискусије. Засад се усредсредимо на разматрање недемократских варијанти.

Пре него што проанализирамо варијанте ауторитарности, поставимо питање: каква конструкција је уопште оптимална за људско друштво? То доводи до још једног питања: шта се сматра за оптималну конструкцију? Критеријум се одређује у складу са природном тежњом државног организма. Не у складу са добрим намерама или емоцијама владара, већ са тежњом која произилази из природе овог или оног државног система. Природа владара је у датом случају мање битна. Они могу да се мењају а систем остаје непромењен. То значи да ће, по теорији вероватноће, лоши и добри владари дати неки просечан резултат. Коначан резултат ће зависити од смера одређеног природом самог система.

Поставимо себи задатак: пронаћи такав систем, који по својој природи тежи да друштво учини здравим. То јест мора бити присутна заинтересованост система да се код људи формирају људске вредности. Дobar систем је онај који је за то животно заинтересован. Сам опстанак државе треба да зависи од успеха таквог посла. Ако систем излази на крај са својим задацима, то јест формира у људима људске вредности, то значи да систем живи и доживљава процват. Ако не успева, то значи да он умире. То је као инстинкт самоодржања. Ми треба да нађемо такав систем, који ће ради свог опстанка тежити да формира здравог човека у моралном и физичком плану. Економија, наука, уметност, религија и други ресурси ће бити стављени у службу реализовања основног услова, формирања здравог

човека. У противном, ако власт не може да стави своје ресурсе у службу достизања главног циља — формирања човека, са великим словом Ч, — онда ће ти ресурси радити на уништењу друштва. Први задатак је — стварање човека. Све остало, развој науке или економије, биће последица. У таквом друштву, неиспуњење првог услова доводи до тога да се развој науке и економије окреће против друштва и уништава га.

Појаснимо то на примеру демократије. Њена нехуманост је у томе што живот и развој тог система зависе од уништавања људских вредности у човеку. Сугеришући човеку да он, у односима према другим људима, треба да буде егоиста, животиња и вук, демократија утњетава људску природу. Што је мање код људи принципа, то је више порока и поклоњења богатству, и тим више се развија демократија. Што је више принципа, мање је порока и поклоњења богатству, и самим тим је мање демократије. Ако савест и поштење у хијерархији вредности заузму вишу позицију (изнад новца), демократија ће се срушити као кула од карата. Питате се: зашто? Зато што, ако људи буду сматрали савест својим главним оријентиром, то ће се одразити на њихову потрошачку активност и у коначном резултату, и на економију. Пошто је демократски модел по опредељењу секуларан и чак атеистички, у његове темеље је уграђена гола економија, од које у првом реду зависи стабилност система. И то не од економије, схваћене као средство за обезбеђивање животних активности друштва, већ од економије као начина за константно извлачење профита. Другим речима, од непрекидно растуће економије. У темеље демократије уграђен је посебан вид економије, који може да опстане само под условом трајно растућег темпа потрошње.

Тежња система настаје из његове природе. Важно је схватити — систем не потискује људску природу зато што је тако пожелео неки владар, већ зато што тиме сам постаје јачи. Што људи имају мање принципа, више је порока и поклоњења богатству, тиме је јача

демократија. Што је више принципа, мање је порока и поклоњења богатству, тим је демократија слабија.

Није случајно што се за најтачнији (али из разумљивих разлога, незванични) основни показатељ развоја демократије, узима распрострањеност педерастичке, о чему је раније било речи. Што је више хомосексуалаца, тим је више демократије. То је природно, зато што број присталица расте када се било која појава пропагира, па тиме и педерастичка.

Настаје рекламни ефекат, који је делотворан увек и на сваком месту. Разлика је само у томе, што није увек и свима дозвољено да га користе. Традиционална власт лишава порок права на рекламирање. Световна власт дозвољава пороку да се рекламира. Дозвола или забрана једних или других опција увек је последица природе неке државе.

Демократија може опстати под условом непрекидног развоја економије, при чему тај развој мора да се стално убрзава. Ако би развој макар мало успорио, демократски систем би пропао. На том плану, демократија личи на финансијску пирамиду. Да се тако нешто не би десило, систем мора да обезбеђује трајно растући темпо потрошње.

Главна препрека том правцу представљају основне људске вредности. Трајни развој економије може обезбедити само идеални потрошач који купује све што му се нуди. Али, да би постао такав идеални потрошач, човек не сме имати људске оријентире. Његови оријентире не смеју бити такви појмови као што је поштење, обавеза, савест. Само то ће омогућити да се све његове тежње сведу на бесконачно увећавање потрошње. У суштини, демократија је, у својој тежњи да се одржи, принуђена да уништава човека.

Постоје два облика економије. У једном облику она представља начин за обезбеђивање материјалних потреба друштва, а у другом — начин стицања добити на рачун друштва. Другим речима, у последњем случају економија се претвара у циљ, преуређујући

друштво према себи. У првом је, пак — у улози средства, које опслужује друштво.

Кад се економија схвата као додатак, онда је немогућа пропаганда очигледно штетних облика производње (на пример, дувана или алкохола). Држава недемократског типа или држи монопол над таквом производњом, стављајући порок под контролу, или је потпуно забрањује, какав год профит она доносила. Зато што владар схвата да ови пороци уништавају становништво и духовни темељ земље. У демократским државама дозвољена је пропаганда сваког производа који доноси профит, чак и ако он није легализован. У том смислу и пропаганда наркотика и разврата. Последња опција трговине рекламира се и под видом борбе са наркоманијом и АИДС-ом.

Демократије дозвољавају тровање својих грађана зато што то у целини развија привреду и јача систем, истовремено повећавајући напетост која ће је једног дана разорити.

Демократија је слична тумору. Да би обезбедила свој елементарни опстанак, она је принуђена да уништава традиционалне вредности, које обезбеђују живот самог друштва. Раније смо дотицали питање, зашто демократија не може да одустане од претварања људи у примитивне малограђане чији интереси «не иду даље од пода». Атомизација друштва у свим демократским земљама није последица нечије лоше воље, већ је резултат природе демократског система. Распадање друштва је њена једина шанса за опстанак. У здравом друштву је либерална демократија у принципу немогућа. Негативни процеси су последица основних карактеристика демократског система. Борба против тих порока не може дати резултата. Она је бесмислена, као што је то свака борба са последицама. Демократска друштва су осуђена на пропаст само зато што су демократска.

* * *

У максимално крупним цртама «сагледали смо целог слона». Сада се, са висине нашег гледишта може утврдити, да се свет котрља ка

провалији. Локомотива која га тамо вуче је систем, под именом либерална демократија. Реално никакве демократије у природи није било, нема и не може бити.

Глава 11: Избор пута

Постоје две опције: а) седети и чекати кризу; б) деловати. Један арапски богаташ-философ је рекао: «Ја сам заштићен, мене потоци неће дотаћи, али како да ја живим кад мој народ тоне». Данас су хитно потребни људи који деле то мишљење.

Ако хоћете да делујете, треба одредити правац кретања и карактер деловања. Прво питање је: шта радити? Друго питање је: како радити? Треба јасно схватити шта хоћемо и зашто. Шта нећемо, и опет зашто. Ако погрешимо правац, сви следећи кораци, колико год промишљени они били, биће такође погрешни. Зато што неправилан правац чини неправилним и сва деловања у том правцу. Затим треба одредити карактер деловања. Ако погрешимо, сви напори ће такође бити узалудни.

Пре него што пређемо на разматрање класичне теме «шта да се ради», рецимо своје мишљење о низу веома важних проблема.

Прво. Данас су код народа распирене неадекватне претензије. Људи са убеђењем узимају да расуђују о темама, о којима ни пет минута нису размишљали. Расуђивање о глобалним стварима формира се на основу микроскопског схватања, појачаног деловањем медија. Та расуђивања очигледно нису мудра. Не схватајући тему, људи личе на бакице, које на клупи разматрају узроке пада курса долара. И ту се ништа не може учинити. Човек данашњице ни за шта на свету неће признати своју некомпетентност. Њега је немогуће разуверити логиком, зато што он ту логику не разуме. Немогуће га је разуверити ни експерименталним путем, зато што је немогуће поставити такав експеримент. Али, ако би то чак и било могуће, тиме се не би увећала његова знања. Зато што свако има свој опсег. За већину људи, огребан аутомобил ће увек представљати већу несрећу,

него рањена земља. То је чињеница против које се не треба борити, већ је узети у обзир. Као што се узимају у обзир временске прилике. Данас у Русији живи више од 140 милиона малих Наполеона. Они неће ни да чују ни за какав здрав предлог, који је у супротности са њиховим амбицијама.

Друго. Општа дезоријентисаност, више пута изневерена надања и лажна психолошка усмерења изнедрила су у Русији атмосферу тоталног неповерења. Људи не верују један другоме. Потребно је да неко само проговори на тему, која је изван свакодневног или комерцијалног опсега, па да се на њега сручи гомила сумњи и оптужби. Задивљује следећа ствар: ако човек каже да је потрошио сав свој новац купивши на аукцији употребљаван веш неке поп-звезде, њему ће поверовати. Помислиће, наравно, да је перверзан, али ће му поверовати. А ако он каже да троши свој новац за спасење Русије, нико му неће поверовати. Зато што се то данас сматра за тако велику перверзију, у коју се чак не може ни поверовати. Аутоматски се јавља подозрење, да се иза речи о Отаџбини скривају «стварни» циљеви, који леже негде у свету снова примитивних људи. А иза тога почињу спекулације: сигурно се спрема да буде изабран на неки положај или да постане «пи-ар». Или је планирао нешто друго. А нас сматра за будале, и прича нам о Отаџбини.

Све у свему, данашње патриоте представљају масу огрезлу у ситне интриге, која никоме ништа не верује, већ користећи логику «бакице из комшилука», расуђује о огромним проблемима. Капацитет те масе је по дефиницији раван нули. То су чињенице које се не могу игнорисати. Наша реалност је таква — ми живимо у друштву болесно амбициозних и скептички настројених Наполеона. Да ли је та реалност добра или лоша, то је друга ствар. То је чињеница која се мора узети у обзир.

Непријатељима, као и многим политичарима који своју делатност сматрају добрим бизнисом, одговара да се у Русији негује хотично стање маса. У њихову корист иде и то што употребљене технологије немају недостатака, у чему непријатељи виде гаранцију

одржавања задатог правца. У заглауљеном народу политичари виде бесплатне статисте који излазе на изборе, обезбеђујући легитимитет власти. Непријатељи у тој маси виде бесплатну војску. У суштини, сва та деца уништавају своју земљу иако и не схватају шта раде.

На први поглед ситуација је безизлазна. Како се неорганизовани људи могу супротставити организованим деловањима која су усмерена ка одређеном циљу? На страни непријатеља су огромни финансијски, административни и интелектуални ресурси, а у редовима патриота расцеп и нестабилност. Да ли је могуће преокренути ситуацију, када је друштво поражено наполеоновским амбицијама и потпуним неповерењем?

Ми чврсто одговарамо — могуће је. Могуће и неопходно. Прво што треба урадити то је - дефинисати непријатеља. Самим ти проблем се зумира до нивоа пријатељ — непријатељ. Тиме се упрошћава ситуација, што даје могућност да она буде схваћена од огромног броја људи. У суштини, ми се удаљавамо од безначајних ствари на чије нас разматрање данас тако активно наводе демократски «швондери». Када непријатељ буде уочен, тада нестају нијансе. Проблеми који су раније деловали нерешиво, решавају се сами од себе. Од тренутка дефиниције непријатеља, све постаје крајње једноставно — непријатељ је напао нашу земљу и потребно ју је заштитити. Постоји црно, постоји бело, без међутонова.

Под заставом борбе против непријатеља обједињују се најразличитији људи, који у обичном животу нису имали прилике да се окупе око неке заједничке тачке. Представници најразличитијих конфесија, националности и гледишта устају у ослобођење Отаџбине, као што се то више пута дешавало. Није потребна никаква логика, никакви докази. Људи просто почињу да верују својим очима. Сељаци, радници, лекари, научници, индустријалци посматрају распадање земље и то виде. Појављује се истина, коју није потребно доказивати. Образује се јединствен фронт. Све што је ситно и свакодневно ишчезава пред лицем Велике опасности. Као што је

певао Владимир Висоцки: «Ако је Отаџбина у опасности, значи, сви треба да пођу на фронт».

Ове речи се не односе само на Русију. Сви, који сматрају Француску, Шпанију, Бразил или Ирак својом Домовином, подићи ће се против злог непријатеља, који има милион ликова. Све док за већину непријатељ не буде очигледан, јединства неће бити. Друштво ће развлачити «лидерчићи» који спекулишу са екстремним национализмом и друштвеним проблемима. Неки од њих су просто неинтелигентни. Други су непоштени и добро зарађују на тему патриотизма. Ни код једних ни код других, по дефиницији, не може бити никаквог резултата. Али самим тим што дискредитују појам патриотизма, они практично наводе воду на непријатељску воденицу.

* * *

На једном крају је јединка, на другом — мноштво. Бог је један. Противника је много. Име противника, нечистог духа је — легион: «Легион ми је име; јер нас је много» (Мк. 5:9). Мноштво је насупрот Јединога.

Ако би се тако поставио сукоб између две цивилизације, потрошачке (савремене) и традиционалне, онда би бојно поље личило на сукоб одреда ратника, витезова и вештих јахача против безбројног роја комараца. Храбри ратници замахују мачевима, али облаци комараца улазе под оклоп и убадају тело. Ратници губе оријентацију и узалуд машу мачевима, не наносећи ударце комарцима, већ један другоме. Почињу узајамне несугласице и увреде које ефекат напада комараца још више појачавају. Ратници скидају са себе гвоздене оклопе, под које су се увукли комарци, али већ је касно. После неког времена, исцрпљени ратници падају. Крвопије («грантопије») почињу да славе. Њима се придружују црви и други лешинари. Након неког времена све врви од хаотичне масе која уништава пале ратнике. Када ратници буду поједени, црви ће почети да прождиру једни друге и тако редом све док међу живима не остане

само један црв који је прогутао све остале. Даље од тога је метафизика у коју се веома тешко може завирити, али се може претпоставити да то представља проречено царство мамона.

Чини се да је легион комараца неуништив. Али није тако. Треба га само назвати правим именом и одмах почиње да се схвата да је махање мачем у овој ситуацији бескорисно. Фокусирајући на проблем све видове ресурса - интелектуалне, материјалне и административне – ратници схватају да им у ствари није потребан мач, већ отров за комарце. А то схватање вреди злата.

* * *

Свет је ушао у нову, постдемократску епоху. Необичност данашњице огледа се у томе, што она није имала претходника. Демократије није било, постојала је илузија демократије. После илузије наступила је постдемократија, и стварност је провалила у нашу свест. Није ушла, већ је управо провалила. Показавши се крајње изобличеном и категоричном, нова стварност је све изненадила. Огроман број људи није спреман да је прихвати. Они одбијају да верују својим очима, радије остајући у сну.

Епоха илузија је оставила у наслеђе преокренуте ставове. Људи више воле утопију и окрећу леђа од стварности. Никакви логички закључци их неће приморати да се одрекну снова. Људи маштају о демократији као што описују стихови Фета: «Радост чувши, ја не желим ваше битке...». Узхвативши се за бајку која му допушта да «стави главу у песак», друштво не жели да се ње одрекне. Али илузија не може бити вечна. Или умире илузија, или умире њен носилац. Наркоман не може вечито да остане у наркотичком стању. Што више времена у њему проводи, то је теже трежњење. Аналогно је и са човечанством. Не може друштво живети у реалном свету, сањајући утопијске снове, колико год дивни они били. Милогласне сирене, у лику медија, граде опсену за залуталог путника, водећи га у смрт. Тежња за успостављањем раја на земљи неизбежно се претвара у

реални пакао. Демократија која спекулише са човековим стремљењем ка срећи, у суштини му не доноси ништа, већ га лишава свега, па и душе.

Прве људе је кушала змија. Људе пређашњих времена су кушале сирене. Данас су демократе у улози оних који искушавају. Они никога ни на шта не приморавају. Манипулишући емоцијама и жонглирајући осећањима, они у људима буде имагинарно осећање слободе и независности. Дошао је сатана у новом обличју, да заведе народе на земљи, за кога је речено у Апокалипси: «биће пуштен сатана из тамнице своје, и изићи ће да заводи народе» (Откр. 20:7). Обратите пажњу, не да приморава, већ да заводи.

* * *

Ко је тај ко има довољан мисаони опсег да обухвати ситуацију у целом њеном обиму и да не подлегне искушењу? Или бар довољно духа да посумња у предлог који га води ка срећи? Нико. Тачније, само појединци који су способни да прихвате стварност у размерама државе. Али има ли много таквих људи на планети? Мало их је. Зато што је велики мисаони опсег у супротности са људском природом. Да би то појаснили, замислите следеће: ви тачно знате, да ако би данас урадили посао одређеног опсега, то би кроз три века резултирало огромном и несумњивом користи за цело човечанство. Али у садашњем тренутку ваши напори ће вам донети само невоље и подсмех. И ево сада реците, ставивши руку на срце, можете ли замислити обичног човека, који ће свој живот уложити у дело кога неће вредновати ни његово блиско окружење, нити његови најближи потомци? О њему ће дати оцену тек далеки потомци, и он лично неће видети резултате свог труда.

Тешко да је обичан човек способан на тако нешто. Људи увек раде само онај посао за кога се надају, да ће дати скоро видљиве и корисне резултате. А пошто сва велика дела захтевају дуге временске интервале који премашују трајање људског века, људи не успевају да

се са њима ухвате у коштац. Историјом човечанства не може управљати човек, јер су превише различите размере између људског века и циклуса човечанства.

Данас се кнез овога света видљиво показује. Пред нашим очима, видљиво се успоставља царство «златног телета». Обратите пажњу, како су речи «грех», «саблазан», «искушење» трајно ушле у речник реклама. Разговарајте са људима, који раде или који су радили у «слободним» медијима, и они ће вам испричати шта се ради иза кулиса. На пример, на неким телевизијским каналима се већ отворено забрањује свако помињање достигнућа Русије. Забрањена је свака информација, која о Русији гради позитивну слику. Све је усмерено на то да се умањи величина Русије и подвуче привлачност потрошачке културе. Бандити се називају терористима или побуњеницима зависно од тога против кога они ратују. Ако је против Русије — то су значи, побуњеници. Ако је против запада — дакле, терористи. Наставници вам могу испричати шта деца уче у школи о другом светском рату. Испоставља се да је Русија подржала запад који је славно победио Хитлера. Обратите пажњу, код демократа постоји неписана забрана на употребу синтагме «Велика Русија». Били они и троструке патриоте, изгледа да им не одговара да виде велику Русију. «Велика Америка» — наравно, а «Велика Русија» — никако.

То се не може објаснити незнањем. Овде се осећа рад усмерен на формирање свести. Непријатно је то, што се на почетним страницама таквих књига често налазе портрети руководиоца Русије и предговори које су управо они писали. На пример, прочитавши «Светску историју», издату 2003. године у тиражу од 600 000 примерака, стећи ћете утисак да Русија није учествовала у светским догађањима. А оне књиге, које чак и не величају Русију, већ једноставно износе истину, излазе у тиражу од 2000 примерака у виду сивих танких свешчица које ни у руке не желите узети.

Ово је паметном човеку довољно да би схватио — спрема се прави правцати рат. Већ након наредног покољења, доћи ће покољење које неће бити слично данашњем «пепси покољењу» (на

које су утицали очеви и мајке који су у школи учили шта је то савест и Отаџбина, и који схватају стварне догађаје). Добићемо покољење са «изгубљеним» памћењем. То ће бити људи који се не сећају порекла, који никада неће наћи пут до куће, јер га никада нису ни знали. Зато што су они космополите, људи које је Тржиште атомизирало. И кривица за то лежи на нама који смо учили шта је то поштење и Отаџбина. На нама и вама.

* * *

Друштво је сада условно подељено на три категорије.

Малограђани. Повинују се било којој ситуацији. Осуђени су на прилагођавање. Ужасава их мисао да дају живот за велико дело. Више воле да се посвете сујети, живећи без славе и срамоте, као поврће. Они су под заставом без икаквог обележја. Дуга сива линија.

Пужеви. Не желе да се прилагођавају законима корумпираног друштва. Али, не знајући шта да раде, повлаче се у себе. Окупљају се у оквиру различитих субкултура, од панка и наркомана до научних удружења. Живе по својим законима у вештачки створеном свету. Уколико чак и схватају ситуацију, пошто нису способни да пређу у активно деловање, они траже оправдања за своје неделовање. Филозофија ових субкултура духовно кастрира људе који покушавају да мисле, усмеравајући њихову енергију на пут без излаза.

Принчеви. Не прилагођавају се. Не повлаче се. Знају шта хоће. Судбину земље сматрају својим послом. Воле Отаџбину и то не на речима, већ на делу.

Ова књига није намењена малограђанима нити богатом полусвету, који претендује да представља елиту. За њих је све што је овде написано — бесмислица. «Мали» човек је увек на страни гонилаца. Главно дело његовог живота увек ће бити оно за које му буде више плаћено.

Ова књига такође није ни за представнике независних субкултура. Када дођу у нејасну ситуацију они ће «забити главу у песак». Њихов живот је састављен од уступака.

Ова књига је за оне који се гуше у атмосфери корупције и узалудности, као риба у загађеној реци. За ратнике духа, који имају храбрости да изађу ван оквира свакодневних циљева. За оне који су спремни да помогну земљи, који осећају невољу. За оне, којима је мучна устајалост малограђанског живота, а свака затворена субкултура представља тамницу духа.

Нама је припала судбина да живимо у јединственој епохи. Ова ситуација није слична ни са једном другом. Немогуће је ископирати готово решење. Технологије прошлих епоха не одговарају. Не може се два пута ући у исту реку. Оно што је било добро за решавање питања епохе индустријализације, не одговара постиндустријалној епохи, која све јасније прелази у информатичку и виртуелну епоху.

* * *

Зачарали су нашу Русију. Све су зачарали - Русе, Татаре, Јевреје, Казахе, Грузине, Европљане, Азијате, православне, муслимане, будисте, јудеје, атеисте, пагане - све, без изузетка. Глупо је љутити се на зачаране. Треба прекинути магију која их држи у том стању. Све док су људи зачарани, они ће трошити своју енергију против себе. Свађаће се међусобно, митинговати, говорити научене фразе. И тако све дотле, док се не стекне јасна свест о ситуацији. Када се масе освесте, онда ће сви преиспитати своје позиције, па чак и они који данас, пенушајући, штите «демократију». Бивше демократе ће се покајати и лако се може десити да ће они Отаџбини донети више користи од многих који данас све разумеју.

Настаје парадоксална ситуација. С једне стране, расте енергија незадовољства. С друге стране јавља се одбацивање сваке политике. Становништво које је више пута обмануто, налази се у стању фрустрације. Једино продуктивно деловање при таквом сценарију

биће позив да се обједине сви који деле општи правац и схватају нехуману природу демократије. Ново уједињавање не сме имати ништа слично са старим облицима уједињавања. Политичке партије које су одговарале обрасцима прошлости нестале су у ходу, заједно са епохом индустријализације. Данашње партије личе на трговачке тезге. Оне нису чак ни смешне, оне су јадне у својој ништавности. Нико више нема илузија у односу на њихове праве циљеве. Будућност припада новом облику организовања, који разуме праву истину информационе епохе.

Ми имамо посла са најстрашнијим непријатељем у целој историји човечанства. Ако сте против демократије - то је довољно да себе сматрате нашим истомисљеником. Нећемо ићи даље од тога, да се не бисмо заглибили у бесконачним вербалним биткама.

Једни данас сматрају да је оптимални модел државе - комунизам. Други виде будућност у овом или оном облику хијерархијског модела. Трећи предлажу нешто егзотично. Пре него што се позабавимо тиме, потребно је одбацити агресивност. Сада је важно не губити време. Сутра ће већ бити касно. У почетку је потребно ујединити се против непријатеља, а затим је потребно размишљати шта ће бити уместо демократије — препород СССР, успостављање монархије, увођење диктатуре или разрада неког новог државног модела.

СЕДМИ ДЕО: АЛТЕРНАТИВА

Глава 1: Власт, заснована на сили

Ни на тренутак не заборављајући да је циљ нашег истраживања проналажење система чија природа тежи да код људи негује људскост, започнимо наше разматрање са диктатуром заснованом на сили, тј. са опцијом код које се принцип формирања власти налази у сфери силе. Ко је јачи, његова је власт. Ради правилности истраживања потрудимо се да изузмемо емоције, колико год је то могуће. Замислимо да смо ванземаљци који су добили задатак да процене перспективу тог модела.

Силом наметнута власт назива се диктатуром, тиранијом и другим називима. Ове речи су оптерећене негативним значењима и зато неминовно утичу на свест. Кад се то схвати, онда је јасно да то треба имати у виду и извршити, у складу с тим, одговарајуће корекције. Тим пре, што у савременом речнику не постоје речи са позитивним значењем које би одређивале такав облик власти (за то се побринула демократија, која разуме суштину информационог рата)

Дакле, диктатура. Размотримо које су њене природне тежње. Ка чему она тежи? Зачудо, диктатор мора усађивати у народу појмове патриотизма, части и дужности. Ако он не тежи да формира скалу вредности на којој су људске вредности изнад профита, онда ће људима подстицај представљати материјалне користи. Прихватањем профита за највишу вредност, људи се претварају у потрошаче. Економија ће у том случају постати једини темељ државе, подстичући људе да све више и више троше, и образлажући ту тежњу различитим правима и слободама. Затим ће се појавити паролe у духу «сва власт припада народу». То доводи до неминовног нарастања енергија протеста и то како оних природних, тако и оних подстицаних од

стране непријатеља. У одређеном тренутку те енергије ће премаштити снагу државе, и у часу «X» буквално растурити земљу на делове. Диктатура се руши, а на њеним остацима расцветава се демагошка реторика демократије, и власт прелази у руке капитала. У суштини, поновили смо оно о чему смо раније говорили.

Парадокс се огледа у следећем: што успешније тиранија усађује народу идеју савести и обавезама, тиме је народ мање спреман да трпи доживљену неправду. Власт заснована на сили означава власт насилника над жртвом, власт терористе над таоцима — неправда се не може избећи. Поштени грађани, покренути схватањем појма части и подстрекавани спољашњим непријатељима ступају у борбу против тираније. Непријатељи на сваки начин потхрањују ту атмосферу, и када се укаже прва прилика, таква власт се свргава. Кад је монархија почела да се доживљава као тиранија, није више било шансе да она преживи. Никакви бајонети је нису могли заштитити од пропасти.

Произилази, да је тоталитарни систем тим ближе пропасти, што више у људима изграђује појам поштења. Природа СССР-а је изнедрила дисиденте. Они су и довели до његовог распада, при чему ни сами нису јасно сватали шта чине. Њих су просто искористили. Дисиденти су били инструменти, којима су западни експерти манипулисали. Али ти инструменти су постали ефикасни захваљујући томе што се у совјетским школама учило шта је савест. Када је човек, који је васпитан у духу такве традиције у реалном животу видео појаве које противрече његовим принципијелним ставовима (али не схватајући ситуацију у потребним оквирима), он није могао да изведе правилне закључке и постао је идеалан материјал непријатељских манипулација.

Да би се под својом земљом подразумевала «Империја Зла», треба имати основне представе о Добру и Злу. Савремена криза демократије се, напротив, огледа у томе што становништво нема таквих представа. Њих је све теже и теже покренути на духовне подвиге и поступке. Зато што су људска схватања замењена математичким. Профит и Губитак данас координирају животом

демократског друштва. Опасне последице таквог става нарочито су видљиве на примеру демократских армија, где војници и официри више не служе Отаџбини, већ раде, то јест остварују зараду. Спремност да се умре за зараду је супротна људској природи. Људска схватања све више слабе у човековој свести, док економска схватања јачају. Као резултат тога, такво друштво Тржиште дави својим смртоносним загрљајем.

И шта се добија? Добија се то, да је диктатура најкрхкија конструкција. Талејран, Наполеонов министар, једном је рекао да је бајонет добар, али се на њему не може седети. Светска историја доказује истинитост ове изјаве. Зато су диктатори и тирани свих времена свим силама тражили другу ненасилну основу своје власти. Једни су себе проглашавали Божјим пратиоцима (или намесницима). Други су објављивали да их је народ изабрао. Онај ко није могао да се удаљи од насилне основе своје власти, тај је био свргнут по сили природних закона друштвеног постојања.

Да би се коначно уверили у недостатке диктатуре, размотримо њену најбољу варијанту. Замислимо да је на власт дошао мудар и поштен диктатор, који поседује велики број личних и организаторских способности. Узмимо и то да он користи своје таленте на корист народа. Током његове власти нема никаквих избора, систем је избављен од најамника и чини се да таква држава треба да је јака, а народ да живи у благостању. Али то је варка. Све ће бити добро док владару све полази за руком. Чим почну недаће — почеће и проблеми. Ако настане ситуација која захтева стезање каиша, народ ће почети да ропће, не умејући да схвати узроке проблема. Тиранин ће, да би спречио пропаст земље, бити принуђен да примењује непопуларне мере — грубу силу бајонета, на коме је, као што знамо, немогуће седети. Од племенитог оца отаџбине, он ће се у очима народа претворити у деспота. Изгубљени ауторитет ће се компензовати полицијом и армијом. У суштини, добиће се вештачка конструкција, која се одржава бајонетима. Друштво ће постати налик

зечевима, који су силом приморани да седе на дрвету. Чим ослаби сила, зечеви ће се разбежати.

Али то још није све. Шта је то што спречава да се конструкција трајно одржава силом? Пракса показује, да је немогуће стално увећавати полицијске силе, јер су у диктатури унутрашње противречности неизбежне, и њихов ниво стално расте, до бесконачности.

Претпоставимо потпуно нереалну ситуацију — тиранину увек све полази за руком, у свему успева, не настају тешке ситуације. Али и такав систем је осуђен на пропаст. Има једна непремостива околност — тиранин ће једног дана умрети. Попуњавање упражњеног места ће се одигравати кроз борбу за власт, у којој ће учествовати дворјани и опозиционе групе. Одлучујуће особине које се траже у таквој борби постаће неморалност и суровост. Победиће група најнесавесних и најнеморалнијих. Поштени и савесни увек губе у таквој врсти борбе. Од тог тренутка власт ће са човека-диктатора прећи ка партијудиктатора. Кључна места у партијској хијерархији гарантовано ће заузети мали људи, победници битке за власт. Власт им је потребна искључиво ради власти. У томе нема ништа чудно.

На крају се таква власт увек дегенерише по узору на касни КПСС, попуњен људима који себе називају комунистима а који о комунизму причају вулгарне вицеове. Да би се боље схватила сва ништавност тих људи, замислите човека који говори да је верник, али притом прича вулгарне вицеове о својој вери и Богу. Традиционално такви типови не могу изазвати никакво друго осећање, осим гађења.

Глава 2: О партији

Шта је политичка партија? Као прво, то је лек за државни организам. После оздрављења, лек више није потребан. Што значи да политичка партија, после испуњења својих циљева, треба да се уништи. Као друго, партија, то је плачкаш, који се у почетку бори против својих непријатеља, постепено заузимајући целу земљу. Кад

уништи све непријатеље, и нема више кога да уништава, она почиње да уништава саму себе.

Свака партија, ако се не уништи после испуњења своје функције, претвара се у чир на телу државе. Зато је свако друштво које је под влашћу партије, осуђено на пропаст. Идејни садржај партије није битан. Били то фашисти, демократе, комунисти или било ко други, сва дешавања ће се одвијати у две етапе.

Прва етапа — борба за власт, време сурових провера. Под знамењима партије окупљају се само ратници духа, који су спремни на страдања и смрт ради идеје. За такве је Некрасов рекао: «Њему је судбина спремала пут славе, име великог народног заступника, туберкулозу и Сибир». Провере врше улогу очишћујућег огња, који сажиге људе од «сламе», а оне од «челика» претапа у једну целину. Невоље одвајају «шљаку» из партијског организма, тј. оне који ту траже корист, или просто залутале људе. Никаква сила, осим сличне организације истих таквих «челичних» људи, не може да се супротстави правој партији. У односу на те људе, држава са свим својим казним апаратом, не предствала - ништа. Она може убити неке чланове такве организације, али никада не може да их победи. Непобедивост је њихово унутрашње, и неотуђиво својство. Као што се слама никада не може супротставити под навалом челика, тако и чиновници никада неће бити у стању да се супротставе навали ратника. Државно друштво пропада под притиском партијског друштва.

Друга етапа — долазак на власт. Настају принципијелно нови услови. Ако је током борбе за власт партија својим члановима доносила невоље, то након победе она својим члановима доноси привилегије. Под различитим околностима у власти се концентришу разне врсте људи. Због користи се окупљају малограђани који траже лична богатства. То је објективни закон. У партију-победницу као муве на мед, почињу да долећу каријеристи и превртљивци. Активним учешћем нових «чланова» подрива се идеја, за коју се дојуче умирало, она зараста у бирократију, и умире.

Док су живи стари борци, партија чува првобитно «лице», али због нарастајуће бујице каријериста, који отпочињу унутарпартијску борбу за позиције, она брзо пропада. Све почиње да се решава не на основу несебичне посвећености раду партије, већ методама бирократске борбе. Побеђује онај ко уме да другима подметене ногу и да пред шефом више савије кичму. Људи од поштења из такве борбе увек излазе побеђени. Врх попуњавају ниткови. Трудећи се да ојачају своје позиције, они привлаче ниткове сличне себи. Ако су се у партији, током њене борбе, формирале групе окупљене око идејних момената, то у партији која је победила настају групе окупљене око ситних интереса. Као што су раније из партије избаћивани они појединци који су увукли у партијске редове вођени својим ситним циљевима, тако се сада покреће исти такав процес, само супротног предзнака — из партије се избацују појединци вођени идејом. Између обичних чланова партије и њених шефова подиже се зид неразумевања. Обични чланови партије, видевши издају идеје, или сами крећу странпутицом, или безуспешно траже правду, или пристају на компромисе, прилагођавајући се новим условима, или напуштају партијске редове. У новим условима више није могућа никаква идејна борба. Револуционарно-идеолошку елиту замењује административно-привредни актив. Места партијских вођа у најбољем случају попуњавају поштени управници. У најгорем случају — лопови. Али у суштини, једне политичке комесаре увек ће заменити други. На «телу» партије настаје малигни тумор, који расте храћен сујетом и тежњом ка добити. Нови партијски активисти никада не верују у то што говоре. За њих је то просто уносан посао. Двоструки морал уништава кључне и фундаменталне елементе државе.

У књизи «Сломљени мач империје» М. Калашњиков пише: «Не, ми нисмо изгубили од Американаца. Нама су заболи нож у леђа своји партијски моћници. До победе у полувековном хладном рату недостајала је само једна «ситница» — чврста, прекаљена елита. Нас су убили „номенклатурно-комсомолски црви“». На жалост, аутор не

схвата да је појава «црва», последица система. Партија-победница их генерише, а борба унутар чиновничког апарата их селекује. На крају, на власт долазе само најкрупнији црви, који су прошли све кругове пакла.

Глава 3: Недостаци диктатуре

Разумљиво је да ни једно друштво не може да живи под таквом влашћу. И ту се ништа не може учинити. Зато је диктатура најдефектнија конструкција, без обзира на то ко је врши - партија или човек. Партијска бирократија увек представља власт неморалних. Власт сваке партије је — најобичнија диктатура, јер ако је власт сваке партије заснована на сили, то значи да свака владајућа партија представља диктатора. Да би се та околност прикрила, власт тврди да влада само зато што ју је народ изабрао, то јест крије се иза паравана демократије. Али све што је тајно мора се открити. Народ зна да он ништа није изабрао. Као резултат тога, настаје двојни морал са свим последицама које из њега проистичу.

Најјаснији је пример руских комуниста. Према комунистичкој теорији, власт не треба да се именује, већ да буде изабрана од народа. У првим годинама совјетске власти то је довело до тога да су на власт почели да се изабирају месни богаташи, који су располагали средствима за рекламну кампању, о чему је писао Л. Троцки. Десило се као у пословици: за шта сте се борили, на то сте се и наболи. Желели сте народне изборе власти? Добили сте их!

Шта да се ради? Како оправдати власт? Комунисти су нашли излаз у препорукама. То значи да партија није именовала руководиоце већ их је препоручивала. Али тај трик није одговорио на на фундаментално питање: на каквим основама, другови, владате? Одакле је дошла ваша власт, ако нема Бога и нема избора?

Да не би личили на диктаторе, морали су да се врате изборима, додуше овог пута фиктивним, то јест да се крију под маском демократије. Почели су комични избори, на којима је 99,9 % бирача гласало за КПСС. Свима, и у првом реду комунистима, било је очигледно да је то карикирање, али како наћи излаз из свега тога? Признати диктатуру било би — самоубиство. Рећи да је њихова власт од Бога — урнебесно смешно. У суштини, они су говорили једно а радили друго. У Јеванђељу је речено, да «свако царство које се

раздијели само у себи, опустјеће» (Мат. 12:25). Американци су само помогли да се проблем «продуби и прошири». Систем је пропао због свог фаталног унутрашњег недостатка — непостојање темеља. Радови Лењина и осталих теоретичара нису могли да представљају темељ, зато што су произишавали из утопистичких ставова о демократији, а не из реалне природе човека. Власт КПСС би можда трајала и даље, да је партија рекла истину: да избори — нису избори у правом смислу те речи, већ ритуал који демонстрира јединство партије и народа (отприлике овим путем иде кинеска влада). Можда би такво признање отклонило повод за настанак двоструког морала, али не би решило оно главно. Питање: на чему се, другови, заснива ваша власт, остало би, као и раније да виси у ваздуху. У КПСС су постојала два излаза: или признати себе за диктатора и чекати да унутар друштва настане довољно велика енергија протеста, или наставити организовање комичних избора, којима би се некако оправдало право на власт. Оба пута су представљала путеве ка самоубиству, и на крају СССР се распао. И то се није могло спречити.

* * *

Желели бисмо да скренемо пажњу на још једну чињеницу — у принципу није могуће реализовати никакву идеологију која предлаже да се свет устроји без Бога. И ево због чега. Реализација таквог учења је могућа под условом да постоји човек (а идеално група људи) који то учење схвата у потпуности, тј. не делимично и непотпуно и не у битним стварима и општим цртама, већ у потпуности. Као војсковођа, који ширином своје мисли обухвата цело бојно поље. Или као архитекта, режисер итд. Ако човек не обухвата ситуацију у целини, он не може бити ни војсковођа, ни архитекта.

Пред градитељима државног модела стоје још већи захтеви. Политичар, који не схвата шта је то што жели да изгради уз помоћ власти (као инструмента), личи на градитеља који захтева новац за градњу куће, али одбија да покаже цртеже и предрачун за градњу.

Уместо тога, он обећава да ће, тобоже, кућа да буде добра и да ће сви који у њој живе бити срећни. Природно, нико при чистој свести и здравој памети таквом «градитељу» неће дати новац. То, што изабраним политичарима успева да дођу на власт, сведочи само о стању у коме се налази народ, о степену његове зомбираности. У замену за фразе, политичари добијају реалну власт, немајући појма како, осим пуњења својих џепова, да је искористе.

Осим свеобухватног мишљења, државник мора да има и гвоздену вољу и огроман таленат за организацију. Скуп ових ретких особина мора да буде обједињен у једној особи (или у неколико њих). Претпоставимо да се појавио један такав човек. И претпоставимо да он има идеалну теорију. И још претпоставимо да је он поштен, несебично предан раду, да има свеобухватно мишљење којим прави разлику између битног и небитног. Никаква тренутна добит га не може саблазнити нити скренути са курса. Гвозденом руком спроводи потребну политику, игноришући текуће неугодности и тренутна искушења. Чак га ни невоље народа не заустављају, јер он зна да су оне привремене. Пошто они који теже ка нечему што је велико, морају и да трпе. И он сам трпи, и екипа трпи, и народ трпи. Симуланте, паничаре и дефетисте он уклања с пута. Способан је за велика дела, зато што схвата оно што је главно и види смишљену намеру у дејствима која су другима несхватљива.

Време реализације неког задатка је пропорционално његовим размерама. Да би се свет изменио потребно је веома много времена. Један људски живот за то није довољан. Отац-оснивач од почетка схвата да он неће видети коначне резултате. Потребно је неговати наследника који ће наставити започето дело. За наставак такве мисије наследник мора имати исте особине као и оснивач. И ни једног талента мање. (обратимо пажњу на то да се таленти не могу створити).

Ако буде среће, такав човек ће се наћи. Али не може увек срећа увек да вас прати. Чим срећа окрене леђа, на место вође ће доћи особа нижег нивоа. Чак и ако је то апсолутно поштен човек, који

искрено жели срећу свом народу, он ће формирати план деловања на основу свог разумевања ситуације. С обзиром да се његова мисао не простире на светске размере, али да жели добро народу, поштени вођа ће радити онако како он сматра да је добро. Са гвозденом одлучношћу, он ће почети да делује у складу са својим разумевањем појма "добро". Доприносиће да се на површину пробију она решења која су са његове тачке гледишта, правилна. Недостатак свеобухватног мишљења значи да ће он, искрено делујући у складу са његовим разумевањем ситуације, неминовно починити глобална разарања, чак и не схватајући то. Тамо, где би велики вођа наредио стезање каиша, он би, не схватајући претњу, организовао пир. Испоставиће се да његова доброта представља бомбу са успореним дејством, али он тога никад неће постати свестан. Он ће све чинити онако како је у овом тренутку боље, опасно угрожавајући целу структуру. Шта ће тиме у будућности бити проузроковано, то он није у стању да одреди. Јер је његово мишљење ситуационо, а не стратешко.

Произлази да свака власт, устројена на сили и филозофском учењу, која за тачку ослоња не узима Откровење, већ рационалну логику, чак и ако узмемо да је то учење апсолутно истинито, може опстати само у присуству сталног вође који је обдарен талентима невиђених размера. Он мора да размишља о вођењу тог домаћинства не у категоријама од пет година, иако је и таквих вођа мало, већ у категоријама векова и континената. Чак и најсмелија машта мора признати да је немогуће континуирано појављивање таквих мегаличности. Диктатура, у чијој основи лежи истинито учење, би могла опстати ако би се у власти налазио човек Лењиновог нивоа (чак и Стаљин је сувише мали), који би живео вечно. Али овде већ залазимо у област митова. Људски век је сувише кратак за реализацију таквих задатака.

Поставља се легитимно питање: где је излаз? Ми видимо излаз само у систему чији услови не захтевају разумевање, већ веру. Вођа мора да верује у неопходност испуњавања одређених захтева. Управо да верује, а не да разуме. Само то пружа наду, да ће владар при било

каквом развоју догађај очувати кључне компоненте друштва, притом потпуно не схватајући зашто је све тако.

Власт, успостављена на принципу вере, бесконачно је јача од система који је успостављен на знању. Она проширује круг људи, који штите и контролишу кључне ослонце друштва. Народ који верује у неопходност испуњавања темељних захтева, формира самоодржив и самоконтролишући систем. Народ подржава темељ друштва, само зато што верује. Присуство вере гарантује да ће народ сачувати кључне ослонце свог друштва, чак и ако од тога има личну штету. Само вера омогућава да се, без расуђивања и без уласка у детаље, виши стратешки интереси поставе изнад личних тренутних интереса. У таквом друштву одражава се систем вредности, кога нико не може да објасни, али у чију неопходност сви верују. Ако би се допустило тумачење оних питања која несумњиво леже ван оквира обичног људског разумевања, могло би се поуздано предвидети да би се дошло до лажних закључака који би довели до штетних деловања. Ако у систему отпочне јавна дискусија око великих проблема, он се неминовно срозава на решавање оних питања која су на нивоу тренутне користи. Зато друштво које стратешка питања решава оперишући свакодневном логиком, неминовно почиње да уништава само себе. Избегавање таквог исхода омогућава извор који се налази изван граница људске логике. Само то ће заштитити кључне компоненте друштва од напада логике.

Глава 4: Власт, заснована на ауторитету

Јачина државе зависи од степена ауторитета власти. Што је већи ауторитет власти, то је јача конструкција. Ово се објашњава тиме, што велики ауторитет омогућава да се делује у складу са ситуацијом, а не у складу са степеном народног схватања ситуације. Ауторитарној власти није потребан популизам. Њу народ прихвата исто онако како деца прихватају оца.

Власт без ауторитета је принуђена да прибегава популизму, да прихвата споља сјајна али у суштини погубна решења. Таквој власти је довољно да донесе решења која су народу несхватљива, па да то на најближим изборима искористи опозиција, и - власт ће бити смењена. Демократска власт је слична генералима, који су осуђени да делују у складу са војничким схватањима. Тако је било у време грађанског рата, када је војнички комитет анализирао — да ли да извршава наредбе командира, или не. Била су искључена решења која су била изнад војничког схватања, и армија се моментално срозала до нивоа партизанског одреда. Такви процеси се данас одвијају у свим великим државама.

Проналажење најчвршћег модела прелази у проналажење највећег могућег ауторитета. Колики је највећи могући ауторитет кога може имати власт? Да ли је он такве величине да га је немогуће замислити? После кратког размишљања принуђени смо да констатујемо: нема већег ауторитета, него што је власт која је од Бога. Независно од тога да ли ми верујемо у Бога или не, овај закључак је апсолутан. Највећи ауторитет има она власт, коју људи сматрају датом од Бога. Никаква људске врлине не могу дати такав степен ауторитета. Максимални ауторитет даје једино вера у то, да је власт дао Бог. Таленти владара могу лепо да допуне такву власт, али не могу да замене њену мистичну основу. Највиши ауторитет власти је — религиозни. Сходно томе, најјача државна конструкција је она, где народ схвата власт као Богом дату. Такво схватање је могуће под условом да је народ религиозан. Такав народ никада неће подржати самозванца, који се граби за власт, па макар он био три пута талентованији. У очима друштва он ће бити преступник, зато што његове амбиције немају мистичну основу. Достојних је много, а носилац власти од Бога је само један. Од свих могућих варијанти аутократије, само диктатура максималног ауторитета штити земљу од бесконачних обрачуна око тога ко је способнији и достојнији. На том принципу су засновани кључни фактори људског живота. Нико неће мењати оца само зато што је нашао другог, талентованијег. На томе је

заснована власт патријарха у Цркви. Никоме не пада на памет да замењује мање талентованог патријарха за талентованијег. Таленат не може некоме дати право на власт, овде је погодан само ауторитет. Највећи ауторитет је — сакрални. То потврђује хиљадугодишње искуство Цркве, која се може окарактерисати као најстабилнија конструкција.

Искуство света каже,
Да царства не умиру
Зато што је живот тежак
Или што се људи страшно злопате.
Већ пропадају зато
(и што дуже траје, све су болеснија),
Што људи своја царства
Више не поштују.

Булат Окуцава (совјетски песник)

Из наших разматрања следи да монархија представља најјачу државну конструкцију. Њена главна предност је у легитимитету власти. Монархија се разликује од диктатуре по томе што у основи има ауторитет, а не силу. Ако оснивач династије чак и добије власт путем силе, он ће за основу своје власти увек поставити религију.

Признајући владара за Божјег слугу, народ у њему види мистичну фигуру. Глава породице служи Богу на свој начин, свештеник - на свој начин. На посебан начин служи Богу цар. Ступити у сукоб са монархом – значи ступити у сукоб са Оним Ко му је дао власт. Сама мисао на побуну против такве власти је највећи грех. У религиозној атмосфери, људи прихватају неуспехе монарха као казну Божју. У атмосфери демократије, неуспех власти народ увек повезује са неспособношћу
владе.

Ефикасна власт је — независна власт. Истинска брига за добробит друштва је могућа само под условом, да је највиша власт у принципу недостижна, и самим тим независна. Узети у обзир стање свих делова и донети одлуку која је оријентисана на добробит целине, могуће је само под условом потпуне независности и недоступности. Тако ради мозак. На пример, ако мозак пливача добија од уморних руку сигнал да оне желе да се одморе, он им неће то дозволити да се човек не би удавио. Он издаје команду да наставе да раде, без обзира на све. У коначном исходу, таква одлука ће спасити цео организам, па и руке. Кад би мозак по правима био изједначен са осталим деловима тела, и када би поводом уморних руку одлуку одлика била донета у складу са демократском процедуром, човек би се удавио. Делови који не умеју да сагледају целину, почели би да се боре за своја «права». Дакле, долази се до закључка да би равноправност све лишила живота. Узгред, управо је то оно што данас гледамо у реалности.

Монархија изводи највишу власт ван граница борбе. Све догле док постоји могућност добијања власти као резултата борбе, на врх ће се пробијати најопаснији грабежљивци, за које власт не представља ништа више од инструмента за решавање личних проблема. Власт, која се може добити као награда, неизбежно привлачи најталентованије разбојнике, који у њој виде лиценцу за јавашлук.

Монарх представља максимално независну власт. Њему није потребно да се прља у блату бирократских игара и да узима на себе обавезу према онима који су му помогли да дође на власт. Наследник никоме не дугује за своју власт, осим свом рођењу. Свака друга власт, по сили тога што мора непрестано да се бира или осваја, рађа се и умире у положају зависности. То је њен непорециви порок, који се чак ни теоретски не може уклонити. Таква власт је од рођења зависна и то самом чињеницом њеног настанка којим је постала обавезна према одређеној сили. Ко представља ту силу, сељаци или банкарни, то овде није од значаја. Важно је, да према њој владар има обавезе. Како ће он измиривати те обавезе (или неће, тј. слагаће) — то је друго

питање. Оно што је главно то је – власт је од рођења оптерећена обавезама, које нису ни у каквој вези са државним интересима. То се нарочито јасно види на примеру демократског уређења, када претенденти на власт чак и не скривају да су они представници одређених политичких снага, а не целог друштва. Они не представљају интересе Русије, већ интересе дела Русије. То добија гротескне форме. Појављују се партије телевизијских гледалаца, вођара, љубитеља аутомобила, војних лица, предузетника итд. То више није чак ни смешно.

Наравно, није све тако једнозначно. Ако би се у народ увукла сумња у легитимност монарха, била је могућа побуна, која је с логичког гледишта «бесмислена и немилосрдна». Народ, коме су повређена највиша осећања, рушио је све пред собом, остајући у већини веран Божјим заповестима. Народ није пљачкао оне против којих се бунио. Он је спаљивао и рушио добра која су неправедно, на превару стечена. У томе су страни историчари видели парадокс. Оперисући логиком, они би признали да побуна има смисла када побуњеници не би спалили материјална добра, већ их задржали за себе. Али у томе и јесте наша логика, што је она оријентисана према заповестима, а не према користи. Не сме се узети туђе, чак иако је то веома корисно. А побунити се против власти, која «није од Бога», је могуће и потребно, зато што власт која није од Бога представља врећање вере.

И у нашој историји се може наћи велики број случајева када се народ подизао против «лажног цара». На пример, син Годунова, Фјодор, који је крунисан за цара по свим правилима. Затим — Лажни Дмитриј I. Затим пољски краљевић Владислав. Свима њима се народ заклео на верност. Али све те цареве је он и свргао, чим је посумњао у њихову легитимност. Ако власт није од Бога, онда то и није власт. То је диктатура, коју треба свргнути.

* * *

Лепоту цвећа најбоље изражава један цвет. Највише људске вредности најбоље се могу изразити кроз једног човека. Гомила изражава супротно. Никаква скуштина није у стању да боље изрази морални идеал, него што је то у стању један човек. Најбоља потврда за то је лицемерни спектакл, који се одиграва у свим скуштинама народних представника.

Тако огромној земљи као што је Русија, није потребан најамник, већ домаћин, не диктатор, већ отац. Потребан је човек који нема потребу да краде и вара да би подмирио обавезе према онима који су му помогли да дође на власт, који не мора да усклађује своје одлуке са нивоом народног схватања. Русији је потребан Отац. Власт оца не представља терет једино онда, када укућани не претендују на њу. Ако чланови породице оспоравају власт оца, онда у таквој породици неће бити ничега, осим глупости и самовоље. Кад је највиша власт добијена борбом, то јој даје могућност да остане ван окршаја делујући не по писаним, већ по неписаним законима. Довољно је само нарушити правило о највишој власти, и свим деловима друштва дати право да самостално управљају, и целина ће умрети. Уморне руке давленика престаће да се боре последњим снагама.

Да до тога не би дошло, неопходно је руководити се законом целине, а не делова (сетите се примера о координацији мозга и других делова људског организма). Појединачни део друштва не може оперисати у таквим категоријама. Само глава има право да се оријентише према ситуацији игноришући формални закон, уколико то налажу околности. Ако сви добију такво право, настаје хаос. Ако нико нема такво право, онда закони гуше друштво.

На свету нема ни једне владе која би увек радила по закону. Сви крше закон, зато што никакав закон нема моћ да сустигне нове ситуације. У суштини, закон говори једно, а ситуација диктира друго. Кад је на речима једно, а на делима друго, онда настаје двоструки морал. И само је у монархији такво нарушавање немогуће, зато што воља оца има статус закона.

Сматрати, да се могу осмислити идеални закони, који би узели у обзир све нијансе, је утопија. Идеални закони, који, узгред буди речено, нису постојали током целе историје човечанства, могу деловати током одређеног временског интервала. Проћи ће време, друштво ће се променити и идеални закони неће више бити идеални. Поново се морају кршити, и поново настаје двоструки морал.

Као што видимо, идеалан закон је — утопија. На крају тријумфује Тржиште, које окупља најбоље снаге али не на добробит друштва, већ ради његовог уништавања. Оно хипнотише људе и одузима им све. И душу. У складу са законом.

* * *

Монархија се за темељна питања ослања на религију, а за тренутна - на логику. Монарх је капетан, који задаје курс државног брода. Он се за то припрема од раног детињства, у условима максималне моралне чистоте. Цар задаје курс државног брода оријентишући се према добробити државе, а не према личној користи. У демократији власт добија човек који је прошао све кругове демократског и чиновничког пакла. За то време он се претвара у паука, који је, нашавши се у тегли са другим пауцима, победио све остале. Какав је он постао након те «борбе», можете само да претпоставите... Морална начела демократског владара не могу се никако упоређивати са моралним начелима православног цара.

Принцип монархије, који је прилагођен савременим условима, образује нови модел, који је окренут ка XXII веку и трећем миленијуму. Он тежи ка будућности а не ка прошлости. Руски светитељ, праведни Јован Кронштатски је говорио: «Демократија је у паклу, а на небу је — Царство».

У свим временима су обични људи схватали ситуацију боље од образованих. Они су осећали предности монархије над другим облицима владавине. Зато су, до последњег, били за цара. Инстинкт и животно искуство су им дошаптавали: ако постоји особа која није

заинтересована за плачку народа, ако постоји Отац, коме се можете људски обратити, кога можете волети — народ ће имати заштитника. Такав Отац ће гледати на земљу са позиције своје одговорности пред Богом, а не с позиције избора који се приближавају. Ако нема цара — неће бити ни заштитника. Све што је најбоље утопиће се у скупштинској демагогији, иза које стоје лични интереси. Власт ће се замаглити, издробити, развући и на крају преоријентисати на профит. Замислите да у вашој породици главни оријентир не представљају људске вредности, већ профит. Може се погодити како ћете се односити према жени. Па шта ако је то проституција. То је баш профитабилно!

* * *

Л. Тихомиров, руски мислилац и научник, који је својевремено био занесен либералним идејама, био је и марксиста, и анархиста, и демократа. Али, као mudar и поштен човек, он није могао да игнорише неугледан изглед који се указао иза фасаде демократије. Претресајући све моделе владавине, он није пронашао ништа боље од монархије. Тај човек је у себи пронашао снаге да призна грешку. Свесно поставши монархиста, он је приметио да је за изражавање моралног идеала способна само појединачна људска личност, пошто је њена суштина морално разумна. И та личност мора бити потпуно независна од свих спољашњих утицаја, који су у стању да наруше равнотежу служења заснованог на чисто идеалној основи.

На основу свих разматрања — логичких, практичних, духовних, следи закључак: све дотле док Русија буде без титулара и ничија, без Домаћина и у власти најамника, у њој не може бити никаквог реда. Зато не треба тражити «црну мачку у мрачној соби». Не треба тражити измишљене непријатеље. Сви они су последица непостојања домаћина, као ситни лопови на ничијем домаћинству. Треба само да се појави домаћин, и сви ти типови ће нестати. Отклањањем узрока, уклањају се и последице.

Глава 5: Главна предност монархије

Покушајмо сада да «измеримо» монархију предложеним «аршином», тј. да измеримо њену тежњу да независно од жеље монарха, од човека направи високоморално биће. Ефикасност система се не одређује по особинама руководиоца, већ по особинама самог система. Добар систем је онај, који је по сили своје природе заинтересован да људима усађује људске вредности.

Колико је монархија заинтересована за неговање најбољих људских особина? Да би одговорили на ово питање, упитајмо се: ко је монарх? То је човек, коме је Бог дао власт. Да људи не би у то сумњали, они као минимум, треба да верују у Бога. Ако народ признаје власт монарха као дату од Бога, монархија је могућа. У атеистичком друштву монархија је немогућа. Цар, кога његов народ не признаје за Божјег представника, претвара се у тиранина. Да се то не би десило, монархија је принуђена да васпитава народ у духу вере. Она у томе види свој стратешки задатак.

Дакле, монархија је заинтересована да народу даје религиозне оријентире. Али шта је то религија? То је испуњавање Божјих заповести. Шта су то Божје заповести? То су «не убиј», «не укради», «поштуј оца и мајку» итд. На световном језику то се зове савест и поштење. «Каква је корист, браћо моја, ако ко рече да има вјеру а дјела нема? Зар га може вјера спасти? Ако ли брат или сестра голи буду, и оскудијевају у свакодневној храни, и рече им који од вас: Идите с миром, гријте се, и наситите се, а не дате им што је потребно за тијело, каква је корист? Тако и вјера, ако нема дјела, мртва је сама по себи. Но неко ће рећи: Ти имаш вјеру, а ја имам дјела. Покажи ми вјеру твоју без дјела твојих, а ћу теби показати вјеру моју из дјела мојих.» (Јак. 2, 14–18).

Монархија је животно заинтересована да васпитава своје поданике у духу савести и поштења. Људи добијају оријентир који је исти за све, иста правила понашања, исто схватање о томе шта добро а шта лоше. Свако почиње да се руководи не својим мишљењем, већ

мишљењем Бога, које је утврђано у Библији, Тори, Корану итд. Религија прецизно утврђује појам морала и етике. Ако делови друштва почну да граде сопствена схватања морала и етике, монархија пропада.

Закључак: приликом проналажења савременог модела за нови тип државе неопходно је искористити централни елемент монархије, којим се опстанак саме државне конструкције ставља у зависност од развитка људскости.

Глава 6: Теократија

Ради објективности, не можемо изоставити још једна државну конструкцију — теократију, то јест власт свештенослужитеља. Уз све њене предности, не можемо а да не приметимо суштинске и због тога неотклоњиве недостатке те друштвене конструкције. Проблем је у томе, што би Црква која би имала световну власт, морала деловати на начин који је у супротности са њеном природом: кажњавати, ратовати, трговати итд. Све то би уништавало њену природу, посветовњачивало би је и развраћало, као што се то десило са западном црквом. За релативно кратко време, Црква би се, на исти начин као и партија, уместо ратницима духа, напунила превртљивцима и користољупцима. И поново се указују обриси демократије, система од кога бежимо. Ако би Црква, ради очувања своје суштине, предала инструменте силе и извршну власт у руке световних власти, као што је учинила западна црква, она би изгубила реалну власт.

Глава 7: Варијанте оптималне монархије

Монарси долазе на власт или посредством силе, или преко избора, или је наслеђују.

Размотримо прву опцију. Најпре власт узимају силом. Затим јој дају легитимност кроз религију. Ова варијанта се практиковала у деспотијама истока. Она је изнедрила праксу убијања владајућег монарха и заједно с њим, свих могућих наследника. У суштини добијена је демократска ситуација (непрекидна смена власти услед борбе за власт). То је најнестабилнија варијанта ауторитаризма, на коју се односе исти недостаци као и код преходно разматране власти засноване на сили.

Друга опција — изборност власти. Њена суштина је у томе што се нови монарх сваки пут бира. Ко га и како бира, то је друго питање. Има доста предности код власти засноване на ауторитету, где се владар бира. Подсетимо се како је 1613. године изабран 16-годишњи Михаил, први цар династије Романових. Монархистички избори нису представљали циничан шоу, већ духовни чин, с постом и молитвама, где су људи стајали као пред Богом. То је била метафизика, то јест чин који се налази ван граница физичког света, у коме су учествовали народ и Црква. Поред тога, победник није одређиван већином гласова већ стопроцентном сагласношћу. Најбољи представници свих крајева Русије су се договарали, молили се и постили све дотле док нису нашли фигуру, која је испуњавала апсолутно све услове.

Примамљиво звучи предлог да се нови владар бира по принципима Земског Сабора из 1613. године. То се не би дешавало једном у пет година, већ једном у 30—50 година. Засигурно се за власт неће изабрати идиот. Власт ће увек настављати државни курс. Код старих се такав модел називао «принципат». У целини, то је заиста добар систем. Ван сваке сумње, он је бољи од насилне диктатуре, и тим пре од демократије. Али нас брину неки његови моменти, које је потребно подробно размотрити.

Почнимо од тога да, у било каквом случају, један човек не може управљати земљом. Потребна је политичка елита, аристократија, а управо њу треба однеговати. Нека би, током неколико десетина година настала права елита од људи који сложено раде и заједно служе

земљи. Али шта је то елита? То су људи чији циљеви леже ван оквира земаљског света. Они који су снажни, који своје таленте не доживљавају као могућност угуњтавања слабих, већ као могућност да их заштите и да им помогну. Као што би то у породици чинили отац и старија браћа. Елита схвата смисао живота као спасење своје душе кроз успостављање таквог друштва у коме ће свако имати шансу да спасе душу. Због тога она тежи да испуни заповести Божје. Елита схвата смисао државе као изградњу услова који доприносе спасењу душа поданика. Ако елита нема метафизичке циљеве, она ће се неизбежно претворити у паразите, који своје таленте користе за задовољење телесних жеља на штету друштва. Пре свега на рачун слабих.

И догодиће се да владар умре. Треба изабрати новог. И ту настаје ситуација. На основу чега ће бити одређен оптимални кандидат? Оптималан за стабилност државне конструкције. Из претходних тврђњи знамо да стабилност конструкције не зависи од степена способности и талената, већ од степена легитимности власти. Принципат се може реализовати на два начина. Први: изабрати власт, полазећи од ауторитарности фигуре. Други: одређивати власт на основу талената. Овај други начин можемо одмах одбацити, јер је то најгори пут, који води ка сукобљавању амбиција, и затим ка спекулацијама под паролом «народ има право да изабере власт». Све би се окончало предизборним песмама и играма и преласком на демократију. Значи, једини пут, којим принципат може поћи је налажење највећег духовног ауторитета, то јест пут католичког франачког краљевства у савременој варијанти.

Овде желимо да искажемо своје скромно мишљење. Подвлачимо, да до скоро ни ми нисмо тако размишљали. Али логика нас упућује управо на такав закључак. Желели ми то или не, објективно процењујући ситуацију, испоставља се да оптимална фигура за Русију може бити само неко из последње династије. Ми ни у ком случају не инсистирамо на неком конкретно. Шта више, ми чак допуштамо да се та личност још није родила. Али здрав разум нас упућује на

решење у корист последње династије, тј. на потомке Романових, као што су и пре четири века сматрали наши преци.

Могуће је да ми грешимо. Зато посебну пажњу скрећемо на то, да ми желимо успостављање система и принципа, а не било које монархистичке породице. Наше решење је засновано на историјском примеру. Минин и Пожарски су своју борбу водили под знамењем спасења Русије, а не са идејом зацарења свргнуте династије Годунових или Шујских, чији су потомци имали одређена права на престо. Успех 1613. године у многоме дугује управо таквој њиховој позицији. Пређашњи покушаји уједињавања људи под династичким паролама пропадали су у зачетку. Народ је устао «за Русију», а не «за династију Шујских». Ми желимо да се побринемо за Русију, а не за оне који су одраније себи утврдили право на царство. Одређивање владара уопште није наш посао. Наш посао је — успоставити систем. Истовремено, ми смо отворени за дијалог са претендентима на престо, али дијалог је могућ само у оквирима спасења Русије. Престо се не купује. Ко ће бити Цар — одлучиће Бог и народ, а не ви и ми. Ми подржавамо идеју, а не породицу. Ми не узимамо на себе функцију Земског Сабора. Наш задатак је — изградити услове за настанак новог модела, који ће усвојити све оно најбоље што је човечанство измислило. У почетку у Русији, а затим и у другим земљама. Постепено, неприметно, у низу текућих догађаја који се одигравају као сами од себе, Русија ће вратити своју бившу моћ и снагу.

* * *

Поред наведених разматрања, постоје проблеми. Пошто смо се већ сложили око тога да не треба правити социјалне моделе који могу опстати само под условом да је потребно мењати људску природу (као што су радили руски комунисти покушавајући да "под комунизмом" произведу нови тип човека), истакнимо и то да ће изабрани монарх имати децу, рођаке. Сви показатељи говоре да се

породица, по потреби, претвара у најмоћнију групу. Цртамо слику даље. После смрти оца остаје најстарији син. По људским законима ауторитет породице је усмерен на њега. Он постаје представник најутицајније групе у земљи. Који би био смисао избора у оваквој ситуацији? Никакав, јер је унапред јасно ко ће победити.

Размотримо и ситуацију, када монарх умре не оставивши иза себе синове. Јасно је да су током његове владавине најутицајнији клан формирали рођаци. У сваком случају, они ће именовати свог представника. То ће бити рођак покојног владара. У поређењу са осталим кандидатима, он ће имати више ауторитета и ресурса. Не треба бити посебно прозорљив да би се схватило каква ће бити одлука Сабора (не заборавите да говоримо управо о стабилности система, чија је једина гаранција легитимност права на престо). У овом случају, као што је већ раније поменуто, таленти могу бити само додатак уз власт, али не њена замена. Усуштини, избори власти не доводе до концентрације, већ до сукобљавања државних ресурса. Избећи те сукобе је у изборном систему, немогуће. Њих генерише сама природа изборног система. За државу би било идеално да се расположиви ресурси не сукобљавају, као што се то дешава у демократији, већ да се концентришу на решавање проблема. Једина могућност да се дође до таквог резултата је – одбацити избор врховне власти.

И трећа варијанта, када се власт предаје у наслеђе, такође има своје недостатке. Као прво, никакав закон о престолонаследнику не гарантује да ће се власт наћи у рукама квалитетног човека. Као друго, нема гаранције да ће његови рођаци бити поштени људи са великим опсегом мишљења. Историја сведочи да ће то вероватније бити малограђани са одговарајућим ситним циљевима. Резултат комбинације малог мисаоног опсега и огромних ресурса увек даје рушилачки ефекат. Дојуче се то одражавало на појави «елите», која није способна да размишља ни о чему другом, осим о баловима и брилијантима. Данашња «елита» није способна да размишља ни о

чему другом осим о «златним клозетима» и банкарским рачунима. Тако постављене ствари доводе до размножавања «глиста».

Код наследне монархије земља увек ризикује да добије слабог владара (у демократији она гарантовано добија екипу најамника). Друга врста опасности садржана је у томе, што се човек малог мисаоног опсега увек налази под туђим утицајем. Он је сличан данашњем бирачу, који се не оријентише на суштину проблема, већ на спољашњу привлачност извора, који уверава бирача у своју способност да реши тај проблем. Владар са малим опсегом мишљења гарантовано ће се наћи под утицајем туђе идеологије. Као што се, на пример, десило са М. Горбачовом, последњим председником СССР. И ту се ништа не може учинити, зато што се човеку не може дати већи мисаони опсег, ако га он нема од рођења. То је исти такав таленат, као што је музички слух. Или га неко има, или га нема.

Глава 8: Нови систем

Ми предлажемо нови државни систем — Царство утемељено на принципу комбинације елемената наследности и изборности. Најбоље особине монархије повезују се са најбољим особинама совјетског система. Да би сте стекли слику, замислите демократски СССР у време Александра III. Ауторитет и легитимност те конструкције неће бити изграђени на демократској идеологији, већ на Православљу. Принцип формирања власти су — избори. Али не демократски избори, већ избори по обрасцу Земског Сабора 1613. године, где се разматрају кандидатуре само из лозе последњег легитимног владара Русије. Као прво, на такав начин би се достигао максимално могућ ауторитет власти. Као друго, избегава се опасност добијања неурачунљивог монарха (од много рођака увек ће постојати могућност да се изабере урачунљив кандидат). Као треће, у изборима учествује само елита, формирана током њеног служења Русији (о особинама праве елите смо раније говорили).

Одједном све долази на своје место. Ишчезавају сви недостаци проистекли из идеологије изведене из новоевропске филозофије и наслеђивањем по праву прворођења. Остају предности аутократије и система самоуправљања. Православље даје споне, које држави дају максималну чврстину (и друге светске религије делују на друштво стимулативно а не угњетачки, јер оне представљају споне између локалних и регионалних заједница).

Царство штити власт од «свенародних» избора државне власти. Новог владара одређује Земски Сабор. Немогуће је проширити круг кандидатура ван оквира лозе последњег владара, иначе ће се све свести на демократију. Црква крунише цара. Именују се министри и губернатори. Избори остају на локалном нивоу, где настаје реално самоуправљање. У суштини, успоставља се жива веза између народа и власти, која је прожета једином идејом служења Богу. Цар служи Богу. Губернатори и министри, служећи цару, служе Богу. Народ, свако на својој служби, у суштини служи Богу. Као резултат тога, сви служе Богу и својој Отаџбини.

За православног владара, Божјег помоћника, нема смисла да се бави преваром. Зато што одговор треба да да пред Богом. Не пред виртуелним бирачким телом кога буде у време избора, а потом држе у стању друштвене хибернације, већ пред Богом, од кога се ништа не може сакрити. Верујући владар се венчава са Русијом, исто тако као што се верујући муж пред олтаром венчава са женом. Народ и Цар, као муж и жена преузимају на себе обавезе, пре свега пред Богом, а затим и пред људима. Слобода њиховог деловања не регулише се правничким законима, већ Божјим заповестима. Ни капитал ни личне страсти не задају правац друштва, већ Божански Закон, који је подједнако схватљив и моћнима и слабима, и мудрима и глупима, и богаташима и сиромасима.

Ново царство даје народу најјасније и непротивречне контуре греха и врлина, зато што је оно оријентисано према духовним мерилима. Сви световни системи су тога лишени, зато што њихови циљеви леже у оквирима видљивог света. Њихов главни недостатак је

у томе, што мали циљеви и дела чине малим. У суштини, ти циљеви они нису у складу са циљевима државних размера. Једино царство може одређивати шта је црно а шта бело полазећи са гледишта апсолутног мерила – вере, а не са гледишта користи, задовољства или личних симпатија. Земља постаје слична броду чији капетан и посада имају јединствен циљ. Економија се схвата као комора која прати главнину војске. У сваком другом систему комора доминира над идеологијом, па се на крају смисао постојања државе своди на увећање коморе.

Царство оријентише човека на срце, а демократија — на желудац. Не кажемо да је желудац непотребан. Кажемо да је он од секундарног значаја. Осећај глади не даје право да се по сваку цену нађе храна. Боље је остати гладан, него отети залогај од детета.

* * *

Царска власт је власт световног института у лицу Цара и духовног института у лицу Патријарха. Ова два института један другог доводе у равнотежу. Ефикасност модела не процењује се на основу владавине једног владара, већ се посматра целовито, на интервалу од хиљаду година. За то време биће и моћних царева и слабих патријараха. Биће и обрнуто. Одлучујући значај овде не играју особине личности, већ принцип система. О систему треба судити по просечном резултату за неколико векова, а не у односу на текући тренутак. Царска власт, с те тачке гледишта, даје бољи резултат у поређењу са било којим другим системом.

Да би се очувало Царство, потребно је одржавати два елемента која образују систем — Трон и Олтар (симфонија власти). Ако се тај услов испуни, добија се као последица, равнотежа система. Да би се тај услов испунио, потребна је власт која није ограничена ни са чим другим, осим вером.

Иван Соловјевич је писао, да је суштинску идеју руске монархије најбоље и најкраће изразио А. С. Пушкин, који је већ пред крај свог

живота дошао на мисао да «треба да постоји један човек, који стоји изнад свега, чак и изнад закона». То је формулација која је потпуно неприхватљива за римско-европски склоп мишљења за кога је закон све: *dura lex, sed lex* (суров закон, али ипак закон). Руски склоп мишљења ставља човека, људскост и душу изнад закона. Није човек ради закона, већ је закон ради човека. И кад закон долази у сукоб са људскошћу, руска свест одбија да му се повинује.

Сваки организам са закоченом реакцијом — није жив. Демократија са свим њеним процедурама је закочен систем. У светској пракси познато је много случајева када демократска влада, иако потпуно свесна да се земља пљачка, није могла ништа да уради, зато што су пљачкаши пљачкали по закону (или користили рупу у закону). Инцидент са Хелмутом Колом из 1991. године, када је пета по величини у свету хемијска корпорација «Dow» буквално «оголила» буџет Немачке, и нико ништа није могао да учини, живо илуструје сличан приоритет закона. Или случај спекуланта Сороса, који је опљачкао Енглеску у складу са законом. То су само неки од најзвучнијих примера. А оним мањим нема броја. Тако изгледа реална власт људског закона.

* * *

Код Царства се могу наћи недостаци, али они никако не могу да се пореде са пороцима демократије. Вишеструки француски министар Аристид Бриан признао је да 95 % његових снага одлази на борбу за власт а само 5 % — на деловање власти. А и тих 5 % су веома кратког рока...

Недостаци монархије испољавају се искључиво у сфери непредвиђених околности, док недостаци демократије представљају неотуђиво својство система. Осим тога, свака идеја се разликује од практичне реализације. Нећемо постављати питања о детаљима у пракси, већ о прорачунима у теорији. Пре него што почне градња куће, разрађује се пројекат. Замислите да су вам дали да направите

избор између два пројекта за изградњу небодера. Један од њих предлаже да се небодер гради од дрвета, а други — од бетона и гвожђа. По прорачунима излази да ће дрвени небодер после петог спрата почети да се руши, док ће онај од бетона и гвожђа издржати 100 спратова. Поставља се питање: који пројекат треба изабрати? Зар је могуће, налазећи се при здравој памети, изабрати пројекат дрвеног небодера одбацивши онај од бетона и гвожђа само због тога што претходна изградња сличне конструкције није успела због немара градитеља или неке случајности?

Главни аргумент против монархије данас не представља логичка основа, већ емоције. Људи тврде, да су монархија и њени принципи застарели. Испада да демократски модел, добијен из паганства, није застарео, а нови модел, који одговара хришћанству и који представља скуп свега што је најбоље у свим државним формама, је застарео... Интересантно...

Расуђивати о аутократији као о искорењеној предрасуди - значи не разумети предмет разговора. Ако су конструкције прошлости пропале под притиском потрошачке цивилизације, то не значи да ће будуће конструкције, које користе овај принцип, такође пропасти. Овае је исти случај као и код људског тела. Још јуче се оно није могло одупрети заразним болестима, али затим је измишљен пеницилин, и тело сада врло успешно излази на крај с том болешћу. Слично је и са друштвом. Јуче се оно није могло одупрети демократији. Данас, кад је постала јасна природа инфекције, појавио се пеницилин против демократије - Царство.

Царство — то није апсолутна власт у смислу «радим оно што хоћу». То је живи наставак народног организма, систем са строгим правилима, која нико не сме да нарушава. На пример, Цар не може да промени своју вероисповест, да не говоримо о вероисповести својих поданика. На пример, идеја да московски цар може по својој вољи да промени веру својих поданика, Московљанима би деловала потпуно идиотски. Иако је то било потпуно прихватљиво у тадашњој Европи. Вестфалски мир је установио познато правило *qui us relio, eius religio*

— чија власт, тога и вера: Цар има власт такође и над душом својих поданика. Ако је он католик — и они морају бити католици. Ако он пређе у протестантизам — поданици такође морају прећи. Московски цар је, по В. Кључевском, имао власт над људима, али није имао власт над њиховом душом и традицијом, то јест над неписаним уставом. Где је, дакле, било више правде, у *quiis religio* или код оних Московљана, који су ликвидирали Лажног Дмитрија због нарушавања Московске традиције?

* * *

Занимљиво је мишљење руског војсковође Суворова, који је, током разговора са Французима који су описивали предности демократског уређења, одговорио да је сваком кормилу потребна рука. Када кормиларе сви скупа, ништа добро из тога неће изаћи. Наше друштво интуитивно схвата да мора да постоји нешто трајно што не зависи ни од сналажљивости политехнолога, ни од новца, ни од медија. Оно зато тежи чврстој руци, што у њој види гаранцију стабилности, која је својствена аутократији.

Енглеска краљица самом чињеницом свог постојања даје осећај повезаности времена. Реч краљице, која има статус историјске знаменитости, претегла је над свим економским разлозима, и национална валута Енглеске, фунта, надвладала је евро. Сама та чињеница, што је њена реч претегла у односу на све аргументе, заслужује пажњу. А ево, француски франак, који је имао дубље историјске корене, је нестао. Он је водио своје порекло од златних монета са латинским натписом «*Frankorum rex*» (то јест франачки краљ), које су специјално издате због откупа краља Јована II Доброга, који је пао у енглеске руке у бици код Поатјеа 1356. године. На истоку су Францима називани витезови-крсташи. Изгубивши франак, Французи су изгубили део себе, своје историје. Иза бесполног и мутног евра нема никакве историје. Само економија, а и она је под великим знаком питања.

Ипак смо принуђени да искажемо своје сумње поводом принципата, зато што је наш циљ наћи истину, а не наметати своје мишљење. Избори цара из монархистичке династије такође могу имати велике последице и доживети непријатну трансформацију. Како год се окрене, испоставља се да би цар у датом случају за своју власт био обавезан избору, а не Богу. Притом, не просто избору, већ притиску кога је извршио његов клан. Испоставља се да реална власт неће припадати цару, већ царској породици. Уместо монархије ми чак нећемо имати ни аристократију, власт најбољих, већ нешто ново. То ће бити власт рођака, који не морају обавезно да буду најбољи. Они ће бити различити, и по теорији вероватноће, тешко да ће то бити људи опсежног размишљања. А то значи, да ће они имати одговарајуће ситне циљеве, за чију реализацију ће почети да користе државне ресурсе. И поново се друштво котрља ка својој пропасти.

У том светлу, најстабилнији модел, ако би се разматрала његова перспектива, представља институт наслеђивања власти, када се власт добија једино по праву рођења, то јест од Бога. У крајњој мери, ту се достиже максимална концентрација власти у једном човеку. Нема расипања власти на целу породицу. Један човек се увек може васпитати да има чврсте ставове. То ће, тим пре, привлачити најбоље снаге у земљи. Нереално је све рођаке васпитати на таквој основи. Власт по праву рођења издиже цара изнад рођака. Он није обавезан према њима за своју власт. Он има власт од Бога, и то суштински мења ситуацију набоље.

Тешко да се једном књигом може дати јасан одговор на сва глобална питања. Књига може дати правац за размишљање, покренути мисаоне процесе, који ће дати уравнотеженије и промишљеније одговоре на главно питање: шта изабрати уместо демократије?

Глава 9: Проблеми савремености

Слушајући данас шта људи говоре — чини се да Бога има. Гледајући како они живе — изгледа да Бога нема. Многи верују у Бога на речима, али «по плодова њиховим познаћете их» (Мат. 7:20). Народ не верује у Бога. Људи данашњице граде свој живот у складу са догмама демократије, а не у складу са догмама вере. Све док се та тенденција не преокрене, не може се говорити ни о каквој Великој Русији. Садашњи систем не може за кратко време да преведе народ из потрошачко-атеистичког у духовно-религиозно стање. Да би се формирала нова свест, потребно је време, много времена. То, што ми покушавамо да урадимо, видеће наши потомци. Наше покољење је у већини отровано апсолутном слободом. Овај сурогат слободе није изградио чак ни илузију среће, али је зато учврстио у свести мит о томе како је ужасно живети у свету који је ограничен религиозним догматима. Као резултат, добра хришћанска атмосфера је истиснута злом и похотљивом демократијом. Али ова последња, називајући себе слободом, доводи људе у заблуду и задобија предност.

Пропаст пређашњих монархија у многоме је резултат тога што код човечанства није постојала свест о опасности лепих речи и фраза. Овде је се може направити аналогија са масонима, који су својевремено испунили Француску. Они су били тако праведни, драги, поштени. Они су помогли слабима, обезбеђивали мираз сиромашним девојкама, бавили се добротворним радом. Нико није обраћао пажњу на неке њихове чудновате особине, на антихришћанске идеје. Свој морал они су изражавали општим, неконкретним, благим и лепим речима. Нико ни близу није могао да замисли, у шта ће се то претворити. Они су буквално очарали вишу класу. Значајна су писма Марије-Антоанете, у којима она свима саветује и препоручије да их прихватају и сарађују са њима. Али, пролази време, и почињу да се оцртавају последице тих чудних особина, на које нико није обраћао пажњу. Марија-Антоанета сад већ пише другачија писма, у којима своје донедавне пријатеље описује

као најстрашније монструме који се само могу замислити. Али касно. Њој су одрубиле главу. У Француској је отпочело крвопролиће. Слична је прича и са руском царицом Јекатерином II, која се дописивала са Волтером. Истина, ту је дошло до бољег исхода, она је једноставно прекинула даље односе. Данас се поново оцртавају обриси те куге, али још боље маскирани, и зато у још опаснијој варијанти.

Враћајући се на тему, склони смо мишљењу да ни једна од пређашњих монархија не би могла да изађе на крај са том ситуацијом. Чак и да су знали до чега ће све довести и како ће се све завршити, међународна конкуренција не би дозволила да се то знање реализује. Шта вреди ако је владар свестан опасности од напретка? Он мора данас да одговори на изазове историје. Ако тај одговор зависи од развоја прогреса, шта онда владар треба да чини? Човечанство ће пропасти сутра, а одбрану земље треба обезбедити данас. Отуда следе закључци који превазилазе свако свеобухватно расуђивање. И зато ниједан човек не може управљати токовима историје.

Глава 10: Проблеми разумевања

Да бисте боље схватили шта представља Царство, посматрајте га чисто као принцип, систем, без уобичајених стереотипа. Одреците се негативних асоцијација, и пред вама ће се открити нешто потпуно ново. Називајући православно царство оптималним моделом, ми савршено схватамо какав скуп емоција та нова структура изазива. Нико од нас се није родио као проталица монархије. Сви ми смо — деца атеистичке епохе, која су прећутно сматрала народ као једини могући извор власти. Толико природан, да мисли нису ни допуштале разматрање других опција. Прошло је време. Чврсти обрасци демократије су изгубили свој ауторитет. И ту смо се суочили са парадоксом. Испоставља се да није довољно што смо постали свесни обмане. То само по себи ништа не вреди. Шта вреди што је народ свестан да су финансијске пирамиде превара? Ако дозволе преварантима да поново граде финансијске пирамиде, људи ће постати жртва следеће преваре. Затим ће их поново преварити. И тако до бесконачности. Можемо бити огорчени, љути, али факат је факат.

Ову аномалију потврђују избори. Колико год обмањивали бираче, они ће, без обзира на то, са завидном упорношћу наставити да излазе на изборе. Поново ће их обмањивати, а они ће поново излазити. Једини начин да се друштво заштити од економских и политичких превара је — изградити услове који искључују такву могућност.

* * *

Људи живе по шаблонима. За многе, они имају веће значење него здрав разум и логика. Приврженост шаблонима је својствена људској природи. Француски научник Густав Лебон је писао, да људе покрећу подсвесни ставови и веровања. Они потчињавају и одређују цео наш живот. Можете разувјерити човека, и он ће постати ваш

истомишљеник. Али само дотле докле схвата систем доказа. Када ваш нови «истомишљеник» заборави логички ланац доказа, он ће се вратити старим веровањима. Што је доказ сложенији, тим ће га човек брже заборавити. Ако сретнете тог «истомишљеника» кроз три дана, ви ћете са чуђењем открити да сте узалуд потрошили време. Свакодневни живот је из његове свести избрисао дату информацију. Као да сте дуго и напорно исписивали прстом формуле по морској обали. Али надолazeћи талас је обрисао све што сте написали, и обала је поново девичански чиста. Разуверени човек се вратио својим веровањима, зато што је њих немогуће заборавити, она су смештена под кором његовог мозга. А ваши логички докази не допиру даље од свести. Ако их непрекидно обнављате, временем ће прећи из сфере свести у поузданију област подсвести. Али ако се то не чини, нова знања ће се једноставно заборавити.

Да би свесни ставови прешли у несвесна веровања, потребна су покољења или потреси. Веровања се формирају или током времена, или потресима. Раније су стара убеђења сламале ситуације које су биле повезане са опасностима по живот — ратом, глађу и несрећама. Сада их је могуће сломити помоћу одређених технологија. Бесконечни серијали, ток-шоу емисије, блокбастери, естрада и остали призори свакога дана мало по мало формирају подсвест. Никаквом логиком се тако стечене поставке не могу уклонити. Макар цркли објашњавајући човеку штету демократије, ако је његова подсвест упакована у демократске догме, све ће бити узалуд. Подсвест ће га приморати да сву снагу свог интелекта покрене не на разумевање ситуације, већ на заштиту својих подсвесних веровања. Људи у већини случајева увек следе осећања а не логику. Они траже логичко оправдање за већ формирана осећања, не чинећи никада супротно.

Ми то схватамо и зато немамо никаквих илузија које се односе на деловања наше логике. Ми се мирно односимо према томе што ће већина задржати позитиван однос према демократији и негативан према монархији, чак и ако ову критику демократије сматра беспрекорном. То је исто као у афоризмима: «Жени можеш доказати,

али је не можеш разуверити» и «Ти си у праву, али ја се, без обзира на то, не слажем». Људи ће мирне савести заборавити логику и вратити се својим демократским веровањима (социјализму, фашизму, комунизму и осталом).

Треба схватити - пред нама се налази људска природа. Комунисти су, тежећи да изграде новог човека, поставили највећи експеримент у историји, и он се завршио потпуним крахом. Природа се не може мењати, као што се не може мењати сила гравитације. Њу је потребно урачунати, узимати у обзир, и не треба трошити снагу на њене промене.

Ако људе покрећу веровања, неопходно је формирати потребна веровања. Наши непријатељи активно користе природне човекове тежње, о којима је детаљно говорено на самом почетку књиге. Активирајући до болесних размера самооцењивање и жеђ за политичком слободом, они су добили могућност да спекулишу човековом природом. «Ти ниси роб, ти си слободан, ти сам можеш да изабереш себи власт», — говори непријатељ нашем малограђанину, и овај га слуша отворених уста. Непријатељ наставља: «Да не би прерасла у тиранију, власт треба стално мењати». Ова логика, тако привлачно сервирана, која није упућена разуму, већ осећањима, лишвава човека од способности мишљења. То је тактика старозаветне змије: поједеш јабуку и постанеш као Бог. Човек стиче веровање, да он није роб и зато мора да бира власт. У суштини, добрим намерама се ствара погодна ситуација за преваранте.

У тврдњама којима се хране наши малограђани, нема логике већ само емоција. Али оне, тако привлачно запаковане, и у потпуности адресиране осећањима а не разуму, лишвају човека мисаоних способности. Човек стиче веровање да он није роб и да због тога мора бирати власт, чиме у суштини себе претвара у још већег роба. Осим тела, поробљава се и душа, и то је најстрашније од свега.

Апсолутна слобода је неподношљив терет. Човеку су потребни оријентирани, зато му потпуна слобода предлаже да их направи сам. Као резултат тога, оријентир постаје новац. Друштво се покорава

Тржишту. Демократија — то је бескрајно лукавство, иза кога је крајње тешко увидети превару. Потпуна слобода одузима право на живот. Ти си слободан, имаш право да зарадиш новац и купиш храну. Можеш да живиш, ако можеш да зарађујеш. Ако си слаб и ниси у стању да зарађујеш, теби остаје једино право да умреш. Немаш права да живиш.

Враћајући се на тему, још једном подвучимо: да би се преокренула демократска веровања широких маса, потребно је деловати на њихова осећања а не на логику. Схватајући идеју на рационалном нивоу, такав процес је могуће организовати. То је једини ниво схватања, који омогућава да се идеја преведе у емоционални облик.

О овој теми детаљно ћемо говорити у другој књизи. Овде смо поставили циљ да дамо максимум информација онима који су способни да под утицајем логике и чињеница приступе преиспитивању демократије. То је тешко урадити, зато што је свест осакаћена световним образовањем. Митови еволуције формирали су веровања атеистичког карактера. Демократски митови формирали су веровања тржишног карактера. Када су се та веровања на необичан начин међусобно заплела, формирала се ужасна мешавина. Већина људи категорично и неаргументовано протестује против монархије. Њихова «знања» о монархији су остала на нивоу појмова, да је то дивљаштво, архаичност, назадњаштво и «средњи век». Зато што су тако учили у школи.

Има много људи који су потребни за овај посао и то не само међу образованима, већ и међу необразованима. Образовање и ерудиција уопште не представљају одлучујући фактор. Све одређује таленат. Џингис-кан није умео ни да пише ни да чита, али му то није сметало да изгради највећу империју. Постоји огроман број таквих примера. Одатле следи, да је знање само по себи бесмислено, као што су бесмислене ноте за човека, који нема музичких талената.

Наш задатак није да идеју донесемо до оних начитаних и оних са ерудицијом, већ до оних који су способни да опсежно мисле. До

мудрих и великих људи, па били то сељаци или они који су на власти. Само они ће схватити суштину онога што је речено, игноришући ситне противречности које су у таквим размерама неизбежне. Усвојивши генералну идеју, они могу боље да се оријентишу у насталој ситуацији и да схвате правила велике игре.

Маса не може слободно да размишља. Она зависи од слика које настају на основу речи. Питајте било ког човека, шта треба урадити са човеком који сече децу. Свих 100 % људи ће одговорити да га треба општро казнити. И нико неће помислити, да се ради о дечијем хирургу. Мишљење масе је — као код Павловљевог пса: упали се лампица, настане слика, креће реакција. Свест је програмирана да реч «монархија» стави у исти низ асоцијација као и речи «диктатура», «концентрациони логор», «насиље», «угуњтавање». Реч «демократија» је у асоцијацији са речима «слобода», «једнакост» и «прогрес». Негативан однос према диктатури преноси се на Царство, зато што је то својеврсна диктатура (власт заснована на ауторитету, значи — ауторитарност, то јест диктатура, а диктатура — то је лоше итд.). Позитиван однос према слободи повезује се са демократијом. У суштини, иступати против демократије значило би, у очима савремене масе, прогласити се за онога ко гуши слободу. Ратовати за Царство исто је што и заузимати се за повратак у средњи век. Никога није брига што реална ситуација нема никакве везе са тим клишеима.

Царство — то је форма управљања државом. Та форма се користи у свакој структури, почевши од тела па све до домаћинства, фабрике или војске. Царство — то није крвава диктатура, и њен владар није целат. Царство отелотворује принцип једначелности. Тај принцип никуда није ишчезао. Он постоји у свакој здравој структури. Немогуће је замислити породицу, организовану по демократском принципу, где се глава породице мења на сваке четири недеље. Или фабрику, где на свака четири месеца мењају директора. Зато што је то апсурдно.

И поново долазимо до парадокса. Људи одбијају државни модел заснован на принципу хијерархије. Савременим људима не делује

апсурдно што се на сваке четири године мења влада, зато што се у својим расуђивањима они ослањају на демократска веровања. Мудрима не делује апсурдно мењати доброг и поштеног управника само зато што тако кажу демократски канони. Нико не жели да користи здрав разум. Нико не жели да схвати оно што је очигледно: за време микроскопског мандата (мерено државним мерилима), немогуће је направити дело државних размера. Не зато што то не желиш, већ зато што за то нема времена. Као што је немогуће направити кућу за три минута. Могуће је затегнути шатор, али саградити кућу је немогуће.

Иван Грозни, Петар I, Јекатерина II, Стаљин не би урадили ништа од свега што су урадили, да су испред себе имали само два мандата владавине. Они просто не би успели да проникну у дешавања, да направе закључке нити да их реализују у пракси. Да би чинио велика дела, човек мора да се осећа домаћином. Само то ће му омогућити да сади воћњак кога ће да беру његови унучићи. Свако ограничавање власти мандатом имаће негативне последице због тога што изазива најамнички тип понашања.

Иван Грозни је владао 37 година а остали приближно толико. Време чврсте владавине непроменљивих царева увећавало је и јачало Русију. И није ствар чак ни у дужини мандата, већ у његовом доживљавању. Кад човек није ограничен строгим мандатом, његова свест делује у складу са ситуацијом. Кад постоје строга ограничења, човек ипак на нивоу подсвести мисли у оквирима извојеног мандата. Тако да сама чињеница неограничене власти изводи размишљање ван оквира било каквог мандата. Сви они, који су ушли у анале историје по својим великим делима (а не по великој крађи), ушли су управо зато што су имали времена да дубоко продру у ситуацију. Имали су могућност да концентришу своју пажњу на проблеме земље, а не на изборе који се приближавају. За озбиљна дела није довољан ни цео живот. Садашња два четворогодишња мандата представљају диверзију с циљем рушења руске државности. Тој чињеници доприносе најамници свих боја, који се хране предизборним и постизборним

играма, извлачећи из њих немалу корист. Они не мисле на Русију, и не могу ни мислити. Упоредо с тим, њихово понашање није природна злонамереност, већ природна реакција на ситуацију. Они откупљују изборне функције, као што је Чичиков откупљивао мртве душе, да би их затим заложно у банци и добио приход. Немогуће је разговорима и саветима зауставити ту тенденцију. Ситуације је иста као са новчаником који лежи на улици — ако га не узем ја, узеће га други, а зашто би га узео други, кад могу ја. То је гвоздена логика, која произилази из саме човекове природе. Ко изгуби новчаник, тај не би требао да буде бесан што ће га неко узети.

Редовна смена власти уништава све — и државу, и фабрику и породицу. Ако би наше тело, уместо по принципу хијерархије где свим деловима тела управља глава, почело да живи по принципима демократије где сваки део сам себи кроји судбину — наступиће парализа. Ако сваки део добије право да се бори за власт, онда неће глава бити та која ће обавезно победити. Такве изборе могу добити, на пример, седални мишићи...

Глава 11: Стремљење ка идеалу

Човечанство има пред собом два пута. Један — одустати од сваког расуђивања о темељима и природи друштва, стопити се са гомилом која тражи хлеба и игара и препустити се стихији. Други — проникнути у суштину ствари, у узроке наших невоља и изградити савремени систем који је покупио најбоље особине познатих државних модела, а то је Царство. Ми добијамо оно о чему је говорио Конфучије: «Владар да буде владар, поданик — поданик, отац — отац, а син — син». Више од тога и није потребно. То је довољно да настане максимално стабилна структура.

Колико год се ми трудили да једноставно и приступачно изнесемо наше идеје, људи се, без обзира на то, не могу одједном одрећи уобичајених клишеа. Посебно ако је њихово размишљање изгубило еластичност и окоштало, што је својствено људима старијег

узраста. Они не желе тако лако да се растану са митовима, који су зацупани у нашим главама. Наш задатак је — потрудити се око разбијања тих клишеа, а свести која је оптерећеној клишеима вратити људска својства и традиционални поглед на свет.

* * *

Резимирајући све што је речено, желимо још једном да поновимо главну идеју: свако друштво се претвара у пирамиду. Разлика је само у томе што царство доводи на трон човека који целим својим животом служи Богу. Остали облици владавине у коначном исходу доводе на трон представника мамона. Царство никада не крије извор своје власти. Сви облици демократије увек сакривају прави извор своје власти, маскирајући га демагогијом овог или оног облика. Свако друштво се налази под влашћу која је или дата од Бога, или од њему супротне силе. У суштини, пред нама је избор од две могућности: да ли поставити на трон представника Бога или представника мамона. Све остале варијанте су — њихове подврсте.

Коме ћемо служити? Никакви облици људског организовања не могу дати одговор на ово питање. Привредници и економисти посматрају ситуацију у оквирима економије, док је њу потребно посматрати у размерама човечанства. Нико, осим ратника-аристократе, не може да се прихвати решавања овог проблема, «Јер Царство Божије није у ријечи, већ у сили» (1 Кор. 4:20). Није све још изгубљено, у Русији ће свакако почети опоравак.

Много људи ће се сагласити са нашим закључцима, али многи од њих неће успети да живе у складу са тим новим сазнањем. Већина је аморфна и беспомоћна, и зато ће наставити да живи под контролом «аутопилота», демократије. Оправдавајући себе, људи истовремено изгледају и комично и тужно. Позивајући се на нека либерална начела, а имајући притом мање појма о демократији него што су током револуције имали морнари о комунизму, они тиме показују своју мисаону ширину. Узгред речено, снага интелекта ту није од

значаја. Многи људи који владају веома моћним логичким апаратом неће се сагласити са нама и то не зато што нисмо у праву, већ зато што имамо различита виђења ситуације. Ко посматра бојно поље са висине свог раста, тај има једну логику деловања. Онај ко га посматра из птичје перспективе, има другу. Ми се трудимо да се попнемо на максималну висину која је доступна човеку. Ко не жели да се пење заједно са нама, ризикује да се претвори у марионету, која је приморана да иде за «шаргарепом».

Фашисти су привлачили људе могућношћу да постану први захваљујући «правилном» облику носа. Комунисти — паролом «пљачкај оно што је опљачкано». Демократе - позивом «богатите се » и празном реториком о «мало среће», правима и слободама. «Шаргарепа» свих демократских револуција био је слоган: «пљачкај оно што је опљачкано». Никога не занима до чега ће довести ти слогани. До свести масе никада нису допирала расуђивања на тему «куда идемо». Људи из масе су раније себе сматрали комунистима, фашистима и демократама, и не схватајући шта је то. Њих је привлачио скуп случајних околности, које су им се учиниле интересантним. Данас их више ништа не привлачи, зато што је маса духовно кастрирана и слабо способна да размишља о темама које излазе ван граница стриктно личних и очигледних интереса.

* * *

Рецимо да нисмо у праву. Ако је тако, предложите онда своју идеју. Одакле, по вашем мишљењу, треба да буде узета права власт? Хоћемо ли народ натерати да бира? Или ћемо власт силом узети? Или некако другачије? Из каквог извора она треба да проистиче? Можда ви имате неки другачији принцип? Решавању проблема треба приступити конструктивно, а не «просто покренути ствари, па ће бити шта ће бити».

Поговор прве књиге

Након читања прве књиге читалац може стећи чудан утисак. С једне стране, принципијелно нема шта да се замери. Открили смо догмате демократије, и испоставило се: «Краљ је гол». Требало је протумачити појам «избор» да би се испоставило да израз «народ бира» у суштини значи «народ дубоко анализира ситуацију, прави упоредну анализу, на основу које доноси закључак». С друге стране, човеку није својствено да се одриче својих убеђења. Он је навикао на њих, сродно се са њима, и одједном, све је погрешно. Испоставља се да је узалуд живео... Сама природа протествује против тога.

Ми препоручујемо да се након неког времена, када прођу емоције, вратите овој књизи. Ако вам оно што прочитате поново буде изгледало као глупост, назовите то бесмислицом, и живите пређашњим животом, на «аутопилоту». То је такође паметно. У крајњој мери, све је јасно и разумљиво.

* * *

Као прво, у овом раду смо хтели да докажемо да демократије нема у природи и да је не може бити. То смо и учинили. Ни код једног од наших најзлобнијих критичара, који су читали наш рад, није се нашапа ни једна конструктивна замерка на основну тезу — неспособност народа да бира власт.

Као друго, желели смо да покажемо да сваки модел друштва гради хијерархију. Питање је само, представник које силе ће се наћи на трону? Над светом влада или Бог, или мамон. Свака влада је слична управитељу најамнику, који је постављен под одређеним условима. Када се друштво одриче Бога, светом почиње да влада мамон (Гржиште). Полазећи од тога, нико није оповргао тезу «световно друштво је апсолутно зависно од Тржишта». Све дотле, док

у друштву постоји капитал, то јест самостална сила која на сваки начин тежи ка профиту, коридори власти ће, у условима демократије, бити попуњени представницима капитала. Логика тог тврђења је крајње проста. Капитал увек тежи ка добити. Поседовање власти обећава огромну добит. Стога ће капитал, тежећи ка добити, тежити ка власти. Узимајући у обзир да у демократији власт добија онај коме је пошло за руком да превари већину, што у коначном исходу зависи од квалитета предизборног шоу програма, а да тај програм, са своје стране, зависи од уложених финансијских ресурса, то се демократски систем неминовно своди на такмичење међу финансијским групама. Власт у рукама капитала чини да друштво почиње да личи на болесника од рака кога разједа злоћудни тумор. Изменити такав поредак ствари је у принципу немогуће. Зато што капитал тежи ка добити, и ако престане да тежи, он ће просто престати да постоји.

Та тежња је предсказана као долазак Антихриста. Данас он све увереније и увереније, под видом лепих речи и демократских теорија успоставља своје царство. Кнез овог света видљиво улази у наш живот, и још мало и он ће престати да се крије иза демократије. Он ће је одбацити као непотребну маску. Супротстављање томе је могуће само под условом успостављања својеврсне монархије у свакој кључној држави, Русији, Француској, Мексику итд. Када на трону кључних земаља буде седео представник Бога, онда представник мамона неће проћи.

Сама по себи та идеја је веома опширна и рађа много питања, па у том смислу и питања о координацији снага против напада мамона. Да ли је то могуће? Да ли човек има снаге да реализује тако огроман план?

Неке конфузије везане за реализацију трајне власти настају у пракси и односе се на моменат прелазног периода. Шта се дешава? Зар људима који су покрали своју земљу треба дати трајну власт? Делује да то противречи свакој логици. Да, противречи, слажемо се. Али суочавајући се са надлазећом опасношћу потребно је «дан

престајати да би се ноћ издржала». Зато се одрецимо свих емоција и покушајмо размишљати у реалним категоријама.

* * *

Један човек није у стању да управља великим објектом, па макар он био најпоштенији, најмудрији и најспособнији. Управљање једрењаком тражи учешће неколико десетина људи. Управљање носачем авиона захтева неколико стотина људи. Управљање државом захтева неколико хиљада људи. Тако великим државама као што су САД, Русија, Кина итд. за управљање је потребно неколико десетина хиљада људи. Говоримо управо о руководиоцима. Извршилаца је потребно још више, стотине хиљада па чак и милиони људи.

У кризној ситуацији потреба за командом се нагло повећава. Недовољни су квантитативни показатељи, потребни су квалитативни. Потребно је не само хиљаде руководиоца, потребан је тим истомисљеника, људи окупљених око конкретне идеје, а не око лажних добрих намера. На пример, као код бољшевика, људи који су били способни да умру за своје речи. Неколико хиљада оваквих "твоздених" људи, уједињених у јединствену целину, моћи ће да влада Русијом у кризној ситуацији. Никакви службеници нису дорасли таквој ситуацији. Морамо схватити да већину њих чине мали људи који не могу озбиљно мислити ни о чему другом осим о својој викендици, личном рачуну, деци, унуцима и осталом. Било би неистина рећи да они немају времена да мисле о Русији. Они једноставно не могу да размишљају у тим размерама. Њихов опсег мишљења ограничен је оградом око њихове куће. Свет иза ограде доживљавају као природни резерват, у коме треба зарађивати новац за своје издржавање, за нове играчке, забаве и тако даље.

Реците сада, ставивши руку на срце, постоји ли у Русији екипа, која је спремна, не да иде у страдања и смрт ради својих убеђења, већ спремна да се макар одрекне од уобичајеног нивоа комфора? Постоје ли људи који на народ не гледају као на стоку којом треба

манипулисати, већ као на рођену породицу? Ако сте искрени, одговор је недвосмислен — не постоји ништа што би и близу било слично томе. Нема Стаљина, који је одбио да изврши размену маршала Паулуса за свог заробљеног сина. Уместо великих људи, видимо — «главе које говоре» са величанственом реториком и комплетом општих фраза, иза којих се крију комесари са својим себичним жељама и чиновници са својим «папирним» партијама. Наши «политичари» личе на мајке које би живо дете замениле за потврду о његовом рођењу. Уместо реалних људи, у тим «партијама» стоје купљени потписи. Уместо идеја, ту су спонзори који плаћају изборе у замену за лобирање у корист њихових интереса (или је ту буџет којим се стварају «партије-брендови» за одвлачење гласова бирачког тела).

Жалостан, јадан призор. Лепе жеље и бесмислице иза којих стоји цинизам; празна реторика, спекулације око изрекламираних брендова, закулисни преговори око расподеле фотеља, трговина местима, гласовима, услугама - то је стандардан манир "центмена" једне модерне партије. Чак и они са најслабијом маштом лако могу да замисле какви се људи ту окупљају, и са каквим циљевима. А чак ни богата машта не може да замисли како они могу извести земљу из кризе. Када би парламентарна причаоница трајала 100 година, ситуација се не би исправила. Али ми немамо толико времена. Имамо неколико година, а ако не успемо утицати на ситуацију, демократски процеси ће просто сатрети Русију.

Све савремене Думе, парламенти и партије представљају фабрике које производе људе који су штетни по друштво. Нормалан човек, упавши у ту својеврсну «теглу с пауцима», или ће одатле излетети као опарен, или ће постати исти као они. Наши политичари личе на наркотрговца, чија добробит зависи од саме те трговине. Чак и ако претпоставимо да је он почео да продаје дрогу мислећи да су то средства за умирење, тј. да није био свестан штетности свога посла, он затим, схвативши штетност дроге, већ не може да напусти свој занат. Јер је то једино што уме да ради. Његово благостање, ниво

животног стандарда и све остало зависи од подле трговине. Да би одржао животни стандард на кога се навикао, он ће наћи себи хиљаду оправдања како би наставио свој прљави посао. Слично је и са нашим политичарима. Мислите ли да они не разумеју да, кријући се иза демократије, у ствари обмањују народ? Још како разумеју. Али осим тога, схватају и да од тога живе.

Знате ли пуно људи који су спремни да своје добро жртвују ради добра народа? Баш као што смо и мислили. Узалуд је грдити политичаре. Таква је људска природа. Ко би од вас који читате ове редове нашао снаге да поступи другачије, кад би се нашао на њиховом месту? Ко би могао да се одрекне свог статуса и добробити ради Русије? Може да осуђује само онај коме су давали мито, али он није узео. Коме нису давали, тај не може да се хвали да је непоткупљив. Ако би му дали...

* * *

Русији је потребна јака екипа. Таква екипа може бити само идејна. Снажна екипа државних размера никад се неће окупити око новца или личних односа. Да би се појавила права екипа од више хиљада истомишљеника, потребне су године идејне борбе и тешкоћа. Данас о таквој екипи људи нема ни речи. Стога, одважити се на тако озбиљне задатке а немајући снаге, значи дискредитовати идеју.

Развој догађаја по сценарију «поштена, али мала екипа је ради пропагирања идеја дошла на власт», значиће да ће се искреним намерама ситуација заопштрити, а идеја дискредитовати. Таква екипа, свакако, ништа реално не би могла да уради зато што је мала, али неуспеси би дали повода за додатне информативне нападе, тако да на крају, у свести људи од идеје не би остао ни камен на камену. Да би се избегла таква ситуација, потребно је да се не концентришемо на власт већ на увећавање снаге. И само тада, када израсте права екипа, биће могуће о томе озбиљно разговарати.

Ако би се сада концентрисали на власт, морали би да се уграђујемо у систем. Као резултат тога настала би 1001-ва патуљаста партија са формалним чланством. На радост непријатеља.

* * *

Пошто у Русији засад не постоји права екипа којој би се могла поверити трајна власт, разумно је ићи на компромис како би се спречиле нове катаклизме, које су гарантоване доласком сваке нове власти. Свака нова власт би по нужди била олош, обједињен око идеје личне користи. То нису емоције, то су чињенице.

Колико год било тешко то признати, ако постојећу екипу «шефова» замени нова екипа истих таквих људи, то ће само погоршати ситуацију. Украјина и Грузија демонстрирају сав ужас такве позиције. И то је само почетак.

Бирајући између два зла, колико год били против тога, принуђени смо да признамо: нагла смена владајућег слоја би у садашњим условима изазвала процесе, који су детаљно описани у раду. Кад је већ немогуће зауставити уништавање, оптимална варијанта је - очувати садашњи темпо уништавања. Оно што је главно — не допустити нагло повећање тог темпа.

* * *

Наравно, идеја о потреби да се одржи тренутно политичко руководство не значи да ће се оно очувати у пуном саставу. Али та чињеница да се оно мора очувати, је по свему судећи, оптимална. Тим пре, ако владајућа елита преиспита своје ставове о томе да они немају политичких нити идеолошких преференција, и да су они просто "за све најбоље".

* * *

Управо људи свеобухватног мишљења, за које реч «Отаџбина» није празна реч, већ смисао живота, представљају ту једину снагу, која поседује непротивречну идеологију и тенденцију раста. Сама чињеница њиховог икључивања у процес отпора агресији Тржишта, значиће њихово учешће у управљању земљом. Опрезно, не чинећи нагле покрете, они ће учествовати у изградњи нове Русије.

Да рад не би претворили у дебели телефонски именик, нисмо дотакли многе проблеме. Проблеми религије, економије, образовања, одбране, науке, медија, индустрије, а такође и територијалне политике, националног питања, тероризма, наталитета, здравствене заштите, пензија и др.- остављени су за текстове друге врсте. Геополитичка питања такође ће бити размотрана у следећим радовима. Акцент је у овој књизи стављен на главни проблем — природу власти.

* * *

По правилу: „завонило је звоно за узбуну, реци шта да се ради“. Раније, ако би човек који је прочитао, на пример «Искру», дошао у редакцију и рекао: «Ја делим вапа убеђења, желим бити са вама», њега нису удаљавали. Њега су позивали да ступи у њихове редове. Данас таквом човеку у редакцији кажу: «Све си схватио? Онда иди у у кухињу и напиј се вотке од муке». У најбољем случају, он би добио савет да чешће купује њихове новине или књиге.

Русија је наш посао. И не могу нас збунити никаквим технологијама које негују идеју да је учествовање у судбини своје земље - политика, а да је политика - прљав посао. Судбина наше Домовине је наша ствар. Схватате, наша и ваша.

Не сумњамо, да ће сви, који деле Идеју, означену у првој књизи, наћи Начин да примене своје снаге за добро Отаџбине. Неће чекати да се образује нека партија, којој би се придружили. Или да се деси неко чудо, захваљујући коме ће се све одједном уредити. Ти слободни потенцијални лидери који су способни да дају импулс и правац ће из

дана у дан, из године у годину, дан и ноћ радити оно што треба да раде, и биће шта ће бити.

Проанализиравши своја и туђа искуства, ми смо формирали технологију савременог отпора. Спремни смо да је ставимо на располагање свакоме ко је у стању да делује не у својству најамника, већ у својству организатора и лидера. Потребни су способни људи, који су у стању да задају импулс и правац. Учешће осталих у фази формирања је узалудно.

Времена масовних партија су прошла. Будућност је у новом облику деловања.

Упозорење

Живимо у информатичком добу. То значи да свака особа представља потенцијалну мету, која је апсолутно беспомоћна против паљбе информационих метака. Да би се деловало у складу са планом, а не према ситуацији, потребна је слобода. Слобода је могућа само под једним условом — апсолутне анонимности политичког деловања.

Данас непријатељ није видљив. Он је свуда, али се конкретно нигде не налази. Нема непријатељског штаба, који би се могао бомбама уништити и тако дестабилизovati непријатељску војску. Против Русије, Француске, Мексика и других традиционалних земаља ратују милиони војника, ни сами то не слутећи, зато што их користе «наслепо». Сви они, који би представљали реалну опасност за садашњи систем, би били или исмејани или приказани као непријатељи рода људског.

Све то смо узели у обзир и дошли до закључка: реална корист за ово дело могућа је само у режиму потпуне анонимности и принципијелног одустајања од било каквог ауторства. Надамо се да ће то помоћи да се превазиђе потпуна подозривост, која је наметнута свим деловима друштва. Ми нигде и ни под каквим околностима нећемо бити бирани. Дакле, не могу нас оптужити да покушавамо да искористимо велике речи (ако таква оптужба уследи, она ће бити смешна и очигледно лажна).

Ми се придржавамо принципа: «клин се клином избија».

Упозоравамо: никоме не верујте! Ми немамо лица. Ко каже: «Ја сам аутор тог текста» или «Ја сам лидер „Пројекта Русија“», тај је преварант и провокатор. Будите спремни на провокације. Непријатељ је снажан и mudar. Али ми ћемо одолети, зато што нас нема. Зато што су «музика и речи — народне».

